

Giới thiệu Đứng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng

Bạn đang đọc truyện Đứng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng củ tác giả sulinh, truyện tình yêu xoay quanh về Hiểu Quỳnh, một cô gái hiểu động, đáng yêu. Bà cô là một quân nhân làm nhiệm vụ để bảo vệ tổ quốc, và hi sinh, chỉ còn lại hai mẹ con sống cùng nhau.

-Hiểu QUỳnh- Nghe thấy giọng Hiểu Quỳnh Nam Dương lập tức chạy đến nắm chặt lấy tay cô.

-Nam Dương...chị ta là người xấu...đừng bỏ Hiểu Quỳnh mà....Nam Dương- Đó là câu nói mớ của Hiểu Quỳnh. Trong vô thức, trên đôi mắt của Hiểu Quỳnh đã bắt đầu rơi nước mắt.

-Hiểu Quỳnh, anh ở đây...Nam Dương ở đây với em rồi, em mở mắt ra đi.

Đôi mắt của Hiểu Quỳnh khẽ động đậy rồi dần dần mở ra. Trước mắt Hiểu Quỳnh là một hình ảnh mờ ảo vì cô chưa quen với ánh sáng lúc này. Giờ thì đã rõ nét hơn. Trước mặt Hiểu QUỳnh chỉ có mỗi Nam Dương. Đôi mắt Hiểu QUỳnh bỗng trở lên cay xè. Cô oà khóc rồi ôm chặt lấy Nam Dương.

Truyện để lại nhiều xúc động, mời các bạn cùng chiêm mộ.

Bạn đang đọc truyện *Đứng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Ba...mẹ...đừng Đi!

- Hiểu Quỳnh! lại đây con - Bà cô đứng từ xa dưới một gốc cây lớn trong vườn mỉm cười vẫy gọi cô.Nghe theo tiếng gọi, cô vui mừng hò reo chạy thật nhanh về phía bà. Cô đưa tay lên ôm lấy bà nhưng cái cô nhận được chỉ là một thứ không khí vô hình. Cô hoảng hốt nhìn xung quanh tìm kiếm bà mà không thấy, cô ngồi sụp xuống khóc nức nở. Từ phía xa cô nghe thấy tiếng gọi của mẹ. " Hiểu quỳnh....hiểu quỳnh... dậy thôi con". Cô cảm nhận được mẹ đang vỗ vào tấm lưng nhỏ bé của mình.

Cô từ từ mở mắt và cô lại nhìn thấy căn phòng nhỏ bé của mình và...mẹ.

-Mẹ!- cô cất tiếng gọi mẹ rồi xà vào lòng mẹ khóc nức nở.

-Không sao đâu con....có mẹ đây rồi....nín đi-mẹ cô ôm cô vào lòng và vỗ về.

-Mẹ....sao bà mãi không về- cô vừa hỏi vừa khóc to hơn. Cô hỏi mẹ cô một câu hỏi mà có lẽ hôm nào cô cũng hỏi.

Nghe xong câu hỏi của Hiểu Quỳnh, tìm bà Lan lại nhói lên như có hàng vạn mũi dao đâm vào. Đau...rất đau.

-Bà con...đã đi đến một nơi rất xa...ở nơi đó mọi người đều đối xử rất tốt với bà...vì vậy....bà con...sẽ không muốn về với mẹ con mình nữa-Bà Lan vừa khóc vừa vuốt ve mái tóc con.

-Mẹ...sao mẹ khóc....có phải Hiểu Quỳnh làm mẹ khóc không...mẹ nín đi...Hiểu Quỳnh xin lỗi mẹ nhiều- Đôi mắt long lanh của đứa trẻ lên 8 ứa chứa sự ngây thơ trong sáng, Hiểu Quỳnh đưa tay lên lau hết nước mắt của mẹ.

-Được rồi, Hiểu Quỳnh ngoan,mẹ không khóc nữa- Bà mỉm cười ôm cô vào lòng- giờ mẹ con mình cùng đi ăn sáng rồi đến lớp nha- Bà nhắc bóng Hiểu Huỳnh lên rồi đưa vào phòng tắm.

Bà cô là một quân nhân làm nhiệm vụ để bảo vệ tổ quốc. Ông đã phải bỏ mạng trên chiến trường trong một nhiệm vụ hết sức quan trọng và nguy hiểm. Tính đến nay, ông đã hi sinh được 2 năm nhưng nỗi đau mà ông để lại cho những người thân vẫn còn rất lớn. Khi ông còn sống, ông đã từng hứa với bà Lan rằng:" Anh sẽ sống sót trở về...anh hứa". Nhưng giờ thì sao, ông không giữ được lời hứa với bà, cái ngày định mệnh ấy ông đã bỏ bà mà đi, bỏ đứa con gái nhỏ bé mới chỉ 5 tuổi. Điều này như một con sọc, một nỗi đau lớn mà đến giờ vẫn chưa nguôi ngoai trong lòng bà. Phải chăng, bà đã yêu ông ấy quá nhiều".

Hai mẹ con cùng vui vẻ đến lớp. Mẹ cô dắt cô đến cửa lớp và trao tận tay đứa con bé nhỏ cho cô giáo.

- Hiểu Quỳnh học ngoan nha...chiều về mẹ đưa Hiểu Quỳnh đi ăn kem....chịu không- Bà Lan cúi xuống vuốt mái tóc mượt của con và mỉm cười- Nụ cười mà đã đem người đàn ông đó đến bên bà.

-Dạ chịu- Hiểu quỳnh cười tươi trả lời bà Lan rồi nhún chân lên thơm vào má mẹ.

Bà lan sau khi đưa Hiểu Quỳnh đến lớp , bà không về nhà mà bà đi đến một con đường khác, con đường mà chỉ toàn cỏ với những khối nhang nghi

ngút. Bà đến nghĩa trang, bà đến thăm người đàn ông của bà.

sau khi thấp nén nhang cho ông, bà ngồi xuống bên cạnh ngôi mộ, nhìn bức ảnh gia đình mà bà chặn lòng.

- Quốc Nhật! anh nằm đó đã được hai năm rồi, anh có biết khi anh đang được thành thoi nằm ngủ thì em đã phải cực khổ thế nào không? suốt hai năm trời một mình em phải làm việc cực khổ để nuôi con...nhưng...việc đó không khiến em mệt mỏi....thứ khiến em mệt mỏi...chính là anh....chỉ mỗi khi nhớ tới anh thôi em cũng đủ mệt mỏi lắm rồi, đau khổ lắm rồi- Bà Lan cứ ngồi trước mộ của chồng tâm sự. Mặc dù bà biết ông sẽ không nghe thấy nhưng nói ra hết như vậy bà sẽ cảm thấy nhẹ lòng hơn.

Bà Lan cứ ngồi vậy tâm sự với ông mà không để ý đến giờ giấc cho đến lúc hoàng hôn bà mới giật mình nhớ ra đứa con gái của mình. Bà vội vã đứng dậy chạy thật nhanh ra ngoài bắt xe đến nhà trẻ.

Ngồi trong xe bà đã nhìn thấy đứa con gái của mình đứng bên kia đường với cô giáo. Bà vui mừng kêu tài xế dừng xe và chạy xuống.

-HIẾU QUỲNH- bà đứng bên này gọi to

-mẹ!- Hiếu Quỳnh vui mừng khi nhìn thấy mẹ, không để ý xung quanh cô liền lao sang bên kia đường. Đúng lúc một chiếc xe tải đi tới. Bà Lan, cả cô giáo giật mình, kinh hãi nhìn Hiếu Quỳnh.

-HIẾU QUỲNH- Bà Lan hoảng hốt chạy ra mà không để ý hay suy nghĩ gì hết bời, trong đầu óc của bà chỉ còn Hiếu Quỳnh, bà không thể để đứa con gái của mình xảy ra chuyện được. "Hiếu Quỳnh, đừng sợ...mẹ sẽ cứu con" đó là suy nghĩ trong đầu bà bây giờ.

.....

-MẸ...E...E- Hiếu Quỳnh trợn mắt lên nhìn cảnh tượng trước mắt cô, cảnh tượng mà sau này nó ám ảnh cô cả cuộc đời. Trước mặt hiếu quỳnh là hình ảnh mẹ cô đang ngã xuống vùng loang đầy máu. Trên khuôn mặt bà bây giờ đã không nhìn rõ mặt nữa vì máu đã bao trùm. Hiếu Quỳnh chạy đến cố gắng hết sức đỡ mẹ dậy. Từng giọt máu chảy xuống từ mái tóc bà.

-mẹ....mẹ....mẹ dậy đi...mẹ- Hiếu Quỳnh khóc lớn đầy sự đau đớn, trước nỗi đau kinh hoàng đó, cô chỉ biết ôm mẹ khóc. mọi người xung quanh đều chạy đến đỡ cô ra và nhanh chóng đưa bà Lan vào viện.

-KHÔNG...các người không được đưa mẹ đi...trả mẹ cho cháu- Hiếu Quỳnh không muốn cho mọi người đưa bà đi, cô không muốn rời xa mẹ. Cô sợ khi họ đưa mẹ cô đi rồi, mẹ sẽ lại giống ba, sẽ lại rời xa cô mãi mãi.

Hiếu Quỳnh nhanh chóng được mọi người đưa vào bệnh viện cùng mẹ cô. Hiếu quỳnh ngồi trước phòng bệnh viện sợ hãi, tay run bần bật. Hiếu Quỳnh bơ phờ nhìn đôi tay cô đang dính đầy máu làm cô càng sợ hãi, toàn thân cô lạnh cứng như sắp đóng băng. Cô giáo đi tới ngồi cạnh cô, ôm cô vào lòng.

-Hiếu Quỳnh không sao...không sao hết....giờ con ngủ một giấc, khi tỉnh dậy mẹ sẽ ổn thôi- cô giáo xót xa nhìn Hiếu Quỳnh, hoàn cảnh của cô đã khổ lắm rồi, cô đã mất đi người ba, chẳng lẽ giờ ông trời nhẫn tâm để cô mất nốt người mẹ hay sao.

-Mẹ sẽ không sao đúng không cô- Hiếu Quỳnh ngẩng mặt lên, đưa đôi mắt ngấn nước lên nhìn cô

-Đúng vậy giờ con ngủ đi...ngủ đi- Cô ôm lấy Hiếu Quỳnh và ru cô ngủ.

Hai tiếng sau, cái màu đỏ trước phòng cấp cứu cũng tắt. Cửa phòng cấp cứu mở ra, bác sĩ bước ra đầy mệt mỏi. Cô giáo nhẹ nhàng đặt Hiếu Quỳnh xuống và chạy tới chỗ bác sĩ.

-Bác sĩ, chị ấy sao rồi?

- chúng tôi đã cố hết sức nhưng.....- Vị bác sĩ trẻ cúi xuống đầy tuyệt vọng. Chiếc xe trùm khăn trắng được đẩy ra ngoài. Cô giáo không kìm nổi nước mắt ngồi sụp xuống khóc nức nở.

-Hiếu Quỳnh à....cô xin lỗi...cô xin lỗi....cô đã không giữ được lời hứa....cô xin lỗi.

Vị bác sĩ trẻ nhìn đứa trẻ con đang nằm ngủ trên ghế mà xót xa. Khi tỉnh dậy cô bé sẽ phải làm sao, cô bé sẽ phải đối diện với sự thật như thế nào? Ông nén lại cảm xúc và đi về phòng làm việc.

- Gọi bác sĩ Lam vào đây cho tôi- sau khi suy nghĩ kỹ càng, ông cũng đưa ra quyết định cuối cùng.

-Bác sĩ cho gọi tôi sao?- bác sĩ Lam mở cửa bước vào.

-Đám tang của bệnh nhân vừa rồi hãy để tôi lo-ông từ tốn nói

-Vâng- bác sĩ Lam định ra ngoài thì ông nói tiếp.

- Và cô bé đó...hãy khoan gửi vào cô nhi viện.

-Sao ạ- Bác sĩ Lam ngạc nhiên

-Tôi sẽ nhận nuôi đứa bé-ông kiên định nói.

-Bác sĩ....nhưng mà...

-Cô ra ngoài đi- ông nhắm mắt chống tay lên bàn.

-Dạ- Bác sĩ Lam cũng không dám lên lời nữa bước ra ngoài.

*****

Đám tang được diễn ra lặng lẽ trong sự thương tiếc của mọi người. Hiểu Quỳnh ngồi trước quan tài của mẹ, thần thái như mất hồn đôi mắt long lanh nhìn vào bức ảnh di nguyện của mẹ một cách đau đớn.

-Mẹ ơi...mẹ....sao mẹ không giữ lời...mẹ nói sẽ đưa Hiểu Quỳnh đi ăn kem...mẹ đã hứa với Hiểu Quỳnh mà...mẹ dậy đi ...con không cho mẹ nằm đây...mẹ dậy đi- Hiểu Quỳnh vừa khóc vừa gào thét trong sự đau đớn. Cô ngồi thu mình lại vào một góc không muốn tiếp xúc với bên ngoài cũng như đang trốn tránh đi nỗi đau.

-Hiểu Quỳnh...- Cô giáo bước tới bên cạnh Hiểu Quỳnh, đôi mắt vẫn còn đang sưng đỏ vì khóc.

-Hiểu Quỳnh...con phải mạnh mẽ lên chứ...không khóc nữa nha...Hiểu Quỳnh ngoan, lại đây với cô-Cô giáo ngồi xuống cạnh bên Hiểu Quỳnh và ôm chặt cô vào lòng.

-CÔ TRÁNH RA...cô là đồ giả dối, cô nói con chỉ cần ngủ một giấc...khi tỉnh lại mẹ sẽ về bên con mà...vậy mẹ con đâu....mẹ con đâu cô...cô mau gọi mẹ con dậy đi...mau lên cô, không mẹ con sẽ lại ngủ nữa, mẹ đã ngủ lâu lắm rồi mà- Hiểu Quỳnh hét lên rồi kéo tay cô lại gần chỗ quan tài.

-Hiểu Quỳnh...cô xin lỗi...con đừng như vậy mà...cô xót- cô giáo vừa khóc vừa đưa tay lên ngực kìm nén cảm xúc đau đớn hiện tại. Mọi người xung quanh không khỏi đau xót. Vị bác sĩ trẻ phẫu thuật cho mẹ cô chạy tới đưa cô đi.

*****

-bác sĩ, tôi đã tiêm cho cô bé thuốc an thần nên giờ cô bé đã ngủ- Bác sĩ Lam bước từ trong phòng của Hiểu Quỳnh ra.

-Vậy thì tốt rồi....nhờ cô chăm sóc con bé, tôi có chút việc đi trước- Vị bác sĩ trẻ gượng cười rồi bước đi

-Khoan đã bác sĩ Trung...tôi muốn nói chuyện với anh-sau khi suy nghĩ kĩ bác sĩ Lam cũng lên tiếng. Bác sĩ Trung quay lại nhìn bác sĩ Lam một chút rồi gật đầu. Hai người cùng ngồi xuống hàng ghế ngoài phòng bệnh nói chuyện.

-Anh muốn nuôi cô bé đó thật sao?- bác sĩ Lam lên tiếng trước. Ngồi im một lúc lâu bác sĩ Trung cũng gật đầu một cái.

-Tại sao vậy?-bác sĩ Lam hỏi tiếp.

-Cô cũng biết mà...cô bé đó đâu còn ba mẹ- sau một hồi im lặng bác sĩ Trung cũng lên tiếng.

-Vậy cô bé vẫn còn ông bà phải không?

-Ông bà ngoại cô bé đã từ hai mẹ con họ từ lâu vì mẹ cô bé đã chấp nhận hi sinh tình thân vì tình yêu và đến bây giờ theo tôi nghĩ...mẹ cô bé cũng chưa bao giờ hối hận vì quyết định ngày đó của mình- Bác sĩ Trung từ tốn nói.

-Vậy còn ông bà ngoại?

bác Sĩ Trung lắc đầu một cái rồi nói tiếp

-Họ già cả rồi làm sao mà đủ sức nuôi dạy con bé và lại tôi cũng rất yêu quý Hiểu Quỳnh

-Vì thế Bác sĩ Trung mới muốn nhận nuôi cô bé sao?-Bác sĩ Lam mỉm cười hỏi.

-Đúng vậy, và lại tôi cũng đâu có con gái- bác sĩ Trung mỉm cười đùa cợt một chút cho không khí bớt nặng nề.

-Bác sĩ đã tính toán hết rồi sao?- Bác sĩ Lam hỏi đùa.

- Cứ cho là vậy đi...thôi tôi đi trước....nhờ cô trông con bé giùm- Bác sĩ Trung nói rồi đứng lên đi tới phía nhà tang lễ.

Bạn đang đọc truyện *Đúng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Người Anh Tuyệt Vời.

-Nào, Hiểu Quỳnh...con mau vào đây với bác- Bác Trung dịu dàng dắt Hiểu Quỳnh vào nhà.

-Đề bác tháo dép cho con nha- Bác Trung ân cần cúi xuống tháo dép cho cô. Sự ân cần của bác đã đem đến cho Hiểu Quỳnh một cảm giác ấm áp đến khó tả- Bác Trung nhắc bổng Hiểu Quỳnh lên rồi đưa vào trong nhà. Bác dịu dàng đặt Hiểu Quỳnh xuống ghế.

-Hiểu Quỳnh, từ giờ đây sẽ là nhà con...con hãy coi ta như là người ba thứ hai của con nha- Bác Trung vuốt mái tóc mượt của Hiểu Quỳnh và mỉm cười nhân từ.

-Những chuyện cũ đã xảy ra con hãy quên đi và bắt đầu một cuộc sống mới ở đây...chịu không?- Bác Trung mỉm cười nhìn Hiểu Quỳnh và chờ đợi câu trả lời. Nhưng một phút trôi qua Hiểu Quỳnh vẫn không lên tiếng.Bác TRung thở dài nhìn Hiểu Quỳnh rồi ôm cô vào lòng vỗ về.Cứ như vậy và Hiểu Quỳnh ngủ thiếp đi chìm vào thế giới ảo. Thế giới mà có mẹ, có ba và có cô. Cô đang nô đùa vui tươi trong vòng tay của họ.

Sau khi đưa Hiểu Quỳnh về phòng, chỉnh lại nhiệt độ điều hoà và đắp chăn cho Hiểu Quỳnh xong, ông Trung quay bước ra khỏi phòng và đi xuống phòng làm việc nhưng ông vẫn không quên kêu người giúp việc canh phòng của Hiểu Quỳnh, phòng lúc cô tỉnh giấc mà không có ai.

Ông Trung đang xem xét tài liệu và hồ sơ bệnh án thì bên ngoài có tiếng gõ cửa.

-Ba...con vào được không?- Đó là cậu con trai duy nhất của ông Trung- Nam Dương. Nam Dương mở cửa phòng bước vào.

-Nam Dương, ngồi đi con- Ông Trung đặt tập hồ sơ xuống bàn mỉm cười nhân từ nhìn cậu con trai.

-Ba, con nghe gì Tư nói hôm nay ba có dẫn một cô bé nào đó về nhà- Nam Dương vừa khoác cái áo vào sau ghế vừa nói rồi ngồi xuống.

-Đó cũng là chuyện ba muốn nói với con. Cô bé đó tên Hiểu Quỳnh, ba cô bé chính là bác Quốc Nhật, bạn thân của bố ngày xưa hay đến nhà mình chơi, giờ bác ấy cũng đã mất được 2 năm rồi- ông Trung nói trong niềm thương tiếc.

-Chuyện đó con biết, hôm tang lễ của bác ấy con cũng có mặt- Nam Dương gật đầu nhìn ba với sắc mặt không có chút gì thay đổi từ khi cậu bước vào phòng.

-Còn mẹ cô bé, hôm qua mới được chôn cất, mẹ cô bé đã bị tai nạn giao thông và ba không thể cứu sống được- Ông nói với vẻ mặt tội lỗi.

-Ba, đó đâu phải lỗi của ba, dù gì ba cũng đã cố hết sức

-Cảm ơn vì con đã hiểu, nhưng chuyện ba muốn nói với con chính là cô bé Hiểu Quỳnh kia, ba muốn nhận nuôi cô bé đó, con nghĩ sao?-Ông Trung tính ông từ trước đến nay rất tôn trọng ý kiến và quyền tự do của con trai mình vì vậy trong gia đình có chuyện gì xảy ra, thêm thành viên mới hay bớt đi một thành viên trong gia đình ông cũng phải hỏi qua ý kiến của Nam Dương. Cũng chính vì đức tính đó mà ông đã phải nhẫn nhịn để ở chung với người vợ đã phải bội ông suốt 2 năm trời. Cho đến khi Nam Dương phát hiện ra mẹ mình ngoại tình, chính Nam Dương là người không muốn sống cùng bà ấy. Được sự ủng hộ của cậu con trai, ông Trung đã không còn phiền muộn gì nữa và quyết định ly hôn. Suốt 3 năm nay trong ngôi nhà này chỉ còn có ông và Nam Dương chung sống, nên giờ thêm thành viên là Hiểu Quỳnh nữa thì không có gì mà Nam Dương không chấp nhận. Ngược lại cậu còn rất vui.

-Vậy để con lên xem em-Nam Dương đứng dậy cúi chào ba rồi đi ra ngoài. Cậu bước từng bước lên bậc thang. Cậu nhẹ nhàng mở cánh cửa phòng Hiểu Quỳnh rồi tiến lại gần mép giường. Cậu ngồi xuống chiếc ghế được đặt gần đó và nhìn Hiểu Quỳnh.

*****

Nam Dương là một chàng Trai được gọi là trưởng thành sớm ở cái tuổi 15 với vóc dáng cao lớn, sở hữu chiều cao 1m75 mà ai cũng mong ước. Cậu được coi là chuẩn một soái ca trong trường với khuôn mặt lúc nào cũng nghiêm lạnh, mái tóc hót lên càng làm tăng thêm chiều cao của cậu, đôi mày anh tú, đôi mắt nâu sâu thẳm đã hút hồn không biết bao nhiêu cô gái. Sống mũi cao thẳng như tranh vẽ, đôi môi mỏng quyến rũ. Dù nhìn cậu ở góc độ nào cũng thấy cậu đẹp không tì vết.

*****

Giờ đã là 6h chiều, Hiểu Quỳnh cũng đã ngủ được hơn 3 tiếng. Hơn thế nữa Nam Dương đã ngồi đó cũng được gần 2 tiếng mà không hề nhúc nhích. Đôi mắt cứ hướng thẳng lên khuôn mặt của Hiểu Quỳnh.

Hiểu Quỳnh dần dần mở mắt ra, nhìn lên trần nhà một lúc rồi mới quay sang nhìn xung quanh. Đôi mắt Hiểu Quỳnh dừng lại và cứ dán chặt lại trên người của Nam Dương như đang nhìn một sinh vật lạ.

-Em dậy rồi sao?- Giọng nói ấm áp của cậu như có thể thôi miên bất cứ cô gái nào... trừ Hiểu Quỳnh. Nam Dương đứng dậy đi tới gần Hiểu Quỳnh hơn nhưng Hiểu Quỳnh lại sợ hãi ngồi lùi lại phía sau.

-Lại đây nào Hiểu Quỳnh, anh không phải người xấu, anh là người tốt- Nam Dương đã cố nói nhẹ nhàng nhất để thuyết phục Hiểu Quỳnh nhưng Hiểu Quỳnh vẫn không nhúc nhích.

-Thôi nào Hiểu Quỳnh lại đây, anh đưa đi ăn, chắc em cũng đói rồi ha- Nam Dương bắt đầu đem thức ăn ra để dụ dỗ cô và quả nhiên đã phát huy tác dụng. Hiểu Quỳnh ôm bụng rồi nhích lại gần Nam Dương một chút và khoảng cách còn lại tự Nam Dương đi nốt.

-Nào...anh đưa Hiểu Quỳnh đi rửa mặt rồi anh em mình đi ăn nha- Nam Dương mỉm cười nhìn cô rồi bế Hiểu Quỳnh lên và đưa vào phòng tắm rửa mặt.

Nam Dương dắt Hiểu Quỳnh đi ăn, hai người đi đến một quán ăn gần nhà. Nam Dương dắt Hiểu Quỳnh đi đến chỗ bàn gần cửa sổ. Vì Hiểu Quỳnh còn bé nên không thể tự mình ngồi vào ghế được lên Nam Dương phải nhắc Hiểu Quỳnh lên. Nam Dương cũng ngồi vào ghế và bắt đầu gọi món. Sau mười phút Nam Dương ngồi nói chuyện đồ ngọt Hiểu Quỳnh thì thức ăn cũng được đem ra. Nam Dương ân cần bóc tôm cho Hiểu Quỳnh giống như một người anh thực thụ.

Ăn xong cả hai cùng dắt tay nhau về nhà. Lúc này mối quan hệ giữa Nam Dương và Hiểu Quỳnh đã trở nên thân thiết hơn và Nam Dương đã hứa Với Hiểu Quỳnh rằng ngày mai cậu sẽ đưa Hiểu Quỳnh đến khu vui chơi làm cô rất vui. Niềm vui đầu tiên của cô từ lúc mẹ mất.

Bạn đang đọc truyện *Đúng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Anh...em Muốn Chơi.

-Hiểu Quỳnh! dậy thôi, anh đưa em đi chơi- Nam Dương ngồi trước giường Hiểu Quỳnh, tay vỗ nhẹ vào người Hiểu Quỳnh gọi cô dậy.

-Mẹ...mẹ...ba...chờ Hiểu Quỳnh với, Hiểu Quỳnh cũng muốn đi với hai người mà...đừng bỏ Hiểu Quỳnh- Cô nói mơ trong lúc ngủ, nhìn bộ dạng của cô lúc này thật đáng yêu nhưng cũng không khỏi xót xa. Chính những điều này đã khiến Nam Dương càng muốn bảo vệ, chở che cho Hiểu Quỳnh hơn.

-Nỗi đau của em, hãy để sự yêu thương của anh bù đắp, anh nhất định sẽ tìm lại được nụ cười cho em, Hiểu Quỳnh à- Nam Dương vuốt mái tóc Hiểu Quỳnh, nhìn cô âu yếm. Không hiểu sao khi mới gặp Hiểu Quỳnh lần đầu nhưng sao trong Nam Dương lại có cảm giác vừa rất đối quen thuộc nhưng lại rất đối xa lạ. Trong cậu như đang len lỏi một cảm xúc khó tả. Chỉ biết là....cậu muốn bảo vệ cho Hiểu Quỳnh.

Hiểu Quỳnh từ từ mở mắt ra rồi oà khóc như phản xạ bình thường của một đứa trẻ, khi nhìn thấy Nam Dương, Hiểu Quỳnh như tìm được chỗ dựa quen thuộc liền xà vào ôm chặt lấy cậu.

-Hiểu Quỳnh ngoan, Hiểu Quỳnh lớn rồi không khóc nhè nữa nha- Nam Dương ân cần lau nước mắt cho Hiểu Quỳnh. Nhìn Nam Dương lúc này tựa như một nam thần ấm áp. Chờ cho Hiểu Quỳnh nín, Anh bế Hiểu Quỳnh vào rửa mặt rồi hai anh em xuống nhà ăn sáng. Nam Dương gấp rất nhiều thức ăn vào bát cho Hiểu Quỳnh. Hiểu Quỳnh nhìn thấy nhiều món ngon nên rất thích thú.

-Nhìn hai anh em thân thiết như vậy thì ba cũng yên tâm rồi- Ông Trung vui cười ngồi nhìn 2 anh em ăn. Ông dịu dàng gấp thức ăn cho Hiểu Quỳnh.

-Con cảm ơn bác- Hiểu Quỳnh lễ phép cảm ơn. Nhưng trong câu nói của Hiểu Quỳnh lại làm ông Trung rất vui bởi...cô gọi ông là "Bác".

-Không sao đâu ba, chắc Hiểu Quỳnh còn chưa quen thôi- Nam Dương đã nhìn ra sắc mặt đang thay đổi của ông thì cũng nhận ra ông đang buồn chuyện gì.

-ừ...ba không sao, Nam Dương tuần sau ba có vài buổi hội thảo cần ra nước ngoài, nên có thể phiền con trông em được không?- Ông Trung nhanh chóng lấy lại sắc mặt quay qua hỏi Nam Dương.

-Dạ được chứ ba, cứ để con trông Hiểu Quỳnh.

-Cảm ơn con vậy ba đi trước, Hiểu Quỳnh nay đi chơi ngoan nha-Ông nói rồi cầm cặp từ tay gì tự và đến bệnh viện.

Hiểu Quỳnh và Nam Dương ăn xong rồi cùng nhau lên thay đồ. Nam Dương chọn cho Hiểu Quỳnh một chiếc áo phông trắng nhỏ nhắn kết hợp với chiếc quần sooc đáng yêu rất hợp với nước da trắng hồng của Hiểu Quỳnh. Phía dưới thì Nam Dương chọn cho Hiểu Quỳnh một đôi giày thể thao búp bê. Nam Dương còn tự tay buộc tóc cho Hiểu Quỳnh. Với khuôn mặt baby hơi tròn của Hiểu Quỳnh được Nam Dương buộc cao lên càng làm tăng thêm vẻ đáng yêu của cô. Còn Nam Dương thì vận một chiếc áo phông trắng kết hợp với quần lửng nâu và đi một đôi giày thể thao xanh nhạt. Hôm nay phong cách của 2 anh em thuộc chủ đề năng động.

Nam Dương dắt tay Hiểu Quỳnh vào khu vui chơi. Vừa bước vào đã có bao nhiêu ánh mắt nhìn 2 người với sự ngưỡng mộ. Một soái ca m75 dắt một cô bé đáng yêu đứng chỉ đến hồng anh. Hai người bước vào đường như đã làm cho cảnh vật trở nên đẹp hơn, không gian cũng càng náo nhiệt. Hai người cùng chơi tàu siêu tốc. Mới đầu anh nghĩ Hiểu Quỳnh sẽ sợ, ai ngờ cô lại cảm thấy thích thú đòi chơi 2 vòng.

Nam Dương mua cho Hiểu Quỳnh cây kem vậy là cô im thin thít, ngoan ngoãn suốt cả đường đi. Nam Dương dẫn Hiểu Quỳnh đến sân trượt patin. Hiểu Quỳnh thích thú kéo Nam Dương vào trong.

-Anh! em muốn chơi- Hiểu Quỳnh dương đôi mắt long lanh tựa như làn nước trong xanh lên nhìn cậu, tay lắc lư tay Nam Dương nũng nịu. Trước vẻ mặt đó của Hiểu Quỳnh thật là không mềm lòng không được.

Cậu chọn cho Hiểu Quỳnh một đôi giày giành cho trẻ nhỏ và đi cẩn thận cho cô rồi mới đến mình. Cậu dắt Hiểu Quỳnh ra giữa sân, lúc đầu Hiểu Quỳnh ngã một quả rất đau. Nam Dương hốt hoảng tưởng cô sẽ khóc ai ngờ Hiểu Quỳnh lại mạnh mẽ hơn cậu tưởng. Không những cô không khóc mà cô còn tự mình đứng lên được. Mặc dù Nam Dương lúc đầu phản đối không cho Hiểu Quỳnh trượt nữa nhưng cô không chịu, cuối cùng Nam Dương đành chịu thua. Nam Dương cẩn thận dạy cô trượt để cô không ngã nữa. Và qua một buổi chiều chăm học cuối cùng Hiểu Quỳnh cũng biết trượt.

Lúc về cô cứ cười không ngớt bởi quả thực hôm nay chơi rất vui. Vì trượt cả buổi chiều lên chân Hiểu Quỳnh đã không còn sức nên Nam Dương phải công cô. Hai người đi được một đoạn đường, với làn gió mát buổi chiều thật khiến người ta muốn ngủ. Và Hiểu Quỳnh đã gục vào vai cậu và ngủ ngon lành. Nam Dương công Hiểu Quỳnh đi trên đoạn đường vắng với những ánh nắng yếu ớt của hoàng hôn cùng với làn gió hơi se lạnh của buổi chiều xé tà.

Bạn đang đọc truyện *Đúng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Nhận Lớp.

-Hiểu Quỳnh à...hôm nay em phải đến lớp rồi...nhưng em sẽ học trong trường khác...tốt hơn...hiện đại hơn trường cũ của em- Nam Dương vừa chỉnh sửa lại đồng phục cho cô và thỉnh thoảng lại nhìn cô cười.

-Tốt quá rồi...ở trường cũ không bạn nào muốn chơi với Hiểu Quỳnh hết, các bạn luôn nói Hiểu Quỳnh là đứa không có bố. Các bạn không muốn chơi với đứa không có bố- Hiểu Quỳnh bĩu môi thờ dãi.

-Nhìn em kia...sắp thành bà cụ non đến nơi rồi, em cứ kệ các bạn đi...ở đây đã có Nam Dương luôn bên cạnh Hiểu Quỳnh 24/24h rồi mà

-Á..á á, đau quá mẹ ơi! - Nam Dương nhéo má Hiểu Quỳnh đau điếng.

-Những lời anh nói có thật không?- Hiểu Quỳnh vừa xoa xoa má vừa nhìn cậu nghi hoặc.

-Em không tin anh sao? vậy thì móc ghêo đi- Nam Dương trưng ra bộ mặt cute nhìn Hiểu Quỳnh và đưa ngón út lên.

-Móc ghêo...đóng dấu....haha

-HIỂU QUỲNH, em to gan nhì- Hiểu Quỳnh đập bộp một phát vào chán Nam Dương khiến cậu đau điếng. Nam Dương quyết không thể tha liền nhào tới cù lét khiến Hiểu Quỳnh ngã nhào xuống sàn cười sặc sụa.

*****

-Hiệu Trưởng đây là em cháu-Hiểu Quỳnh, cô bé mà cháu đã nói với bác đó- Nam Dương dắt Hiểu Quỳnh vào phòng hiệu trưởng.

-À...Nam Dương vào đây đi cháu...đây là Hiểu Quỳnh sao...cô bé đáng yêu quá- Hiệu trưởng mỉm cười khi nhìn thấy Nam Dương. Ông nhìn Hiểu Quỳnh hiền hậu nhưng hiểu Quỳnh lại rụt rè cứ đứng lúp sau cánh tay của Nam Dương.

-Bác đã xem thử hồ sơ của Hiểu Quỳnh rồi, thành tích rất tốt

-Dạ. Thành tích tốt vậy thì có phải nên để Hiểu Quỳnh học lớp tốt không bác?-Nam Dương nói nửa đùa nửa thật.

-Đúng vậy, thành tích tốt vậy thì chắc chắn phải để cô bé học lớp tốt rồi.-Hiệu trưởng cười xã giao trả lời Nam Dương.

-Hiểu Quỳnh...em thả lỏng chút đi. Đây là bác Đạt, bạn của ba. Sau này ở trường có chuyện gì thì chạy lên đây gặp bác, bác ấy sẽ giúp em- Nam Dương quay qua trấn an Hiểu Quỳnh để cô bớt căng thẳng.

-Đúng vậy, có chuyện gì thì lên gặp ta, ta giúp cháu giải quyết

-Dạ, cảm ơn bác.

*****

Nam Dương gửi Hiếu Quỳnh cho thầy hiệu trưởng đưa lên lớp. Còn anh thì cũng phải về trường làm nốt nhiệm vụ cao cả "HỌC".

-Sao rồi, bạn quá sao?- Chấn Hưng ngồi trên quay xuống nói chuyện với cậu.

-uh- Cậu trả lời qua loa

-Sao rồi! 2 hôm nay nghỉ chăm em sao...mà con bé đó thế nào?- Chấn Hưng tò mò nhìn cậu.

-Mày đang dò hỏi tao sao?

-Đâu có! Chỉ là quan tâm chút thôi.

-Tốt nhất m không nên xen vào chuyện người khác đâu Chấn Hưng!-Khang Kiệt từ ngoài bước vào lên tiếng nói giúp cậu. Chấn Hưng liếc Khang Kiệt cầm thù rồi tức tối quay lên. Đúng lúc đó chuông vào học vang lên. Giáo viên bước vào và lớp học lại rơi vào trạng thái im lặng. Vì đây là một trường tốt, kỉ luật nghiêm khắc nên hầu như học sinh đều rất ngoan và giỏi xuất sắc.

*****

-Cả lớp, hôm nay lớp chúng ta có thêm bạn mới. Cô mong các em sẽ giúp đỡ bạn nhiều- Cô giáo cười rồi ra hiệu cho Hiếu Quỳnh bước vào.

Hiếu Quỳnh từ từ bước vào trước ánh mắt soi mói của cả lớp. Thấy Hiếu Quỳnh rụt rè vậy lên cô giáo giới thiệu hộ luôn.

-Bạn ấy tên Hiếu Quỳnh, là học sinh trường tiểu học B cũ và giờ là học sinh mới của trường chúng ta.

-Sao trường tầm thường đó có thể vào trường mình học chứ- Những tiếng xì xầm bắt đầu nổi lên.

-Tao sẽ không ngồi cùng nó đâu? Linh Kiều qua đây ngồi cùng tao.

-Ok

bla.....bla

-Cả lớp trật tự- Cô giáo bực tức gõ thước xuống bàn.

-Cô chưa nói xong.....Hiếu Quỳnh chính là em gái của thủ khoa kì thi quốc tế vừa rồi...MINH...NAM...DƯƠNG- Cô vừa nói xong là cả lớp phía dưới bắt đầu nhao nhao.

-Nam Dương sao...anh ấy chính là nam thần.....ôi chết mất

-Hiếu Quỳnh cậu ngồi cùng mình đi

-Ngồi cùng mình đây nè.....

bla....bla

- Cả lớp trật tự- tiếng gõ thước lại tiếp tục vang lên.

-Hiếu Quỳnh em xuống chỗ Diệp Khánh An đi- cô nói rồi chỉ tay vào chỗ Khánh An.

-Tôi không quan tâm cậu là em của Nam Dương hay Nam gì đó. Tôi chỉ quan tâm vị trí Thủ khoa quốc tế đó, về sau chắc chắn sẽ là của tôi- Khánh An là một cậu nhóc hiếu thắng, đẹp trai và học rất giỏi, trầm tính.

-Cậu sẽ không thể vượt được anh Nam Dương của tôi-Hiếu Quỳnh tự tin nói.

Khánh An không trả lời mà chỉ cười nhạt. Điệu bộ của một soái ca tương lai.

*****

-Sao rồi, hôm nay học thế nào?- Nam Dương đứng ngoài cổng trường đợi Hiếu Quỳnh và chịu đựng sự soi mói của mấy em lớp dưới.

-Cũng tạm được, tốt hơn trường cũ một chút-Hiếu Quỳnh chán nản trả lời rồi lên xe trước.

-Từ khi nào mà em khó tính vậy Hiếu Quỳnhhhhh

-Aaaaaa....bỏ ra- Hiếu Quỳnh lại bị anh véo má.

-Không chơi với Nam Dương nữa- Hiếu Quỳnh giận dỗi bắt Nam Dương ngồi cho cô gối đầu để ngủ.

Nam Dương chỉ còn biết lắc đầu cười nhìn cô.

*****

-Nam Dương tôi nhất định sẽ soái ngôi vị trí hiện giờ của cậu- Cậu nhóc Khánh An tức tối nhìn theo chiếc xe của Nam Dương đang dần dần biến mất trong dòng người đông đúc.

Bạn đang đọc truyện *Đừng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chị Ta Là Người Xấu.

Nam Dương đang pha sữa cho Hiểu Quỳnh thì chợt nghe thấy tiếng chuông. Cậu lau tay rồi ung dung bước ra mở cửa. Nam Dương có đôi chút bất ngờ nhìn người trước mặt.

-Nam Dương, hôm nay mình đến học cùng cậu được không, mình có vài bài không hiểu cho lắm- Uyên Nhã ôm cặp cười tao nhã nhìn Nam Dương.

-Ừm... vào đi- Nam Dương chỉ ừm một cái không cười không câu đứng sang một bên để cho Uyên Nhã vào.

-Sao cậu lại biết nhà tôi?- Nam Dương lạnh lùng nhìn Uyên Nhã dò xét.

-Mình hỏi Chấn Hưng.-Uyên Nhã vẫn luôn giữ nụ cười trên môi quay lại trả lời Nam Dương.

"Tên này đúng là không thích sống rồi, để xem mai tao xử mày ra sao" Nam Dương tuy rất tức nhưng vẫn không biểu lộ ra ngoài. Vẫn luôn giữ nguyên vẻ mặt lãnh đạm.

-Giờ tôi còn phải mang sữa lên cho Hiểu Quỳnh, cậu có lên cùng thì lên hoặc là ngồi dưới này tự học- Nam Dương lạnh lùng cầm li sữa bước lên bậc thang.

-Ừ ha...cậu có thêm em gái mà...tôi quên mất, vậy cho tôi lên cùng đi tôi rất muốn được nhìn mặt em gái cậu- Uyên Nhã nói như phát hiện ra chuyện gì lạ lắm, nhìn cậu với khuôn mặt ngây thơ như để lấy lòng.

-Tuỳ cậu- Nam Dương để lại câu nói sau lưng rồi đi thẳng lên phòng Hiểu Quỳnh. Uyên Nhã cũng cầm cặp chạy theo sau.

.....

Cách

-Hiểu Quỳnh, anh pha sữa rồi này.....HIỂU QUỲNH, em sao vậy ?-Nam Dương mở cửa mang sữa vào cho Hiểu Quỳnh nhưng khi nhìn thấy Hiểu Quỳnh cậu đã thật hoảng hốt khi thấy tay Hiểu Quỳnh đang chảy rất nhiều máu. Nam Dương chạy thật nhanh tới túm lấy tay Hiểu Quỳnh.

-Em không sao...chỉ là ngồi học không may va phải lọ hoa nên vỡ, sợ Nam Dương mắng nên em nhặt vội kết quả là bị mảnh sành cửa vào tay- Hiểu Quỳnh meo méo nhìn Nam Dương sau đó ôm chầm lấy cậu oà khóc.

-Hiểu Quỳnh ngốc, sao lại không gọi anh, sao lại để tay chảy nhiều máu như vậy?- Nam Dương xót xa nhìn Hiểu Quỳnh.

-Ngồi im đây để anh xuống lấy băng gạc nha- Nam Dương nhắc Hiểu Quỳnh lên giường rồi chạy vội xuống nhà lấy hộp băng y tế. Đúng lúc đó Uyên Nhã cũng vào đến nơi suýt chút nữa thì đụng phải Nam Dương nhưng may mà Uyên Nhã tránh kịp.

Uyên Nhã bước vào phòng Hiểu Quỳnh, nhìn thấy Hiểu Quỳnh đang ngồi trên giường. Uyên Nhã nhìn Hiểu Quỳnh từ trên xuống dưới rồi nhắc môi khinh bỉ.

-Thật không hiểu nổi, mày có cái gì mà sao Nam Dương lại thích mày đến vậy. Một con nhỏ ngu si như mày mà cũng dám làm em gái Nam Dương sao? tao thật không hiểu nổi cái lão Trung đó bị gì nữa- Uyên Nhã khoanh tay nhìn Hiểu Quỳnh với vẻ mặt kinh tởm.

-Chị không được phép nói bác Trung như vậy?- Hiểu Quỳnh tức giận lờm Uyên Nhã.

-Ồ mày hiểu sao? vậy mà tao còn nghĩ mày bị thiếu năng chứ?-Uyên Nhã cười đều nhìn Hiểu Quỳnh.

-Chị...- Hiểu Quỳnh tức không nói lên lời.

-Hiếu Quỳnh à em có sao không, để chị xem vết thương cho Hiếu Quỳnh nha?- Uyên Nhã đi đến chỗ Hiếu Quỳnh ngồi xuống nhẹ nhàng nâng tay Hiếu Quỳnh lên.

-Chị cắt ra chị là người xấu....cút ra.

-áááa.....- Uyên Nhã bị Hiếu Quỳnh xô vào đồng minh sành , tay chảy ra đầy máu. Nam Dương đi bên ngoài nhìn thấy hết liền chạy vào đỡ Uyên Nhã dậy.

-Cậu có sao không?

-Mình không sao- Uyên Nhã trả lời với chất giọng yếu đuối, giống như mình là người bị hại.

-Hiếu Quỳnh, em sao vậy...Uyên Nhã chỉ muốn xem vết thương cho em thôi mà, sao giờ em lại xấu tính đến thế?- Nam Dương tức giận quay qua mắng Hiếu Quỳnh.

-Chị ta là người xấu, anh đuổi chị ta đi đi.

-Em còn dám nói nữa sao?

-Nam Dương mình không sao mà, cậu cứ coi như trẻ con không biết đi...ha?- Uyên Nhã lên tiếng nói đỡ Hiếu Quỳnh.

-Thôi được rồi, để mình giúp cậu băng bó vết thương- Nam Dương dìu Uyên Nhã lên ghế băng bó vết thương cho Uyên nhã, mặc kệ Hiếu Quỳnh ngồi đằng sau, tay vẫn đang không ngừng nhỏ máu.

Túi thân, Hiếu Quỳnh nhìn Uyên Nhã và thấy Uyên Nhã đang nhìn mình đác thảng. Hiếu Quỳnh không nói gì nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng. Hiếu Quỳnh bước tới phòng tắm, khoá cửa lại và ngồi trong đó khóc.

*****

Sau khi băng lại cẩn thận vết thương cho Uyên Nhã. Nam Dương ra ngoài bắt taxi đưa Uyên Nhã về. Đứng nhìn chiếc xe đi được một đoạn rồi mới vào nhà.

bây giờ cậu mới nhớ tới Hiếu Quỳnh. Tức giận chạy lên tìm cô. Có phải mình đã chiều hư con bé rồi không lên giờ nó mới ngang ngược đến vậy.

-Hiếu Quỳnh ra đây cho anh- Nam Dương bước vào phòng Hiếu Quỳnh nhưng lại không có ai. Lúc này cậu mới sực tỉnh..... này giờ Hiếu Quỳnh ở đâu?

Nam Dương chạy quanh nhà tìm Hiếu Quỳnh. Cậu chạy hết tầng trên đến tầng cuối, cậu lật tung hết ngõ ngất trong nhà và cuối cùng dừng lại ở phòng tắm tầng dưới cùng.

-Hiếu Quỳnh, em có trong đó không?- Nam Dương gõ cửa mới cái nhưng không thấy ai trả lời mà chỉ nghe thấy tiếng nước chảy. Lúc này cậu mới nhớ ra là tay Hiếu Quỳnh đang bị thương. Cậu hoảng loạn đập cửa, cậu tìm mọi cách để phá cửa và cuối cùng cũng mở được.

-HIẾU QUỲNH- Nam Dương sợ hãi khi nhìn thấy Hiếu Quỳnh đang nằm trên một vũng nước đỏ hoà máu. Cậu vội vàng chạy tới nhấc Hiếu Quỳnh lên. Nhìn Khuôn mặt tái nhợt đến trắng bệch của cô mà Nam Dương sợ hãi, xót xa tội cùng xen lẫn với niềm ân hận vì đã mắng cô. Lúc này không hiểu sao trong cậu lại sợ đến vậy, từ trước đến giờ chưa có lúc nào cậu sợ đến thế. Cậu sợ sẽ mất cô, mất một thứ mà có lẽ là quan trọng nhất đời cậu.

Bạn đang đọc truyện *Đừng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Mãi Bên Em.

Hiếu Quỳnh đã nằm hôn mê trong phòng bệnh được 2 ngày rồi. Mặc dù đã được Nam Dương đưa đến bệnh viện kịp thời nhưng vì mất máu quá nhiều hơn nữa lại là trẻ nhỏ nên giờ vẫn còn rất yếu. Hai ngày nay Nam Dương nghỉ học để chăm cho Hiếu Quỳnh, cậu lo cho Hiếu Quỳnh còn hơn cả sức khoẻ của mình. Bằng chứng là cậu đã thức trắng 2 đêm để trông coi Hiếu Quỳnh. Những lúc mệt lắm cậu mới thiếp đi 5' rồi lại giật mình tỉnh giấc. Ông Trung ở nước ngoài nghe bác sĩ Lam nói Hiếu Quỳnh bị bệnh nên cũng vội vã mua vé máy bay chuyển sớm nhất để về thăm cô. Hiện giờ ông cũng đã về đến bệnh viện.

-Nam Dương! hay là cháu về nghỉ chút đi, để Hiếu Quỳnh cô lo cho. Dù gì cháu cũng ở đây được 2 ngày rồi, không sớm thì muộn cũng đổ bệnh mất- Bác sĩ Lam vào xem tình hình sức khoẻ của Hiếu Quỳnh xong thì quay sang vỗ vai Nam Dương.

-Không sao đâu bác, cháu ở đây với em được- Nam Dương thực sự cũng cảm thấy mệt mỏi nhưng nghĩ tới Hiểu Quỳnh cậu lại muốn ở lại hơn. Bản thân không cho phép cậu được nghỉ ngơi nếu như Hiểu Quỳnh còn chưa tỉnh.

-Ba con cũng vừa về tới nước giờ chắc sắp đến đây rồi.

-Tôi ở đây- Bác Lam vừa nói hết câu thì ông Trung xuất hiện.

-Anh về rồi sao? cả tuần nay không có anh ở đây thật là rất vất vả- Bác sĩ Lam nói đùa

-Ba-Nam Dương nhìn thấy ông Trung thì liền đứng dậy chào ba.

-Hiểu Quỳnh không sao chứ?- Ông Trung quay qua hỏi bác sĩ Lam

-Giờ thì cô bé không sao rồi, chắc cũng sắp tỉnh rồi anh.

-Ba....ba ơi...Hiểu Quỳnh biết lỗi rồi....ba đừng bỏ Hiểu Quỳnh mà....mẹ ... mẹ ở lại với Hiểu Quỳnh đi....mẹ đừng đi....mẹ ơi.

-Hiểu QUỳnh- Nghe thấy giọng Hiểu Quỳnh Nam Dương lập tức chạy đến nắm chặt lấy tay cô.

-Nam Dương...chị ta là người xấu...đừng bỏ Hiểu Quỳnh mà....Nam Dương- Đó là câu nói mớ của Hiểu Quỳnh. Trong vô thức, trên đôi mắt của Hiểu Quỳnh đã bắt đầu rơi nước mắt.

-Hiểu Quỳnh, anh ở đây...Nam Dương ở đây với em rồi, em mở mắt ra đi.

Đôi mắt của Hiểu Quỳnh khẽ động đậy rồi dần dần mở ra. Trước mắt Hiểu Quỳnh là một hình ảnh mờ ảo vì cô chưa quen với ánh sáng lúc này. Giờ thì đã rõ nét hơn. Trước mặt Hiểu QUỳnh chỉ có mỗi Nam Dương. Đôi mắt Hiểu QUỳnh bỗng trở lên cay xè. Cô oà khóc rồi ôm chặt lấy Nam Dương.

-Nam Dương...anh còn sống....anh không bỏ rơi Hiểu Quỳnh phải không?

Ừ...anh không sao, anh ở đây với Hiểu Quỳnh, không đi đâu hết, chỉ cần là Hiểu Quỳnh muốn thì anh sẽ luôn ở bên em.- Nam Dương vòng tay ra ôm chặt lấy Hiểu Quỳnh vào lòng vỗ về. Cậu thực sự rất đau lòng, chắc vừa rồi Hiểu Quỳnh lại gặp phải một cơn ác mộng.

-Nam Dương con tạm đứng sang bên kia để ba khám cho em.-Ông Trung nói xong thì Nam Dương buông Hiểu Quỳnh ra, đi lùi ra sau vài bước.

-Hiểu Quỳnh, con có còn thấy khó chịu hay đau ở đâu không?- Ông Trung dịu dàng hỏi Hiểu Quỳnh.

-Dạ không ạ.

-Ngoan, Hiểu Quỳnh có đói không?

-Dạ có

-Ba, nãy con có mua cháo, để con múc ra bát cho Hiểu Quỳnh.

-Ừ, vậy con ở lại đây giúp em ăn, xong thì xuống phòng làm việc của ba nói chuyện....giờ ba có việc phải đi trước- Ông Trung đứng lên trả lời Nam Dương.

-Hiểu Quỳnh chơi ngoan nha- Ông dịu dàng xoa đầu Hiểu Quỳnh rồi bước ra ngoài.

Nam Dương múc cháo cho Hiểu Quỳnh rồi từ từ thổi từng muỗng dứt cho Hiểu Quỳnh. Chẳng mấy chốc là hết bát cháo. Hai anh em cùng ngồi chơi với nhau một chút thì trời cũng khuya. Nam Dương dỗ Hiểu Quỳnh ngủ nhưng cô không chịu bắt Nam Dương phải ngủ cùng. Không còn cách nào khác nên Nam Dương cũng nhay lên ôm Hiểu Quỳnh. Hiểu Quỳnh thích thú nép vào ngực cậu và 2 anh em ngủ một mạch tới sáng.

*****

-Ba,con xin lỗi, hôm qua con ngủ quên mất nên không tới gặp ba được- Nam Dương bước vào phòng làm việc của ông Trung.

-Không sao, dù gì hôm qua ta cũng bận, cũng không thể nói chuyện với con được.-Ông Trung vừa chăm chú xem tài liệu vừa trả lời Nam Dương.

-Dạ- Nam Dương nói rồi ngồi xuống bộ ghế sofa đặt trong phòng.

-giờ con có thể nói ta biết có chuyện gì rồi chứ.

-Dạ, tất cả là do con, con xin lỗi.

-Đó không phải câu trả lời mà ta muốn nghe. Ta sẽ không bao giờ chấp nhận lời xin lỗi của con. Bởi ta luôn cho ý kiến hay hành động của con đều là có lý do và mục đích chính đáng.- Ông Trung nghiêm túc nhìn cậu.

- Tất cả đều do con không biết kiềm chế cảm xúc nên đã lỡ lớn tiếng với Hiếu Quỳnh.

- Tại sao?

- Uyên Nhã vì Hiếu Quỳnh mà bị thương.

- Uyên nhã, không phải là cô con gái độc nhất vô nhị của tập đoàn Uyên Vương sao?

- Vâng ba , 3 hôm trước cô ấy có đến nhà mình nhưng cô ấy với Hiếu Quỳnh có nói gì với nhau hay không thì con không rõ, nhưng con chỉ thấy Hiếu Quỳnh đẩy Uyên Nhã vào đồng mảnh sành.

- Vậy con tin ai?

- Con không biết

- Ta tin Hiếu Quỳnh....nó là 1 đứa bé ngoan hơn nữa còn rất thông minh và tốt bụng, ba tin là như vậy.

- Cảm ơn ba- Nam Dương mỉm cười vì chính câu nói của ông Trung đã giúp cậu đưa ra được câu trả lời tốt nhất .

Cậu ngồi uống trà với ông Trung một lúc nữa, rồi cũng ra về.

Bạn đang đọc truyện *Đúng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chạy Trốn

Hiếu Quỳnh ngồi bó gối trên giường, đôi mắt xa xăm nhìn ra thế giới bên ngoài qua khung cửa sổ. Một thế giới tươi mát đầy màu sắc với những ánh nắng dịu nhẹ của buổi sớm đầu thu. Hiếu Quỳnh thật sự rất muốn được ra ngoài để tận hưởng cái không khí mát mẻ của đầu mùa.

- Em muốn ra ngoài đó lắm sao?- Nam Dương bước vào, trên tay cầm túi đồ đựng quần áo của Hiếu Quỳnh.

Nghe thấy giọng nói, Hiếu Quỳnh liền quay mặt sang phía phát ra âm thanh. Cô nhìn Nam Dương không nói chỉ bấu môi gật đầu.

- Vậy thay đồ đã rồi anh đưa đi, tiện thể tìm quán nào đó vào ăn luôn- Nam Dương lấy quần áo đem đến giường cho Hiếu Quỳnh. Hiếu Quỳnh nghe Nam Dương nói xong thì rất thích thú , mặt cười tươi hơn hờ, cử chỉ cũng rất nhanh nhẹn. Vội đón lấy đồ từ tay Nam Dương. Nam Dương giúp cô thay đồ rồi cũng cô ra ngoài.

- Nam Dương! hôm trước chị Uyên Nhã nói Nam Dương rất yêu quý Hiếu Quỳnh... vậy tại sao anh lại quý Hiếu Quỳnh vậy?-

Nam Dương công Hiếu Quỳnh đi trên đoạn đường trong lành với hàng cây xanh mát văng lạng của buổi sáng sớm. Chỉ có âm thanh của tiếng chim vang vọng trong không gian. Nam Dương nghe Hiếu Quỳnh hỏi xong thì cười mỉm. Sau vài giây mới quay lại nhìn Hiếu Quỳnh.

- Tại sao vậy nhỉ? có thể là do em đáng, đoạn về sau lớn có thể dễ sai vật.

- Đồ tính toán.

- A...a- Nam Dương bị Hiếu Quỳnh túm tai vặn tới đỏ bừng.

- Nếu không phải em đang bệnh là chết với anh- Nam Dương cong môi lườm Hiếu Quỳnh.

Nam Dương nói xong liền bị Hiếu Quỳnh lấy hai tay ôm siết chặt cổ đến suýt không thở được.

- Khụ...khụ...em tính giết người sao?- Hiếu Quỳnh vừa buông tay ra thì Nam Dương liền ho sặc sụa.

Hiếu Quỳnh không nói gì, gục đầu vào vai Nam Dương . Đi được một đoạn nữa thì Nam Dương đã lên tiếng trước.

- Hiếu Quỳnh...tại sao em không gọi ba Trung là ba?

- Ông ấy không phải ba em...em chỉ có một người ba thôi...ba Quốc Nhật...chỉ mình ba Quốc Nhật thôi!- Hiếu Quỳnh nhảy cẫng lên tức giận hét lớn làm mọi người xung quanh đều quay lại nhìn.

- Xin lỗi...xin lỗi- Nam Dương áy lấy cúi xuống xin lỗi mọi người.

- Anh biết rồi...anh không ép em phải gọi ba Trung là ba....tùy em hết vậy- Nam Dương thờ dài nhìn Hiểu Quỳnh rồi dừng chân trước một quán ăn không quá sang trọng nhưng hết sức sạch sẽ. Nam Dương đặt Hiểu Quỳnh xuống rồi dắt tay cô vào trong.

*****

Ăn xong, hai người lại quay trở về bệnh viện.

- Hiểu Quỳnh, em có muốn xuất viện không?- Nam Dương dắt tay Hiểu Quỳnh đi, cậu cúi xuống nhìn cô hỏi.

- Được về nhà bây giờ có lẽ là niềm vui lớn nhất của Hiểu Quỳnh luôn á...mới ở viện có một ngày thôi mà em đã chán muốn chết luôn được.

- Vậy không sợ xuất viện rồi phải đến lớp sao?- Nam Dương bắt đầu dọa nạt Hiểu Quỳnh.

- Ôi! đến lớp....thích chết được- Hiểu Quỳnh nghe thấy hai từ đến lớp liền cười hớn hở.

- Không sợ thật sao?- Nam Dương ngạc nhiên hỏi lại.

- Chỉ có người nhát gan như anh mới sợ thôi

- Em bảo anh nhát gan sao?

- Haha...bỏ em ra...em biết lỗi rồi- Nam Dương túm lấy Hiểu Quỳnh cù lét làm cô cười sặc sụa.

Bíp...bíp

Tiếng còi xe thu hút sự chú ý của 2 anh em, cả hai đều dừng mọi hoạt động lại quay qua nhìn chiếc xe đằng sau.

Uyển Nhã thanh lịch bước xuống xe. Xung quanh cô toát lên vẻ sang trọng. Ra dáng tiểu thư của một gia đình quý tộc. Cô vừa bước xuống đã làm cho cảnh vật trở lên thay đổi.

- Nam Dương! Hiểu Quỳnh! 2 người đi đâu vậy?- Uyển Nhã mỉm cười bước tới gần 2 anh em họ Minh. Hiểu Quỳnh nhìn thấy Uyển Nhã liền đứng lúp sau lưng Nam Dương. Nam Dương nhú này nhìn Hiểu Quỳnh.

- À...Hiểu Quỳnh...em đừng sợ...hôm nay chị đến đây để thăm em, khi nghe tin em phải nhập viện chị đã rất áy láy...chị nghĩ chuyện này một phần cũng là do chị....em cho chị xin lỗi nha- Uyển Nhã đi gần tới phía Hiểu Quỳnh, cười dịu dàng nhìn cô, đang định đưa tay lên vuốt tóc Hiểu Quỳnh liền bị cô gạt ra. Uyển Nhã có đôi chút bất ngờ lên hơi tức giận nhưng lại không biểu lộ ra bên ngoài.

- Chị biết em không có thiện cảm với chị...em cho chị xin lỗi đi, hai chị em mình thân nhau được không?...ha?- Uyển Nhã đã cố hết sức dịu dàng rồi nhưng phía Hiểu Quỳnh vẫn không có phản ứng khiến Uyển Nhã có chút mất kiên nhẫn. Uyển Nhã liền quay qua nhìn Nam Dương.

- Nam Dương, cậu đi mua chút nước được không, mình hơi khát, Hiểu Quỳnh để mình trông cho.

Nghe Uyển Nhã nói Nam Dương có chút không yên tâm nên có hơi lưỡng lự.

- Đi nha, coi như tạo cơ hội cho mình gần Hiểu Quỳnh hơn đi- Uyển Nhã chớp mắt mỉm cười đáng yêu nhìn Nam Dương.

- Vậy cũng được... Hiểu Quỳnh đành nhờ cậu chút vậy- Nam Dương nói xong liền chạy sang đường bên cạnh mua nước.

- Con nhóc này, mày làm tao mất kiên nhẫn rồi biết không?- Uyển Nhã trợn mắt lên nhìn Hiểu Quỳnh khiến cô sợ hãi. Uyển Nhã ngẩng lên nhìn xung quanh rồi thẳng tay tát Hiểu Quỳnh làm cô ngã lăn ra đất, đôi mắt rung rung nước.

- Tao đã cảnh cáo mày rồi, tốt nhất mày tránh xa Nam Dương ra, đừng có mà bám lấy cậu ấy, tốt nhất mày lên tự biết cách ra khỏi đó cho tao...không mày sẽ sống không yên- Uyển Nhã nghiêng răng trợn mắt nhìn Hiểu Quỳnh. Hiểu Quỳnh sợ hãi cực độ, tay run lật bật.

- Tốt nhất mày nên ra kia cho xe cán chết cũng được- Uyển Nhã nói xong liền đẩy Hiểu Quỳnh ra trước mặt một chiếc xe máy đang lao đến.

- HIỂU QUỲNH- Nam Dương đứng bên này kinh hoàng nhìn Hiểu Quỳnh.

Uyển Nhã bên này nghe thấy tiếng Nam Dương bỗng giật mình rồi mỉm cười đắc thắng chạy tới chỗ Hiểu Quỳnh.

- HIỂU QUỲNH! cẩn thận- Uyển Nhã chạy thật nhanh tới chỗ Hiểu Quỳnh.

Một tiếng kêu khủng khiếp vang lên, mọi người xung quanh đều chạy tới. Nam Dương là người chạy tới nhanh nhất.

- Uyển Nhã!...cậu sao không? để mình gọi cấp cứu, cậu cố chịu đựng chút thôi nha- Nam Dương chạy tới Nhắc Uyển Nhã lên. Cảnh tượng này làm Hiểu Quỳnh sợ hãi. Nhìn Uyển Nhã, cô nhớ tới mẹ của mình, nhớ tới cái khoảnh khắc kinh hoàng đó mà chưa lúc nào cô quên được. Nó cứ ám ảnh cô không

thời.

-Nam...Đương! cậu...đừng trách...Hiệu Quỳnh...tất...cả...do mình...do mình không giữ được... Hiệu Quỳnh...để em ấy...chạy ra đường...do mình...tất cả...do mình.- Uyên Nhã yếu ớt, khó khăn nói.

-Cậu ra vậy rồi còn lo ai nữa....cố gắng lên...cấp cứu đến rồi- Nam Dương nhấc Uyên Nhã lên xe cấp cứu. Còn Hiệu Quỳnh...cô không dám lên. Lúc này tại sao cô lại muốn chạy trốn đến vậy. Cô không làm gì sai, nhưng cô lại luôn cảm thấy có lỗi. Hiệu Quỳnh quay lưng lại chạy một mạch tới đoạn đường đối diện mặc dù cô không biết đoạn đường đó sẽ đưa cô đến đâu. Nhưng giờ cô chỉ biết cô cần rời xa nơi này. Rời xa cái nơi chỉ toàn máu tanh với những kí ức đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Đứng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Hiệu Quỳnh...nỗi Sợ Trong Lòng.

7 năm sau

“Vẫn chưa tìm được sao? ... tiếp tục tìm cho tôi”-“RUP” tiếng cúp máy có phần nào đó cáu gắt. Ông Trung

ngả người ra phía sau một mồi nhìn lên trần nhà. Đã 7 năm nay, Hiệu Quỳnh đã mất tích 7 năm. Suốt 7 năm trời ông Trung và Nam Dương tìm cô trong mọi mồn. Mặc dù có nhiều người cho rằng cô đã chết nhưng ông Trung và Nam Dương vẫn luôn cho là cô còn sống bằng không sống phải tìm thấy người chết phải tìm thấy xác.

7 năm trước

-Nam Dương, đã xảy ra chuyện gì?-Ông Trung gấp gấp chạy tới phòng phẫu thuật.-Ba! Uyên Nhã bị tai nạn xe, xin ba hãy cứu lấy cô ấy, cô ấy vì cứu Hiệu Quỳnh lên mới ra nông nỗi này- Nam Dương giọng nói có phần gấp gáp.

-Vậy Hiệu Quỳnh đâu?

Câu hỏi của ông khiến Nam Dương sực tỉnh. Hiệu Quỳnh đâu? Em ấy đâu rồi?

-Ba! Xin ba hãy cứu Uyên Nhã- Nam Dương bỏ lại câu nói rồi gấp gấp chạy ra ngoài cũng không trả lời câu hỏi của ông Trung khiến ông Trung bắt đầu cảm thấy bất an.

Nam Dương chạy tới chỗ tai nạn xe lúc này để tìm Hiệu Quỳnh. Cậu mong rằng Hiệu Quỳnh vẫn sẽ đứng đó đợi cậu nhưng không...cô không ở đây. Nỗi lo lắng bắt đầu xâm chiếm vào tâm trí cậu. Sao cậu lại bất cần đến vậy, tại sao lại không nhớ tới Hiệu Quỳnh. Nhìn xung quanh một lượt không thấy ai Nam Dương lại tiếp tục chạy. Anh chạy đến con đường mà Hiệu Quỳnh đã đi nhưng có lẽ định mệnh đã sắp đặt. Đi đến ngã tư, một sự lựa chọn khó khăn của cậu. 4 con đường, đâu mới là nơi Hiệu Quỳnh đang đi đây. Cậu lưỡng lự một lúc rồi quyết định rẽ trái. Con đường đối diện với con đường của Hiệu Quỳnh.

Nam Dương đã tìm hết cả buổi đêm, mồ hôi cậu thấm ướt sũng. Cậu dừng chân nghỉ một lúc để lấy sức rồi lại chạy tiếp. Cậu chạy hết cả 4 con đường nhưng cũng không tìm được cô. Lúc này một suy nghĩ loé lên trong đầu cậu. Có lẽ Hiệu Quỳnh đã tự tìm đường về nhà rồi chẳng? Không chần chừ cậu dồn hết sức lực cuối cùng chạy thật nhanh về nhà. Nhưng một lần nữa Nam Dương phải tuyệt vọng. Cửa nhà vẫn còn đang khoá, sao cậu có thể hồ đồ như vậy được. Hiệu Quỳnh làm gì có chìa khoá nhà. Nam Dương một mồi ngồi trước cửa nhà nghĩ lấy lại sức. Cậu rút điện thoại ra “18 cuộc gọi nhớ” từ “Ba”.

Cậu một mồi nhấn nút gọi lại. Chắc ba đã rất lo lắng.

...tút...tút...tút..

-Nam Dương con...

-Uyên Nhã sao rồi ba?- Nam Dương không để cho ông Trung lên tiếng. Bởi cậu biết câu nói đó của ông Trung là hỏi về Hiệu Quỳnh.

-Cô bé đó không sao nữa rồi nhưng tạm thời vẫn chưa tỉnh...Hiệu...

-Vậy có bị để lại triệu chứng gì không ba?

-Không có...nằm vài ngày nữa có thể xuất viện rồi nhưng còn Hiệu Quỳnh...- Trong lòng ông Trung giờ đang nóng như lửa đốt.

-Ba...

-CON ĐỪNG TRÁNH LÉ CÂU HỎI CỦA TA NỮA...có chuyện gì rồi Dương...Hiếu Quỳnh sao rồi?- Đến giờ thì ông Trung đã không thể giữ được bình tĩnh được nữa.-Ba...- giọng của Nam Dương có gì đó thay đổi, cổ họng cậu gھen ứ lại, tiếng nói có chút gì đó run rẩy...cậu đang khóc.

-Nam Dương con khóc sao?- Ông Trung đã phát hiện ra được điểm khác thường của Nam Dương.-Ba...phải làm sao đây...con phải làm sao... đây? ...- Nam Dương đã khóc trước ba mình, cuối cùng cậu cũng được khóc sau bao giờ kìm nén.

-Hiếu Quỳnh đâu?

-Hiếu Quỳnh... mất tích rồi ba...con đã tìm cả ngày trời... nhưng...không thấy?...giờ con phải làm gì đây ba...nếu Hiếu Quỳnh xảy ra chuyện thì con biết sống sao?- Trong giọng nói của Nam Dương có thể biết được anh đang sợ hãi đến mức nào.

-Con bình tĩnh lại đi NAM DƯƠNG, con trai không được yếu đuối đến vậy...giờ con đang ở đâu ta đến ngay..

Cúp máy xong ông Trung vội vàng phóng xe về, mặc dù ông nói Nam Dương phải bình tĩnh nhưng chính ông cũng đang mất bình tĩnh. Ông không thể để Hiếu Quỳnh xảy ra chuyện được.

.....

-Nam Dương!- Ông Trung vừa xuống xe vội chạy nhanh tới chỗ Nam Dương.

-Ba- nhìn thấy ba nên Nam Dương cũng bớt đi được phần nào nỗi sợ trong lòng.

-Đã báo cảnh sát chưa?

-Chưa ba.

Ông Trung không nói gì vội rút điện thoại ra.

-Tôi muốn báo tìm trẻ lạc.

-Được 24h chưa báo

-Cũng sắp rồi

-Được...chúng cháu sẽ huy động ngay.

.....

Cúp máy xong Nam Dương cùng ông Trung vào nhà đợi chờ tin từ phía cảnh sát. Ngồi chờ mà hai người cảm giác như ngồi trên đồng lửa sốt ruột không thôi.

.....

Mọi người đã tìm Hiếu Quỳnh cả đêm cho đến 6 giờ sáng nhưng cũng không có tin tức gì của cô. Nam Dương và ông Trung đều rất lo lắng. Hiếu Quỳnh, con bé có thể đi đâu được cơ chứ? Có lẽ nào....Nam Dương và ông Trung đều quay lại nhìn nhau, đôi mắt hiện rõ sự lo lắng, không phải Hiếu Quỳnh bị bắt cóc rồi chứ? Mặc dù không muốn nhưng không thể không nghĩ đến được. Ông Trung định chạy tới chỗ cảnh sát Trương thì cậu ấy đã tới trước.

-Chú Trung! chúng cháu đã tìm khắp thành phố này rồi nhưng cũng không có tin tức gì, có khi nào người thân của cô bé đã đón đi rồi không?

-Không thể nào, Hiếu Quỳnh không có người thân....chỉ có ông bà nội già cả rồi chắc chắn sẽ không thể đưa Hiếu Quỳnh đi được.

Nghe xong, cảnh sát Trương bỗng rơi vào trạng thái im lặng, đôi mắt anh khẽ giật.

-Cảnh sát Trương!không phải có chuyện gì rồi chứ....Hiếu Quỳnh...chẳng lẽ đã bị bắt cóc?

Cảnh sát Trương ngẩng mặt lên nhìn ông Trung.

-Cháu có nghĩ đến trường hợp đó nhưng...cậu mong là không phải...nếu không....

-Nếu không sao?- Nam Dương sốt ruột tột cùng chạy nhanh tới phía cảnh sát Trương, đáy mắt thoát ần chút tức giận.

-Nếu không...e là cô bé đang gặp nguy hiểm.

-ANH NÓI RÕ MỘT CHÚT KHÔNG ĐƯỢC SAO?- Nam Dương túm lấy cổ áo cảnh sát Trương hét lớn.

-Nam Dương! con bình tĩnh chút đi được không?- Ông Trung vội ra khuyên can con trai mình nếu không có thể sẽ xảy ra xung đột.

-Ba! em gái con, Hiểu Quỳnh giờ còn chưa biết sống chết ra sao, ba nói con bình tĩnh sao đây?

-Chú và em bình tĩnh nghe cháu nói đã, Hiểu Quỳnh có thể...chỉ là có thể...đang nằm trong hang ổ của bọn chuyên bắt cóc trẻ con để bán sang nước ngoài ...nhưng chú yên tâm, bọn cháu đang bắt tay vào điều tra...sẽ có kết quả sớm thôi.

Nghe xong, ông Trung và Nam Dương như lặng người đi. Nam Dương bắt đầu tự trách mình vì đã không bảo vệ được cô. Cậu tức giận đập mạnh tay xuống mặt bàn khiến ông Trung và cảnh sát Trương giật mình nhìn cậu. Không nói gì cậu chạy một mạch lên phòng. Mặc cho bàn tay đang bắt đầu chảy máu.

Bạn đang đọc truyện *Đừng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Tìm Em...sao Khó Đến Vậy ?

1h sáng

tút...tút

-A lô.

-Anh Trương...tụi em đã tìm được hang ổ của bọn chúng...nhưng giờ lại không có ai hết.

-Cho tôi địa chỉ nhanh.

-Trên dãy núi phía Tây đường....

-Được...tôi sẽ đến ngay...cậu thử đi quanh một vòng xem có tìm được chút manh mối nào không?

-Rõ.

Cúp máy xong cảnh sát Trương vội lao ra xe cùng với ông Trung và Nam Dương đến hiện trường.

20' sau

-Cậu Khải...có tìm được gì không?- Cảnh sát Trương vừa xuống xe đã vội chạy vào tìm cảnh sát Khải-cấp dưới của anh

-Chúng ta đến muộn một bước rồi...thủ phạm đã vội làm sạch hiện trường...chỉ còn lại chiếc giày nhỏ này...nếu không nhầm là của một bé gái- Cảnh sát Khải đưa chiếc giày cho cảnh sát Trương. Cảnh sát Trương cầm chiếc giày lên nhìn soi xét thật kĩ.

Giờ Nam Dương và ông Trung mới chạy vào tới nơi.

-Hiểu Quỳnh Đà.....-Nam Dương cổ họng như có cái gì đó mắc nghẹn không thể nói được nữa khi chiếc giày trên tay cảnh sát Trương đập vào mắt cậu.

-Đây là giày của Hiểu Quỳnh-Nam Dương mở to mắt nhìn chiếc giày, trong lòng đầy bất an.

-Cậu có chắc không?- để biết được chắc chắn hơn cảnh sát Trương đã hỏi lại cậu.

-Anh hỏi tôi có chắc không khi mà chính tôi là người mua đôi giày này sao?

-Đôi này không nhất thiết chỉ có một đôi.

-Đôi của Hiểu Quỳnh tôi đã tự tay vẽ lên đó khuôn mặt cười ở mép giày.

Nghe Nam Dương nói xong, Cảnh sát Trương đưa chiếc giày lên nhìn xung quanh và quả nhiên...có hình mặt cười trên đó.

Mọi người đều đang sốt ruột không biết nên hành động gì tiếp theo thì điện thoại cảnh sát Trương đổ chuông.

-A lô- Cảnh sát Trương vội bắt máy.

-Đội Trưởng! chúng tôi vừa phát hiện ra một chiếc xe biển số không rõ vừa đi ra từ khu rừng đó cách đây 2 tiếng.- Đội phó Quang chính là một tay tài giỏi về lĩnh vực hacker và công nghệ thông tin. Tất cả phương tiện và thành phố này cậu nắm rõ trong lòng bàn tay.

-Giờ còn dấu vết gì không?- Cảnh sát Trương vội vàng hỏi.

-Giờ chiếc xe đó đang đi trên quốc lộ A...khả năng lớn là đang đi tới vùng biển biên giới.

-Được! Giờ cậu cho người phong toả nơi đó lại! Tôi sẽ đến đó ngay.- Cảnh sát Trương vội tắt máy rồi huy động mọi người cùng đến đó nhanh nhất có thể.

-Xuống xe mau! chúng mày thật phiền phức- Tên cầm đầu mở cửa xuống xe trước rồi kéo lũ trẻ xuống một cách tàn nhẫn.

Cảnh sát đúng là cảnh sát, đoán rất đúng. Chiếc xe đó đúng là đi đến đây thật. Đội phó Quang đã có kế hoạch sẵn. Trước hết, phải giải cứu con tim trước không sẽ rất nguy hiểm cho lũ trẻ.

Chờ cho lũ trẻ xuống hết. Cả đội bắt đầu thực hiện kế hoạch. Đội phó Quang sẽ đánh lạc hướng tên cầm đầu một nửa số kia sẽ bắt những tên thuộc hạ. Lũ trẻ sẽ được những người còn lại đưa lên xe chờ về đồn cảnh sát.

-Mẹ kiếp...lũ khốn...dám phá hỏng chuyện làm ăn của ông mày- Tên cầm đầu giương như đã phát hiện ra. Hắn ta nổi điên rút súng chĩa vào đội phó Quang.

Đội phó Quang biết kế hoạch đã thất bại khi cây súng của tên kia đang chĩa về phía mình. Anh biết không còn kịp để chạy nữa, chỉ còn biết nhắm mắt chờ chết.

PÀNG...PÀNG...PÀNG

Những tiếng súng ghê rợn vang lên mang theo một màu máu tanh trong không gian đêm tối ảm đạm. Đội phó Quang như đang cố để cảm nhận được cảm giác đau đớn khi bị viên đạn ghim chặt vào người. Nhưng...mọi việc không như cậu nghĩ...nó không hề đau chút nào...không hề có cảm giác đau...sao lại như vậy được.

Đứng đó một lúc, cậu quyết định mở mắt ra...đập vào mắt cậu là hình ảnh tên cầm đầu khuôn mặt bặm trợn đang nằm trên vũng máu, cây súng trên tay bị buông thõng dưới đất. Sao lại vậy? chẳng phải người nằm đó đáng lẽ ra phải là cậu hay sao?

Cậu lại đưa mắt lên nhìn phía đối diện bên kia. Thì ra là Đội Trưởng, làm cậu suýt chút nữa đứng tim.

-Này ! cậu có biết suýt chút nữa là tôi đi luôn rồi không?- Đội phó Quang tiến về phía Đội Trưởng, đưa tay lên chỉ về phía anh.

-Thì chẳng phải tôi đã cứu được cậu rồi hay sao?

-CẬU CÒN DÁM NÓI NỮA...-Đội phó Quang hét lớn khiến Đội Trưởng và mọi người xung quanh giật mình.

-Nhưng dù gì cũng cảm ơn cậu- Đội phó Quang bỗng hạ giọng xuống rồi ôm chặt lấy đội trưởng Trương và cả hai đều bật cười, nụ cười lạc quan của những người đồng đội.

Họ vừa là đồng đội vừa là bạn thân từ lúc bé. Cả hai đều có ước mơ trở thành cảnh sát và cuối cùng họ cũng thực hiện được ước mơ của mình. Mặc dù công việc rất nguy hiểm nhưng vì đam mê lên cả 2 đều quyết theo đuổi công việc này đến cùng.

*****

đồn cảnh sát

- Các người làm việc kiểu gì vậy?...EM GÁI TÔI ĐÂU?- Nam Dương đang làmáo loạn cả đồn cảnh sát lên vì trong số những đứa trẻ được cứu lại không có Hiểu Quỳnh

-Cậu bình tĩnh đi...đây đều là toàn bộ những đứa trẻ trên xe, chúng tôi đã cứu không sót một ai.

-Tôi không tin...Làm sao lại không có Hiểu Quỳnh được, chính các anh đã tìm được chiếc giày của con bé không phải sao?

-Nhưng...

-Không thể nào? Dưới biển...dưới biển....- Nam Dương cấp tốc chạy ra ngoài nhưng cậu lại đâm phải cảnh sát Trương.

-Nam Dương! lại có chuyện gì nữa sao?- Cảnh sát Trương lo lắng hỏi cậu.

-Hiểu Quỳnh! không có trong đó...chắc chắn em ấy đã rơi xuống biển rồi...tôi phải đi cứu em ấy- Nam Dương gấp gáp, thần thái cậu không được bình thường.

-Đề tôi đưa cậu đi-Cảnh sát Trương không yên tâm để cậu đi mình trong trạng thái này nếu không rất dễ gặp tai nạn.

Đến biển, Nam Dương vội chạy ra ngoài biển, cậu nhảy ùm xuống tìm Hiểu Quỳnh khiến cảnh sát Trương lại phải mệt mỏi xuống khuyên cậu lên nhưng không được. Cuối cùng bơi được hơn 2 tiếng đồng hồ dưới nước Nam Dương cũng mệt đã rồi lên đã ngất ngay dưới nước. Cảnh sát Trương vội nhảy xuống vớt cậu lên và đưa vào viện ngay lập tức.

(chương này mình chém chứ không biết gì hết đâu à...nếu có sai sót xin đừng ném đá nha ^^)

Bạn đang đọc truyện *Đúng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Bảy Năm! Là Dài Hay Ngắn?

3 ngày sau

Nam Dương đã sốt li bì mấy ngày nay vậy mà cậu lại không chịu ăn gì. Cậu sốt cao nên mấy ngày nay cứ mơ mơ hồ hồ lúc tỉnh lúc không. Mọi người chỉ nghe thấy Nam Dương gọi tên Hiểu Quỳnh, ngoài ra cậu không hé răng nửa lời.

Nhìn tình cảnh con trai mình như vậy ông Trung đã rất lo lắng. Hiểu Quỳnh thì mất tích, đội lặn mấy ngày nay ở ngoài biển để tìm tung tích cô nhưng kết quả lại nằm trong vô vọng. Còn Nam Dương thì lại bệnh nặng nằm đây. Thực sự ông đã quá mệt mỏi rồi.

Ông Trung đang ngồi đọc báo cũng là để giám sát và coi chừng Nam Dương thì bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Cốc...cốc

- Vào đi- Ông Trung đặt tờ báo xuống bàn rồi hướng mắt ra phía cửa chính.

-Cháu chào bác- Uyển Nhã mỉm cười ôn nhu lễ phép cúi đầu chào ông Trung.

-Uyển Nhã! cháu vừa mới xuất viện mà đã đến đây thăm Nam Dương rồi sao?- Ông Trung lo lắng cho vết thương của Uyển Nhã vẫn chưa liền hẳn.

-Dạ! cháu không sao? cháu khỏe nhiều rồi bác- Uyển Nhã vẫn giữ thái độ nhã nhặn của một tiểu thư gia đình quý tộc.

-Vậy thì tốt rồi- Ông Trung nở nụ cười hiền từ nhìn cô.

-Nam Dương đỡ nhiều chưa bác?- Uyển Nhã quay sang nhìn Nam Dương đang nằm trên giường bệnh.

-Nó vẫn cứ nằm lì bì đó suốt thôi! ta không có cách nào để ép nó ăn được.

-Hay bác để cháu thử xem.

-Được không cháu?

-Giờ bác cứ về nghỉ ngơi đi ạ. Để cháu chăm sóc cậu ấy cho. Khi nào cậu ấy tỉnh cháu sẽ ép cậu ấy ăn bằng được- Uyển Nhã cười tươi nhìn ông.

-Có phiền cháu quá không?

-Dạ phiền gì bác. Bác cứ coi cháu như con gái trong nhà đi ạ?

-Hay là ta coi cháu như con dâu nhĩ?- Ông Trung nói đùa khiến Uyển Nhã ngượng ngùng đỏ mặt.

-Thôi không trêu cháu nữa...ta đi đây.- Ông Trung nói xong rồi bước ra ngoài. Trong phòng còn lại Uyển Nhã và Nam Dương. Uyển Nhã đặt giỏ hoa quả lên bàn rồi ngồi xuống chiếc ghế ở đầu giường. Cô cầm tay Nam Dương lên áp vào má mình."Nam Dương!cuối cùng con nhỏ đó cũng đã biến mất, cậu chắc chắn phải thuộc về mình, cậu phải là của mình". Uyển Nhã nhếch mép cười với dòng suy nghĩ của cô.

-Hiểu Quỳnh...anh xin lỗi...anh xin lỗi- Nam Dương nói mớ, nắm chặt lấy tay Uyển Nhã. Uyển Nhã nghe thấy tên Hiểu Quỳnh thì có đôi chút khó chịu nhưng được Nam Dương nắm chặt tay như vậy cô rất vui sướng nên không cần để ý đến lời nói của cậu.

- Nam Dương!

Nghe thấy ai đó gọi tên mình, cậu từ từ mở mắt và nhìn thấy Uyên Nhã.

- Cậu dậy rồi sao?

- Sao cậu lại ở đây? - giọng Nam Dương yếu ớt.

- Cậu khoan hỏi đã, ăn cái gì chút đi rồi nói tiếp, mình nghe nói đã mấy hôm nay cậu không ăn gì rồi.

- Mình không muốn ăn.

- Coi như vì mình cậu ăn chút cháo được không? - Uyên Nhã múc cháo ra bát rồi tiến về phía Nam Dương.

- Mình không đói.

- Coi như là vì mình đã cứu Hiểu Quỳnh, nên mình cậu ăn hết chỗ cháo này được không? hay là không vì mình thì vì Hiểu Quỳnh đi, mình chắc chắn con bé sẽ không muốn nhìn người anh yêu quý của mình trong tình cảnh này.

Nam Dương không nói gì. Đúng, câu nói của Uyên Nhã rất đúng. Nếu như Hiểu Quỳnh còn sống thì chắc chắn cô đang đợi cậu đến cứu, cậu không thể nằm đây được.

Nam Dương vội giật lấy bát cháo trên tay Uyên Nhã ăn một cách vội vã. Cậu phải nhanh chóng khoẻ lại mới được. Hiểu Quỳnh đang đợi cậu.

Hai ngày sau Nam Dương được xuất viện, cậu bắt đầu đi tìm Hiểu Quỳnh. Bên phía cảnh sát không tìm thấy xác cô trên biển tức... cô vẫn còn sống. Nam Dương bắt đầu miệt mài bài vở, cậu học ngày đêm và 3 năm sau cậu thi vào trường sân khấu điện ảnh và đến giờ có lẽ là do may mắn cậu đã trở thành một nam diễn viên nổi tiếng nhờ vào bộ phim thần tượng do cậu đảm nhiệm vai chính nam thần học đường đang rất ăn khách trong giới truyền hình. Nam Dương được các bạn trẻ biết đến là một nam thần dịu dàng, ấm áp, vui tính. Hiện giờ cậu đang là một nam diễn viên trẻ có số lượng fan đông nhất trong nước.

*****Trở về thực tại*****

Cũng đã 12 giờ đêm, ông Trung đang ngồi xem lại hồ sơ bệnh án. Đạo này công việc của ông khá nhiều.

xoảng...xoảng

Lại một âm thanh rất đỗi quen thuộc với ông. Nam Dương, cậu lại uống rượu. Đặt kính xuống bàn, ông Trung đi tới phòng Nam Dương.

cạch

Ông Trung mở cửa bước vào, căn phòng tối om không có một chút ánh sáng. Ông bật đèn lên. Nam Dương đang cầm chai rượu ngồi ở góc cửa sổ. Nhìn đồng hồ chai vỡ tan tành ở góc tường ông cũng đoán sơ sơ được hơn 4 chai.

Ông Trung đi tới giật chai rượu từ tay Nam Dương hét lớn vào mặt cậu.

- Con có thôi ngay không? cũng đã 22 tuổi đầu rồi, cũng đủ trưởng thành để hiểu được vấn đề rồi. Con đừng cư xử như một đứa thiếu hiểu biết như vậy được không?

- 7 năm rồi ba à? - Cậu lại khóc, mỗi khi nhớ tới Hiểu Quỳnh thì cậu lại trở nên yếu đuối.

- Ta biết! nhưng con phải tin ta, không chỉ có 7 năm mặc dù là 20 năm ta cũng sẽ chờ, ta chờ để được nhìn thấy con bé. Ta tin chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi! ông trời sẽ không phụ lòng ta.

Nam Dương im lặng không nói. Ông Trung thở dài nhìn cậu rồi quay chõ về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Sự Trở Lại Của Một Con Người Hoàn Toàn Khác

Hôm nay là ngày nghỉ nên ông Trung ở nhà nghỉ ngơi. Đặt cốc cafe xuống bàn, ông với lấy chiếc điều khiển trên bàn bật ti vi coi tin tức.

"Xin chào mừng tất cả các bạn đã đến với chương trình "Trò chuyện cùng sao". Khách mời hôm nay của chúng ta rất đặc biệt. Đó là một nam diễn viên trẻ tuổi đang có sức ảnh hưởng rất lớn trong giới giải trí cũng như cậu đã sở hữu được một số lượng fan rất khủng. Đó chính là..... nam diễn viên Nam Dương hay còn được gọi là nam thần quốc dân. Chúng ta hãy cùng chào đón cậu ấy- Đó là tiếng nói của MC dẫn chương trình. Giọng nói của MC nữ vừa hạ xuống là hình ảnh Nam Dương xuất hiện trên khán đài với nụ cười toả nắng.

-Nam Dương! mời cậu ngồi-Nữ MC cùng Nam Dương tiến tới phía 2 chiếc ghế xoay đặt gần đó.

-Cảm ơn- Nam Dương mỉm cười cúi đầu.

-Giờ chúng ta sẽ bắt đầu cuộc trò chuyện. Đầu tiên là câu hỏi của một bạn nữ có nickname : "Thỏ pull". um...anh Dương này, anh có thể cho chúng em biết cách để giữ được làn da trắng mịn như anh không?- Nữ MC đọc câu hỏi xong rồi nhìn cậu.

-Đúng là cậu rất trắng? cậu có thể chia sẻ cho tôi chút bí quyết được không, da tôi cũng không được trắng bằng cậu - Nữ MC vừa cười vừa nói rồi đưa tay ra độ sắc với anh.

-Ừm...đối với câu hỏi này thì chắc anh phải làm cho em thất vọng rồi "Thỏ pull" và cả chị nữa- Nam Dương trung ra vẻ mặt tiếc nuối nhìn lên máy quay rồi quay qua nhìn chị MC.

-Làn da này là do ba mẹ sinh ra đã như vậy rồi, biết làm sao giờ? để tự nhiên mà nó trắng như vậy đây- Nam Dương nói mà trung ra vẻ mặt vô tội.

-Cậu đang chọc tức chị em phụ nữ chúng tôi sao?

haha...- Nam Dương bật cười sáng khoái.

-Lát quay xong cậu chưa về được đâu?- Nữ MC đe dọa cậu

-Giờ đến câu hỏi tiếp theo. Anh Dương này, em thấy anh và chị Uyển Nhã rất thân thiết, có khi nào 2 người đang yêu ngầm không?- Đọc xong câu hỏi nữ MC ngược lên nhìn cậu.

-Câu trả lời của tôi là, sẽ không có một đường dây tình yêu nào ở đây hết, tôi và Uyển Nhã chỉ là bạn bè bình thường, trong trường quay có khó khăn gì thì giúp nhau thôi.- Nam Dương nhìn thẳng vào ống quay để nói.

-Đáng tiếc thật đấy, nhìn 2 người rất đẹp đôi - nữ MC mỉm cười tiếc nuối nhìn cậu.

-Câu hỏi tiếp theo, em đã hâm mộ anh rất lâu rồi nhưng lại không hề biết gì về tuổi thơ của anh, anh có thể kể cho bọn em nghe được không?

-Ừm...câu này trả lời sao nhỉ? tuổi thơ của tôi đúng là không có gì để nói cho đến khi 15 tuổi, có một cô bé đã bước vào cuộc đời tôi và làm thay đổi mọi thứ. Em ấy là một cô bé dễ thương, tính cách cực kì đáng yêu nhưng ....-Nam Dương dừng một chút rồi nói tiếp- Chưa đầy một tháng sau em ấy đã mất tích...cho đến giờ tôi luôn đi tìm tung tích của em ấy nhưng vô vọng.

-WAO...cậu đã từng có em gái sao? đây chắc chắn sẽ trở thành một sự tác động mạnh tới các fan của cậu- Nữ MC tỏ vẻ ngạc nhiên.

Nam Dương không nói gì chỉ cúi mặt xuống cười buồn.

-Cậu vẫn đang trong quá trình tìm em gái chứ?-Nữ MC lại hỏi cậu.

-Đúng vậy, suốt 7 năm qua tôi luôn đi tìm em ấy trong vô vọng. Đêm nào tôi cũng nằm tưởng tượng được gặp lại em ấy, lúc đó, tôi sẽ ôm thật chặt em ấy, tôi sẽ không bao giờ để em ấy rời xa tôi nữa- Nam Dương nghẹn ngào nói.

-Thật không ngờ nam thần của chúng ta lại có lúc uối đuối như vậy?....chắc hẳn cậu đã rất yêu quý cô em gái của mình.- Nữ MC an ủi cậu.

-À...xin lỗi...chắc tôi đã làm mất hình tượng trong mắt mọi người rồi- Nam Dương lau vội lấy lại tâm trạng rồi gượng cười.

-Không có...tôi nghĩ qua câu chuyện này có lẽ số lượng fan của cậu sẽ lại tăng thêm rất nhiều- Nữ MC mỉm cười nhìn cậu

.....

phụt

Ông Trung tắt tivi rồi hướng mắt ra ngoài cửa sổ nhìn xa xăm.

-Nam Dương! ba xin lỗi con nhiều...ba đã không cho con được một tuổi thơ tốt đẹp như bao đứa trẻ khác- Ông Trung luôn vậy, ông luôn yêu thương Nam Dương nên ông luôn cảm thấy có lỗi với cậu.

Sân bay quốc tế 8h30 sáng

Một cô gái trẻ tuổi kéo vali từ trong sân bay. Trên người cô toát lên sự cao quý khiến mọi người phải chú ý. Cô kiêu hãnh bước đi trong đám đông. Sự chú ý từ cô gái trong mắt mọi người chính là cô bé trẻ tuổi nhưng mang trên mình một sự trưởng thành vượt bậc.

-Chào mừng tiểu thư về với quê hương Việt Nam- 2 người vệ sĩ oai hùng bước ra từ chiếc xế hộp đen cúi đầu kính cẩn chào người con gái được xưng là tiểu thư.

Người con gái không nói gì đưa chiếc vali trên tay cho một vệ sĩ bên cạnh rồi cô tháo chiếc kính dâm trên mặt đưa cho vệ sĩ còn lại. Cô đưa ánh mắt nhìn xung quanh, nơi đây đã có sự thay đổi không ít. Nó khác xa với cái xã hội mà cô từng sống trong 7 năm trước. Cái xã hội này giờ đây được cô cảm nhận bằng một con mắt hoàn toàn khác. Nó không còn rộng lớn như lúc bé cô từng nghĩ mà ngược lại nó rất nhỏ bé so với đất nước hiện tại cô đang sinh sống.

Ngắm nhìn không khí xung quanh một lần nữa rồi cô lạnh lùng, tao nhã bước lên xe.

'Hiểu Quỳnh tôi...giờ đã trở lại...tôi sẽ cho những người đã khiến cho tôi phải chịu nỗi đau uất nhục trong bao năm qua phải biết được, một con bé nghèo hèn của năm xưa giờ sẽ làm được những gì? Nếu như giờ, tất cả mọi người xung quanh tôi tiếp xúc với tôi đều nói tôi là đồ máu lạnh thì ĐÚNG! TÔI CHÍNH LÀ MỘT CON BÉ LẠNH LÙNG.

Bạn đang đọc truyện *Đúng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Tình Cờ...hai Ta Gặp Lại.

Chiếc xe dừng lại trước một ngôi biệt thự theo phong cách cổ xưa với một khu vườn bao quanh có đài phun nước. Một người vệ sĩ xuống mở cửa xe cho cô.

-Tiểu thư!- Máy cô người hầu đứng sẵn bên ngoài chờ cô để xách đồ vào.

Hiểu Quỳnh bước xuống xe, khuôn mặt nghiêm lạnh không đoái hoài gì đến mấy cô người hầu. Cô đi thẳng vào phía bên trong biệt thự. Cô đi đến phòng khách đã nhìn thấy một người đàn ông cao tuổi đang ngồi coi tin tức.

-Ông nội! - Cô cúi đầu chào ông.

-Cuối cùng cũng về rồi sao? ta tưởng con định cư luôn bên đó rồi chứ?- Ông nội với lấy tách trà trên bàn bình thản nói chuyện với cô. Hiểu Quỳnh nãy giờ vẫn đứng im vì cô biết ông nội giờ đang rất giận cô.

-Giờ sao? định bao giờ sẽ lại đi tiếp?-Ông hỏi nhưng trong câu hỏi của ông lại có chút tức giận.

-Lần này con về đây sống cùng ông...sẽ không đi nữa.

-Xem ra con vẫn còn biết nghĩ đến ta. Tốt. Giờ lên nghỉ chơi chút đi rồi lát xuống ăn với ta- ông nội có vẻ rất hài lòng với câu trả lời của Hiểu Quỳnh.

-Dạ- Hiểu Quỳnh nói xong rồi đi thẳng về phòng.

*****

-Nam Dương!- Uyển Nhã chờ Nam Dương quay xong rồi chạy tới chỗ cậu. Nam Dương nghe thấy tiếng gọi của Uyển Nhã liền quay qua mỉm cười với cô.

-Đi ăn cùng mình nha!- Uyển Nhã đưa chai nước trên tay cho Nam Dương rồi mỉm cười ôn hoà nhìn cậu.

-Hôm nay thì không được rồi. Mình có hẹn đi ăn cùng ba- Nam Dương nhìn Uyển Nhã với vẻ mặt tiếc nuối.

-Vậy cho mình đi cùng đi! Đã rất lâu rồi mình chưa được gặp bác trai- Uyển Nhã vẫn luôn giữ nụ cười trên môi.

-ừ! vậy chờ mình đi thay đồ- Nam Dương mỉm cười đưa chai nước trả lại Uyển Nhã rồi đi về phía phòng thay đồ.

Uyển Nhã đã theo đuổi cậu đã 7 năm trời nhưng vẫn chưa từng nhận được lời tỏ tình từ cậu. Thấy cậu vào ngành diễn viên, cô cũng theo cậu vào ngành này. Nhưng kết quả cậu vẫn luôn chỉ coi cô như bạn thân.

Nam Dương và Uyển Nhã đi đến một nhà hàng sang trọng. Hai người đi lên tầng 3-nơi đã hẹn trước với ông Trung.

-Ba!- Nam Dương đi từ xa tới chào ông Trung.

-Cháu chào bác!- Uyên Nhã tươi cười cùng Nam Dương tiến về phía ông Trung.

-Uyên Nhã! cháu cũng đến sao? hai đứa ngồi đi- Ông Trung vui vẻ khi nhìn thấy Uyên Nhã.

Nam Dương và Uyên Nhã ngồi xuống 2 chiếc ghế đối diện rồi mọi người bắt đầu gọi đồ ăn.

-Hai người ngồi đây, con vào nhà vệ sinh chút-Nam Dương đứng dậy quay người lại định đi đến phía nhà vệ sinh.

.....

cậu va phải một cô gái đang đi tới.

-Nam Dương! cậu sao không?- Uyên Nhã vội chạy tới đỡ Nam Dương.

"Nam Dương?" Cô gái kia được 2 người vệ sĩ kia đỡ lấy nên mới không bị ngã. Cô nhìn chàng trai vừa va phải mình hoài nghi nhưng sắc mặt cô vẫn bình thản. Cô chuyển hướng mắt sang phía người đàn ông trung niên đang đứng phía sau hai người kia. Bỗng chốc đáy mắt cô có chút giao động. Một cảm giác thân thương của ngày nào bỗng ùa về trong tâm trí cô.

-Này!...cô không biết xin lỗi người khác một tiếng sao?- Tiếng nói của Uyên Nhã khiến cho cô gái kia thoát khỏi dòng cảm xúc quay qua nhìn Uyên Nhã. Đôi mắt cô bình thản như mặt nước mùa thu. Khuôn mặt nghiêm lạnh nhìn hai người trước mặt. Nhưng phần lớn là về phía Nam Dương.

-Hiểu....

-Ông nội! con không sao, mình đi thôi- Hiểu Quỳnh ngắt lời ông vì cô sợ hai người kia sẽ biết được tên thật của cô. Hiểu Quỳnh đi lướt qua người Nam Dương như hai người xa lạ. Bỗng nhiên Nam Dương đưa tay lên ngực." Tại sao? Tại sao mình lại có cảm giác quen thuộc đến vậy?". Trái tim cậu bỗng nhiên đập nhanh khi Hiểu Quỳnh đi ngang qua cậu.

Hôm nay em và anh tình cờ gặp lại nhau

Và chúng ta coi nhau như hai người xa lạ

Liệu trên con đường anh đi sẽ có em?

Và trên con đường em đi sẽ có anh?

Câu trả lời nằm ở hai chữ "DUYÊN PHẬN".

Bạn đang đọc truyện *Đúng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Quá Khứ

Tối nay là một buổi tối se lạnh có mưa. Từng đợt mưa cứ thế ồ ạt đổ xuống như dội trời đi hết những muộn phiền trong ngày. Cành lá bên ngoài vang lên những tiếng cọt kẹt do những cơn gió lớn thổi vào. Ngoài đường lúc này chỉ còn lại một màn đêm vắng lặng không có bóng người. Hiểu Quỳnh cầm tách cà phê đứng trước cửa sổ ngắm mưa với bao suy nghĩ mơn man trong đầu. Cô nhớ cậu nhưng nỗi nhớ về những ám ảnh trong cuộc đời cô lại càng lớn hơn. Hôm đó cũng là một buổi chiều mưa lớn, sau khi chạy trốn khỏi tay bọn buôn người. Hiểu Quỳnh sợ hãi, cô rất muốn chạy đi tìm Nam Dương nhưng cô thực sự không biết đi đâu để tìm được cậu. Suốt mấy ngày trời cô cô quạnh ngồi ở một xó đường. Vừa đói vừa khát nhưng không biết làm gì. Và chính trong đêm mưa bão đó, khi cô đang ngồi trước hiên nhà có mái che để trú mưa, trong cơn mệt mỏi cô đã ngủ thiếp đi và trong vô thức cô cảm nhận như có một vòng tay ấm áp nhắc bóng cô lên. Đến khi tỉnh lại cô đã thấy mình đang được nằm trên một chiếc giường rộng lớn trong một căn phòng lộng lẫy ánh đèn.

-Cháu dậy rồi sao?- có một âm thanh phát ra phía bên cạnh khiến Hiểu Quỳnh ngạc nhiên nhìn sang.

-Sao cháu lại ở đây?- Hiểu Quỳnh khó hiểu nhìn người đàn bà hiền từ bên cạnh.

-Phu nhân thấy cháu đang nằm ngủ ngoài đường đêm qua, mà đêm qua mưa lớn vậy nên phu nhân đưa cháu về đây.

-Vậy phu nhân đâu ạ?

-Ta đây- Hiểu Quỳnh vừa dứt câu thì một người phụ nữ cao sang quý phái bên ngoài bước vào nhìn cô mỉm cười hiền từ với cô. Trên tay bà có cầm một bát súp thơm lừng làm cho Hiểu Quỳnh thêm thưởng.

-Con chào phu nhân ạ- Hiểu Quỳnh lễ phép chào bà.

-Ta biết con đang đói nên đặc biệt dặn người làm làm cho con ít thức ăn- Bà bước tới đặt đĩa thức ăn xuống chiếc bàn trong phòng rồi đi tới chỗ Hiểu Quỳnh.

-Dạ...con cảm ơn phu nhân- Hiểu Quỳnh hý hửng nhìn đĩa thức ăn rồi lễ phép cảm ơn phu nhân.

-Nào...lại đây- Bà dắt Hiểu Quỳnh đến chỗ chiếc bàn.

-Con ăn đi đã rồi ta sẽ nói chuyện với con sau- Phu nhân đưa chiếc muỗng cho Hiểu Quỳnh. Hiểu Quỳnh nhận lấy rồi ăn vội vã.

-Từ từ thôi con-Phu nhân đưa cho Hiểu Quỳnh chiếc khăn giấy. Hiểu Quỳnh nhìn bà mỉm cười nhận lấy.

-Con có thể nói cho ta biết việc gì đã xảy ra với con được không?- Phu nhân đặt tay lên bàn nhìn Hiểu Quỳnh.

-Dạ...con...con...- Hiểu Quỳnh bỗng dừng thay đổi sắc mặt, đôi mắt ngân ngấn nước.

-Nào...con bình tĩnh kể cho ta nghe, không sợ gì hết, ta sẽ bảo vệ con- Phu nhân khuyên nhủ Hiểu Quỳnh.

-Dạ...con có một người anh trai....- Hiểu Quỳnh bắt đầu kể hết mọi chuyện cho phu nhân nghe. Kể về có một người anh trai là Nam Dương đến chuyện Uyên Nhã đẩy cô ra đường, cô bị bọn buôn người bắt đi và cuối cùng gặp được phu nhân.

-Thật khốn nạn mà...sao trên đời này lại có đứa con gái xảo quyệt như vậy- Phu nhân bức xúc thay cho Hiểu Quỳnh.

-Vậy giờ con có muốn về đó nữa không?-Phu nhân vừa hỏi xong thì Hiểu Quỳnh lắc đầu lia lịa. Thực sự cô không muốn về đó nữa mặc dù cô rất nhớ Nam Dương.

-Vậy giờ con hãy sống ở đây với ta. Với thân phận là đứa con gái duy nhất của ta- Phu nhân quả quyết nói.

-Phu nhân...- Bà quán ra nhìn phu nhân, có phải bà đã quá đường đột rồi không.

-Con tên gì?- Phu nhân hỏi Hiểu Quỳnh.

-Dạ, Hiểu Quỳnh ạ- Hiểu Quỳnh lễ phép trả lời.

- Ta tin con là một đứa trẻ ngoan. Ta chắc chắn sẽ nuôi dạy con thật tốt- Bà mỉm cười vuốt tóc Hiểu Quỳnh.

Hiểu Quỳnh đã rất vui khi được làm con gái của phu nhân. Được sống trong một ngôi nhà đẹp với những con người tốt bụng. Hơn nữa cô còn có một gia đình hạnh phúc với tình yêu thương vô bờ bến của vợ chồng phu nhân và còn có một đứa em trai tinh nghịch kém cô 2 tuổi. Hiểu Quỳnh tưởng như cô là một đứa trẻ hạnh phúc nhất thế gian.

Sinh nhật năm 12 tuổi của Hiểu Quỳnh cô đã rất háo hức. Trong nhà người hầu chạy tất bật sửa sang mọi thứ cho cô. Hiểu Quỳnh nhìn một đồng váy trên giường mà hoa hết mắt. Cái nào cũng đẹp làm cô lựa mãi không xong. Cuối cùng cô cũng chọn được cho mình một chiếc váy trắng dài được cấu tạo từ nhiều mảnh vải ren nhỏ. Bên trên có đính nhiều hạt cườm nhỏ lấp lánh ở chéo một bên vai. Đôi giày pha lê trắng tuyệt đẹp với mái tóc đen nhánh mượt được uốn sang một bên. Đứng dưới ánh đèn vàng lấp lánh phản chiếu, Hiểu Quỳnh trông giống như một tiểu công chúa nhỏ bước ra từ chuyện cổ tích.

-Tiểu Quỳnh! nhìn xem hôm nay Bảo Bảo có bánh trai không?- Tiểu Bảo tinh nghịch chạy vào khoe Hiểu Quỳnh, với giọng nói đáng yêu của một đứa trẻ nhỏ khiến cho mấy cô người làm bật cười nhìn cậu.

-Tiểu thiếu gia! hôm nay cậu đẹp trai nhất- Tất cả mọi người ở đó đều đồng thanh nhìn cậu thiếu gia nhỏ tuổi đáng yêu của họ.

-Phải vậy chứ...haha- Tiểu Bảo láu lỉnh bật cười.

-Tiểu Quỳnh...chị xong chưa...hôm nay chị phải mặc thật đẹp thì mới có thể xứng đôi với tiểu thiếu gia ta được- Tiểu Bảo vỗ ngực tự hào.

-Bảo Bảo à...chị nói em bao nhiêu lần rồi, chị là Hiểu Quỳnh không phải tiểu Quỳnh, em không phát âm được sao?- Hiểu Quỳnh che miệng nhìn tiểu Bảo.

-Hiểu....tiểu....thôi kệ đi, chị nhanh lên pama đang chờ, thiếu gia ta xuống trước- Tiểu Bảo láu lỉnh chạy xuống dưới trước.

-Thiếu gia thật là....- Mấy cô người làm nhìn nhau cười với cái tính cách trẻ con của tiểu Bảo.

Sửa soạn xong hết, Hiểu Quỳnh từ từ bước xuống từng bậc thang. Từ bên ngoài nhìn thấy Hiểu Quỳnh đang đi xuống, vợ chồng phu nhân nhìn cô mỉm cười hạnh phúc. Cả hai vợ chồng phu nhân rất tự hào khi có được một cô con gái xinh đẹp, giỏi giang như Hiểu Quỳnh. Cả gia đình cùng ngồi lên chiếc

xe BMW đen bóng rồi thẳng tiến đến buổi tiệc tổ chức sinh nhật cho Hiểu Quỳnh. Vợ chồng phu nhân ngồi trên lái xe còn tiểu Bảo và Hiểu Quỳnh ngồi dưới. Bữa tiệc sinh nhật lần này chỉ có gia đình 4 người bọn họ bởi vợ chồng phu nhân muốn được tận hưởng không khí gia đình riêng tư nên không mời ai hết.

-Tiểu Quỳnh..lát nữa đến đó chị phải đi theo em biết không?- Tiểu Bảo căn dặn Hiểu QUỳnh.

-Câu đó phải là chị nói đúng hơn- Hiểu Quỳnh nhìn tiểu Bảo bĩu môi.

-Thôi nào hai chị em, cãi nhau suốt ngày vậy hờ, có muốn bị phạt không?- Phu nhân quay lại nhìn hai đứa con nghiêm nghị nói.

-Đâu có, có cãi đâu- Tiểu Bảo nhanh trí quay qua ôm chặt lấy Hiểu Quỳnh rồi chu mỏ lên cãi lại phu nhân.

-Đấy...ôm như vậy cho mẹ đến khi đến nơi mới được bỏ ra- Phu nhân nghiêm mặt răn đe rồi quay lên cười thầm với chồng.

-Aaaaaa.....ANH CẦN THẬN-bỗng nhiên phu nhân hét lên khiến Hiểu Quỳnh và tiểu Bảo giật mình. Hiểu Quỳnh đưa mắt nhìn xung quanh thì có vài chiếc xe màu đen đang chạy bỏ mạng xung quanh xe của gia đình cô. Hình như mục tiêu là nhắm vào gia đình cô.

-Hiểu Quỳnh...dù có chuyện gì chẳng nữa thì con phải chăm sóc tốt cho Tiểu Bảo giúp mẹ nha con- Phu nhân quay xuống gấp gấp nói.

-Có chuyện gì vậy mẹ- Hiểu Quỳnh sợ hãi bật khóc.

-Con là con gái lớn trong nhà nên phải mạnh mẽ nghe không, phải biết bảo vệ em....nếu như....chỉ là nếu như cha mẹ không còn trên thế gian, không được ở bên con nữa thì con hãy đến tìm ông nội, con vẫn còn nhớ số ông nội chứ, hôm nào con cũng gọi điện hỏi thăm ông không phải sao? con bình tĩnh nhớ lời ta nói đây, nếu gặp ông nội hãy nói ông, nhất định phải trả thù- Phu nhân nói gấp rút, khuôn mặt bà không còn được bình tĩnh nữa.

-Mẹ....mẹ đừng vậy mà...mẹ- Hiểu Quỳnh bật khóc sợ hãi khiến cho tiểu Bảo cũng run sợ mà khóc theo.

RẦM....ĐỤC....RẦM

Chiếc xe vì bị ép sát không còn đường lui nên đã đâm mạnh vào vách tường. Đầu chiếc xe bóp méo lại. Vợ chồng phu nhân bị đập đầu mạnh vào vô lăng nên đã ngất đi, đầu chảy rất nhiều máu. Hiểu Quỳnh và tiểu Bảo cũng bị thương nhẹ nên ngất đi.

*****Thực Tại*****

-Đấy mắt Hiểu Quỳnh uất hận xen lẫn niềm xót xa, tách cà phê trên tay cô bị bóp chặt đến suýt vỡ." NHẤT ĐỊNH, NHẤT ĐỊNH tôi sẽ không tha cho các người, tôi nhất định phải trả thù."

Bạn đang đọc truyện *Đúng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Nhập Học

Nam Dương vừa về đến phòng, vứt áo khoác sang một bên cậu buông thả mình xuống chiếc giường êm ái. Ngoài trời mưa lớn, trong phòng cậu không bật đèn, một màu u ám bao quanh. Trong đầu Nam Dương bỗng chốc hiện lên hình ảnh của người con gái chiều nay va vào cậu và còn nhিপ tim rối loạn của cậu nữa. Tại sao lại có chuyện kì lạ như vậy được. Cô gái này thực sự cậu không quen. Điều này cậu có thể tự chắc chắn với bản thân, trong cuộc đời cậu chưa bao giờ gặp được cô gái có sắc lạnh như vậy. Nhưng sao cô gái này lại làm tim cậu đập nhanh đến thế, lại khiến cậu bỗng chốc nhớ nhưng đến như vậy. Cậu không tin trên đời này lại có tình yêu sét đánh. Sao cậu có thể yêu cô ngay từ cái nhìn đầu tiên được.

Nam Dương lắc đầu phủ nhận chuyện đó, dẹp sang một bên cậu bước vào phòng tắm. Từng giọt nước lạnh dội vào người cậu khiến cậu cảm thấy sáng khoái. Cậu nhắm mắt lại, dòng nước chảy từ mái tóc cậu chạy dọc theo sống mũi chảy xuống dưới. Cảnh tượng này có thể làm cho bao nhiêu fan của cậu chết đứng.

-*Nam Dương sẽ không bỏ rơi Hiểu Quỳnh đúng không?*

-*Nam Dương sẽ bảo vệ Hiểu Quỳnh suốt đời nha.*

-Nam Dương! mai này lớn lên Hiếu Quỳnh nhất định sẽ lấy Nam Dương.

Từng lời nói của Hiếu Quỳnh cứ thế vang lên trong đầu cậu. Cậu nhớ cô đến phát điên. Cậu luôn cho mình là kẻ bất tài vì đã không bảo vệ được Hiếu Quỳnh.

Mặc quần áo xong cậu bước ra ngoài. Mở chiếc laptop ra, cậu vào trang cá nhân và vẫn như thường ngày, có rất nhiều tin nhắn của fan để lại cho cậu.

-Anh Dương :) .... em thực sự rất muốn giúp anh tìm được em gái của mình nhưng em xin lỗi :(em chưa từng nhìn thấy cô ấy.

-Em không hề biết anh lại có tâm sự trong lòng như vậy

-Chắc anh đã rất nhớ cô ấy.

-Mong cho 2 người có thể sớm đoàn tụ.

.....

Đọc được vài cái đầu cậu chán nản gấp máy lại. Hiếu Quỳnh, cậu vì cô mà làm nghề này, cậu muốn Hiếu Quỳnh có thể nhìn thấy cậu và biết cậu vẫn luôn đang cực khổ tìm kiếm cô. Cậu mong sẽ có một ngày cậu sẽ được gặp lại Hiếu Quỳnh.

*****

Lại một buổi mới với những công việc bận rộn diễn ra. Hôm nay bộ phim mà Nam Dương đóng vai chính bắt đầu bấm máy. Hôm nay Nam Dương sẽ diễn cảnh đầu tiên với Uyên Nhã trong vai nữ chính Thiên Ân. Một cô học sinh máu lạnh tàn bạo, ra tay không thương tiếc cho đến khi gặp được Gia Kiệt, một người con trai tình nghịch nhưng không kém phần sắc bén, một đối thủ nặng kí của Thiên Ân trong trường và kể từ đó cô bắt đầu biết bực tức, biết nói chuyện nhiều hơn, và biết quan tâm đến cảm nhận của người khác. Mọi người còn cho rằng Thiên Ân của 16 tuổi và Thiên Ân của 17 tuổi là 2 người khác nhau. Bộ phim nay đang được rất nhiều người mong đợi. Chắc hẳn sẽ trở thành một bộ phim hot trong tương lai.

-Cô không có mắt nhìn đường sao?- Uyên Nhã khuôn mặt lạnh lùng nhìn cô gái trước mặt.

-Câu nói đó phải là tôi nói thì đúng hơn- Cô gái khoanh tay cười khẩy nhìn Uyên Nhã.

-Được thôi- Vừa dứt lời Uyên Nhã liền nâng chân xoay 360 rồi ráng cho cô ta một cú đá vào mặt khiến cô ta ngã ngửa ra đất.

-DỪNG LẠI! Thiên Ân, cô thật quá quắt dám đụng vào người của bạn thiếu gia ta sao? cô cũng to gan lắm- Nam Dương đằng sau đi tới, phía sau còn có vài người cao to mặc vest trông rất lịch lãm.

-Ồ....tôi còn tưởng ai thì ra là thiếu gia Gia Kiệt của dòng họ Gia Thị sao?... tốt nhất cậu lên quản người của mình cho tốt không thì đừng trách bọn tiểu thư ta ra tay tàn nhẫn- Uyên Nhã trợn mắt lên nhìn Nam Dương rồi lạnh lùng bỏ đi.

- CÁT! TỐT! RẤT TỐT- Đạo diễn vừa hô to là bao nhiêu tràng vỗ tay dành cho Nam Dương và Uyên Nhã

.....

*****

Hiếu Quỳnh đang ngồi ăn sáng với ông nội.

-Hiếu Quỳnh! con có nghe tin tức gì của Gia Bảo không?

-Hôm qua tiểu Bảo gửi mail cho con nói đợi nó lấy bằng tốt nghiệp trung học xong sẽ về đây thăm ông- Uyên Nhã đặt chiếc đĩa xuống, từ tốn nhìn ông nội đáp.

-Về là tốt, ta già cả vậy rồi chỉ còn có mỗi 2 đứa cháu nội. Những năm cuối đời này chỉ cần có 2 đứa ở bên là ông vui rồi- Ông nội cười nhìn Hiếu Quỳnh.

-Ông nội, ông đừng nói vậy, ông còn sống bên tụi con lâu lắm, ông còn phải chờ để còn bết chất, con không cho ông nói vậy- Hiếu Quỳnh khuôn mặt không vui nhìn ông nội.

-Thôi được rồi được rồi, không nói chuyện này nữa ha, nào ăn nhanh lên còn đi học- ông nội cười dỗ dành Hiếu Quỳnh rồi đưa chiếc đĩa cho cô. Hiếu Quỳnh mỉm cười cầm lấy rồi hai ông cháu tiếp tục ăn. Ăn xong Hiếu Quỳnh lên phòng thay đồng phục rồi bước ra xe đến trường. Phía sau còn có xe của

vệ sĩ bám theo. Hai chiếc xe lao vào trường khiến không ít học sinh tò mò.

- Là tiểu thư nhà ai mà nghe oai hùng quá vậy? - HS1

- Còn có cả vệ sĩ nữa kìa - HS2

- Sao tôi thấy giống con gái của mafia quá vậy - HS3

- Tốt nhất ta không nên đụng vào - HS4

.....

Hiếu Quỳnh bước xuống xe, khuôn mặt nghiêm lạnh, đôi mắt sắc bén rà soát xung quanh một lượt rồi nhếch mép bước đi. Lớp học của Hiếu Quỳnh là lớp chọn nhất của một ngôi trường danh giả được thứ nhất trong thành phố với cơ sở hạ tầng hiện đại, đầy đủ. Tuy nói là tốt nhưng cũng không thể bằng ngôi trường cô theo học ở bên Trung Quốc được. Ngôi trường này chỉ dành cho những nhân tài và con nhà tài phiệt theo học với số tiền học phí cao ngất ngưỡng "100tr" 1 tháng.

Hiếu Quỳnh bước vào lớp, không đoái hoài gì đến xung quanh, cô đi thẳng tới chỗ ngồi đã được sắp đặt sẵn cho cô rồi ngồi xuống. Học sinh xung quanh quay xuống nhìn Hiếu Quỳnh và 2 vệ sĩ đứng bên cạnh bỗng chốc cảm thấy ớn lạnh. Hiếu Quỳnh như nhận ra liền bấm tay ra hiệu cho 2 vệ sĩ ra ngoài.

- Tiểu thư, nhưng.... - Một người vệ sĩ bỗng lên tiếng liền nhận được cái quắc mắt của Hiếu Quỳnh đành im lặng lui ra ngoài.

Không khí trong lớp lúc này đã giảm bớt căng thẳng sợ hãi nhưng vẫn không thể thoải mái được. Chuông vào lớp đã kêu được 30 giây thầy chủ nhiệm mới vào lớp. Thầy nhìn Hiếu Quỳnh, hít một hơi dài rồi mới quay qua nói với cả lớp.

- Cả lớp! hôm nay lớp mình có bạn mới, bạn là du học sinh nước ngoài mới chuyển về tên An Nghiên, mong cả lớp sẽ chào đón và giúp đỡ bạn- Thầy giáo vừa nói xong liền nhận được những tiếng vỗ tay của học sinh.

- Thầy ơi, bạn ấy là con gái mafia à- 1 bạn nam đứng lên dựa cột hỏi liền nhận được cái nhìn không chớp mắt của Hiếu Quỳnh. Thầy chủ nhiệm nhìn Hiếu Quỳnh toát mồ hôi rồi quay qua nhìn cậu học trò của mình lấp bắp.

- Em...em nói cái gì vậy...cả lớp mở vở ra học không hết giờ rồi- Thầy chủ nhiệm vội mở sách ra rồi cầm lấy phấn viết lên bảng nhưng đôi tay thầy vẫn đang run. Ở trường này không thầy cô nào là không biết đến danh tiếng của An Nghiên ở bên Trung cả. Cô quả là rất tài giỏi. Thầy chỉ sợ thầy không đủ trình độ dạy được cô. Với lại sát khí của cô nặng như vậy lại càng khiến thầy sợ hơn. Vốn biết An Nghiên là một cô bé lạnh lùng nhưng thầy không nghĩ lại lạnh đến vậy. Đúng là tai nghe không bằng mắt thấy.

Bạn đang đọc truyện *Đừng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Anh Hạnh Phúc Vậy Mà, Sao Còn Phải Tìm Em?

bây giờ đang là giờ giải lao. Vì là mùa hè nóng bức nên ai cũng ngại ra ngoài. Tất cả học sinh đều ở trong lớp, gọi đồ ăn tùm lùm rồi mở T.V ngồi xem.

- Nam Dương kia- một bạn nữ thốt lên đầy hạnh phúc.

- Sao anh ấy lại dịu dàng đến vậy?- một bạn khác lên tiếng.

Hiếu Quỳnh đôi mắt vô hồn buông thả ngoài sân trường nắng vàng bỗng quay mặt vào trong lớp. Hình ảnh chiếc T.V ở góc lớp đập vào mắt cô. Hiếu Quỳnh nhìn chiếc T.V không chớp. Không phải vì nó đẹp mà thứ khiến cô quan tâm chính là những gì đang diễn ra trên chiếc T.V đó.

"-Câu hỏi tiếp theo, em đã hâm mộ anh rất lâu rồi nhưng lại không hề biết gì về tuổi thơ của anh, anh có thể kể cho bọn em nghe được không?

- Ừm...câu này trả lời sao nhỉ? tuổi thơ của tôi đúng là không có gì để nói cho đến khi 15 tuổi, có một cô bé đã bước vào cuộc đời tôi và làm thay đổi mọi thứ. Em ấy là một cô bé dễ thương, tính cách cực kì đáng yêu nhưng....em ấy đã mất tích cho đến giờ tôi luôn đi tìm tung tích của em ấy nhưng vô vọng"

.....

"Vô vọng sao? đi tìm sao? sao ngày đó anh lại không tìm tôi, sao anh lại bỏ rơi tôi. Những ngày tháng ám ảnh đó thì anh đang ở đâu? anh nói anh đi tìm tôi sao? nực cười thật. Hay đó chỉ là những lời nói giúp anh nổi tiếng" Hiếu Quỳnh khuôn mặt chưa xót, khoé môi cô khẽ nhếch lên một chút.

-Nghe nói em gái anh ấy đã chết đuối vào 7 năm trước thì phải-HS1

-Không chắc, đến giờ vẫn chưa ai tìm thấy xác con nhỏ đó mà-HS2

-Có khi xác nó làm mồi cho cá rồi cũng nên- HS3

RÂM

Hiếu Quỳnh đứng dậy đá mạnh vào chiếc bàn khiến nó bay xa đập vào đầu con gái vừa phát ngôn bừa lúc này. Đôi mắt Hiếu Quỳnh dán chặt lên người cô ta.

-Con nhỏ kia, mày điên à, tao đập chạm gì đến mày. Mày là du học sinh thì ngon lắm sao? Cũng chỉ là đồ ăn bám ba mẹ mà vurun lên trong xã hội mà thôi- Cô ta bức xúc ôm chỗ vừa bị va đập điếng nhìn Hiếu Quỳnh.

-Cho cô nói lại- Hiếu Quỳnh vẫn đứng im bất động, đôi mắt từ bức tức chuyển sang thương hại. Cô thương hại cho ba mẹ cô ta sinh ra một đứa con không biết điều.

-Tao nói mày là đồ ăn bám đó thì sao?- Cô ta thấy Hiếu Quỳnh bỗng dịu lại nên được nước lấn tới.

Cả lớp đều nín thở im lặng chờ kịch hay. Một mùi ám khí bỗng vấy quanh phòng học. Hai người vệ sĩ bên ngoài chạy vào nhìn Hiếu Quỳnh, thấy Hiếu Quỳnh ra ám hiệu liền đứng im.

BỐP Cả lớp tròn mắt nhìn cô bạn của mình bị Hiếu Quỳnh tát 1 cái đau điếng.

-Mày dám...-Cô ta lấy tay ôm một bên má đau điếng nhìn Hiếu Quỳnh căm thù.

BỐP Cả lớp lại được một phen hoảng loạn nhìn Hiếu Quỳnh tát cô bạn không thương tiếc.

-Cái tát đầu tiên tôi tát thay cho Hiếu Quỳnh, cô gái vừa bị cô nguyên rủa- Hiếu Quỳnh đưa 1 ngón tay lên chỉ vào mặt cô ta.

-Cái thứ 2 tôi thay mặt ba mẹ cô dạy dỗ lại đứa con vô học như cô- Hiếu Quỳnh đưa 2 ngón tay lên chỉ vào mặt cô gái đó.

-Mày được lắm- Cô ta nghiêng răng, tay ôm hai bên má đỏ ửng nhìn Hiếu Quỳnh.

-Cô phải thấy vinh dự, từ trước đến giờ tôi chưa động tay với ai hết, vì cô mà tôi phải phá lệ- Hiếu Quỳnh nói xong liền tặng cho cô ta một cái cười khẩy rồi đi thẳng ra ngoài.

AAAAAAAAAAAAA.....- Cô ta hét điên lên làm ầm ĩ cả lớp

- Từ trước đến giờ tao không tin ma nữ là có thật nhưng giờ tao tin rồi- Một cậu con trai lên tiếng đùa cợt thích thú.

-Mà ma nữ này lại còn rất xinh và kiêu ngạo- Một cậu con trai khác cũng hòa theo.

Hahahahahaha- Bọn chúng nhìn nhau cười ồ lên.

-Con gái lớp này giờ phải rè chừng rồi- Một cậu bạn khác lên tiếng.

-Tôi nghĩ con trai các ông cũng vậy, tôi nghĩ bạn ấy con trai cũng sẽ không tha- Lớp trưởng lên tiếng rồi cầm sấp bài đi xuống văn phòng. Lớp trưởng tên Khả Di, tính cách dịu dàng, hiền lành, tốt bụng. Cô không hề đồng tình với trò đùa cợt của bọn con trai chút nào nên mới bỏ xuống văn phòng.

-Ừa, An Nghiên bạn cũng ở đây sao?- Khả Di vừa mở cửa văn phòng đã bắt gặp Hiếu Quỳnh đang ngồi đó.

-Cô là ai?- Hiếu Quỳnh sắc lạnh cầm li nước mát lên uống.

-Tôi là Khả Di, lớp trưởng lớp 12-1- Khả Di đi tới đặt tập bài trên tay xuống bàn rồi ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

-À..... không phải là lớp tôi sao?- Hiếu Quỳnh đưa mắt nhìn Khả Di, đôi môi bỗng nhếch lên một nụ cười nhạt.

-Đúng vậy- Khả Di cười tươi nhìn Hiếu Quỳnh.

-Xuống đây có chuyện gì không?- Hiếu Quỳnh đi thẳng luôn vào vấn đề.

-À! mình đem bài xuống cho thầy, gặp cậu đây lên muốn làm quen- Khả Di vẫn cười hiền nhìn cô.

-Xin lỗi! tôi không thiếu bạn- Hiếu Quỳnh nói xong sắc lạnh đứng lên bước ra ngoài. Khả Di ngồi đó nhìn Hiếu Quỳnh bước ra ngoài khó hiểu" sao bạn ấy lại lạnh lùng đến vậy?"

Hiếu Quỳnh từ nhỏ đã được phu nhân giáo dục rất tốt. Bà luôn dạy cô không được tùy tiện kết bạn. Bởi trong xã hội bây giờ bạn đều luôn nhiều hơn bạn

tốt. Không phải lợi dụng thì cũng là hãm hại lẫn nhau. Trên đời này rất khó để tìm được một người bạn tri kỉ. Lời dạy này của phu nhân, Hiếu Quỳnh vẫn luôn nhớ mãi.

*****

-Nam Dương! chiều cậu rảnh không, đi đón Khả Di cùng mình- Uyển Nhã và Nam Dương đang đi ra bãi đỗ xe, Uyển Nhã liền quay qua hỏi Nam Dương.

-Ừ, vậy cũng được, lâu rồi mình chưa gặp con bé- Nam Dương mỉm cười nhìn Uyển Nhã.

-Vậy đi chung xe luôn đi- Uyển Nhã nói xong liền chạy ra xe của Nam Dương. Nam Dương cũng đi tới mở cửa xe bước lên.

-Cậu thắt dây an toàn vào đi

-Ừm- Uyển Nhã cười tươi rồi thắt dây an toàn lại. Chiếc xe bắt đầu chuyển bánh đi đến ngôi trường của Khả Di.

.....

Uyển Nhã và Nam Dương dừng xe tại cửa sau vì sợ mọi người bắt gặp sẽ không tốt.

-Khả Di- Uyển Nhã đứng bên ngoài nhìn thấy Khả Di liền với theo.

-Ừa...ngon gió nào đưa chị đến đây vậy?- Khả Di tươi cười đùa cợt.

-Con nhỏ này- Uyển Nhã cốc đầu Khả Di.

-Anh Nam Dương! anh cũng đến sao?- Khả Di ngạc nhiên nhìn thấy Nam Dương bước từ trong xe ra.

-Ừ! Lên xe đi rồi nói chuyện tiếp- Nam Dương đi xuống mở cửa xe cho 2 chị em.

-Anh Nam Dương ga lăng như vậy sao chị Uyển Nhã lại không thích cho được haha- Khả Di trêu chọc làm Uyển Nhã ngượng ngùng.

-Uyển Nhã, cậu không lên sao?- Nam Dương vờ như không nghe thấy quay qua hỏi Uyển Nhã vì thấy cô cứ đứng im đó.

-Ừ, mình lên liền- Uyển Nhã nghe tiếng Nam Dương gọi vội chạy ra xe. Chiếc xe trắng sang trọng phóng vút đi trong làn khói chiều.

"Anh hạnh phúc vậy mà, sao còn phải tìm em?" Hiếu Quỳnh đứng trên tầng thượng hóng gió bất chợt gặp phải cảnh tượng khiến cô không thể rời mắt. Nhìn theo bóng dáng chiếc xe chạy vút đi hẳn cô mới cười chua xót đi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đúng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Màn đêm buông xuống nhấn chìm hết những ánh nắng yếu ớt của buổi chiều tà. Hôm nay ông nội cô đi dự một buổi tiệc lớn và ông muốn cô đi cùng. Hiếu Quỳnh không muốn làm ông thất vọng, cả buổi tối cô ở trên phòng sửa soạn mọi thứ. Hiếu Quỳnh lựa cho mình một chiếc váy đen ngắn ôm sát lấy vòng eo thon gọn của cô nhưng phía dưới lại xoè bông ra gần đến đầu gối. Mái tóc đen của cô để thẳng xoã dài đến gần lưng. Với chiều cao 1m70 vốn có nên cô chọn cho mình một đôi giày đen cao 5 phân. Đôi mắt vốn sắc bén được cô đánh lên một chút nữa khiến cho khuôn mặt theo phong cách lạnh lùng của cô càng thêm hoàn mỹ. Hiếu Quỳnh hôm nay trong mắt mọi người chính là một cô công chúa băng giá.

-Ông nội!- Hiếu Quỳnh đi đến chỗ ông đang đứng chờ cô ở bên ngoài.

-Đi thôi cháu gái- Ông mỉm cười hài lòng với cô cháu gái của mình. Hiếu Quỳnh bước lên chiếc xe phía sau. Ông nội cô bước lên chiếc xe phía trước. Đằng sau là xe của vệ sĩ. Ba chiếc xe bắt đầu lăn bánh đến buổi tiệc.

*****

Từng chiếc xe nối đuôi nhau dừng trước cửa của khách sạn sang trọng. Từng cậu ấm cô chiêu khoác tay phụ mẫu hay phụ hoàng của mình bước vào. Trên người họ đều là những bộ cánh lộng lẫy và những bộ trang sức kim loại đắt tiền.

Bạn đang đọc truyện *Đừng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Nam Dương! Không Phải Anh Trai Tôi

Hiệu Quỳnh!- Khánh An lên tiếng phá tan bầu không khí. Hiệu Quỳnh quay qua nhìn Khánh An im lặng không nói.

-Tại sao năm đó cậu lại bỏ đi?- Khánh An nhìn thẳng vào mắt Hiệu Quỳnh chờ đợi câu trả lời. Hiệu Quỳnh lặng im một lúc mới lên tiếng.

-Có một số việc xảy ra, rất đột ngột, rất nhanh chóng, rất đau đớn....-Hiệu Quỳnh cúi đầu cười xót xa.

-Xin lỗi! tôi không nên hỏi cậu như vậy?- Khánh An áy náy nhìn Hiệu Quỳnh.

-Không sao- Hiệu Quỳnh trả lời rồi hít một hơi dài.

-Tiểu Thư! có điện thoại- Một người vệ sĩ chạy đến, hai tay đưa chiếc Iphone đang rung chuông cho Hiệu Quỳnh. Hiệu Quỳnh nhanh chóng cầm lấy.

-Alo!

-Được. Tôi đến ngay.- Hiệu Quỳnh nói xong liền vội vã đứng dậy. Khuôn mặt có chút bức tức.

-Hiệu Quỳnh! có chuyện gì vậy?- Khánh An lo lắng nhìn cô.

-Tôi có chút chuyện đi trước.- Hiệu Quỳnh nói xong liền bước đi.

-Đề tôi đưa cậu đi- Khánh An nói xong đứng dậy chạy theo Hiệu Quỳnh.

.....

-Gia Bảo là em trai cậu sao?- Khánh An khó hiểu hỏi Hiệu Quỳnh.

-Thực ra.....không phải em ruột.

-Ừ. Anh ruột cậu là Nam Dương rồi mà- Khánh An quay qua cười với Hiệu Quỳnh.

-Nam Dương cũng không phải anh ruột của tôi- Hiệu Quỳnh nói làm Khánh An bất ngờ. Quay qua nhìn Hiệu Quỳnh dò xét. Hiệu Quỳnh không nói gì. Im lặng nhìn thẳng.

Chiếc xe dừng lại trước cửa của một quán bar lớn. Hiệu Quỳnh bước xuống, nhanh chóng lấy lại sắc lạnh cùng Khánh An bước vào. Hiệu Quỳnh vừa bước vào, đứng im quan sát 1 lượt liền nhìn thấy ngay tiểu Bảo đang ngồi phía bên trái từ quầy pha chế nhìn ra. Tay ôm một đứa con gái nhìn là biết không đứng đắn. Hiệu Quỳnh đáy mắt có chút thất vọng về người em trai này. Một tiểu Bảo ngày thơ ngày nào giờ lại trở thành một tên công tử ăn chơi như vậy. Tất cả cũng đều tại cô không chú ý nó cẩn thận. Hiệu Quỳnh tức giận, lấy một ly rượu từ phục vụ rồi đi đến phía tiểu Bảo.

-Á...CON NHỎ NÀY MÀY.....-Tiểu Bảo tức giận vì đột ngột bị hất nguyên một ly rượu đỏ vào người. Cậu lớn giọng chửi bới nhưng khi quay qua nhìn người con gái vừa hất ly rượu vào mình, cậu cứng họng không nói lên lời.

-Con nhỏ này sao? nói tiếp câu sau....NHANH!- Hiệu Quỳnh nhếch mép rồi trợn mắt nhìn tiểu Bảo.

-Chị....Tiểu Quỳnh- Tiểu Bảo lắp bắp nhìn Hiệu Quỳnh.

-Sao....mới 15 tuổi đã biết uống rượu rồi sao? biết cả nơi này nữa ? Về còn không báo cho tôi biết sao? cậu đủ lông đủ cánh rồi đúng không?

-Chị....em....em....

-Tôi không phải chị cậu. Gọi tôi là Vương tiểu thư- Hiệu Quỳnh nói rút khoát.

-Chị, đừng mà tha cho em lần này đi....em hứa về sẽ viết 10 bản kiểm điểm cho chị, tha cho em nha- Tiểu Bảo sợ nhất là câu nói đó của Hiệu Quỳnh bởi mỗi lần cô nói như vậy chính là đi liền với thẻ của cậu bị đóng băng.

-Gọi quản lý ra đây cho tôi- Hôm nay Hiệu Quỳnh quyết làm đến cùng. Khánh An nhìn cô cũng phải khâm phục độ cứng rắn của Hiệu Quỳnh.

-Tiểu thư....cô gọi tôi có chuyện gì vậy?- Quản lý đi tới nhìn thấy Hiệu Quỳnh có chút xinh đẹp nên ăn nói rất nhẹ nhàng.

-Tôi muốn kiện quán các người làm ăn trái quy tắc- Hiểu Quỳnh quay qua nghiêm lạnh nhìn anh ta.

-Cô ăn nói vớ vẩn gì vậy, đừng để chúng tôi kiện cô tội vu khống- Anh chàng quản lý tức giận nhìn Hiểu Quỳnh.

-Vu khống sao? các người để cho trẻ vị thành niên vào đây thì không phải trái qui tắc sao?- Hiểu Quỳnh nói rồi chỉ vào tiểu Bảo.

-CHỊ THÔI NGAY ĐI! QUÁ LẦM RỒI.- Tiểu Bảo tức giận quát lớn vào mặt Hiểu Quỳnh rồi bỏ ra ngoài. Hiểu Quỳnh đứng đó cười chua xót rồi cũng quay đi định đuổi theo tiểu Bảo. Không chú ý cô va phải một người con gái đang đi vào, Khánh An vội chạy tới đỡ cô lên, còn cô gái kia thì ngã dưới đất, cô ta cố gắng đứng lên, tức giận nhìn thẳng vào mặt Hiểu Quỳnh.

-Hiểu Quỳnh! cậu có sao không?-Khánh An lo lắng hỏi Hiểu Quỳnh.

-Hiểu Quỳnh! sao cái tên này nó cứ ám tôi mãi vậy?- Cô gái đó khó chịu nhìn Hiểu Quỳnh.

-Vậy sao?- Hiểu Quỳnh nhếch mép cười vì gặp lại người quen.

-Hết con nhỏ Hiểu Quỳnh đó, giờ lại đến một con nhỏ Hiểu Quỳnh như cô, thật xui xẻo- Cô ta bực dọc liếc xéo Hiểu Quỳnh, định bỏ đi liền bị Hiểu Quỳnh lấy tay giữ lại. Hiểu Quỳnh áp mặt vào gán tai cô ta. Từ từ phá ra từng chữ, rất nhẹ nhàng, rất lịch sự.

-Uyển Nhã! sao chị không nghĩ Hiểu Quỳnh trước kia và Hiểu Quỳnh lúc này là một?- Hiểu Quỳnh nói xong tặng cho cô ta một nụ cười rồi bỏ đi. Uyển Nhã đứng đó 1 lúc để ngẫm câu nói của Hiểu Quỳnh. Cô ta vội chạy theo nhưng Hiểu Quỳnh đã đi mất. Cô ta tức giận quắc mắt, nghiêng răng nhìn theo chiếc xe của Hiểu Quỳnh và Khánh An.

"Hiểu Quỳnh! sao mày còn chưa chết. Sao mày lại có một cuộc sống tốt như vậy? Tao nhất định sẽ phá hủy cuộc sống của mày, tao sẽ không để Nam Dương gặp được mày?.....Cả đời này mày đừng hòng yêu được Nam Dương.....Nam Dương mãi mãi là của Uyển Nhã tao....mãi mãi là vậy....chỉ mình Uyển Nhã tao mà thôi."- Uyển Nhã day nghiêng rồi bật cười thoải mái với ý nghĩ trong đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đúng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Đúng Là Một Cô Gái Thú Vị

Hiểu Quỳnh mệt mỏi xuống bếp. Cô lấy một cốc nước mát trong tủ ra uống. Cả đêm qua cô đã không ngủ rồi. Cô lo lắng cho tiểu Bảo. Cả đêm qua cậu ở đâu, cô liên lạc không được. Cô rất sợ tiểu Bảo xảy ra chuyện. Với cô, tiểu Bảo còn quan trọng hơn cả tính mạng.

-Thiếu gia đã về!!!- Hiểu Quỳnh nghe thấy tiếng máy cô người hầu bên ngoài liền nhìn theo. Tiểu Bảo khuôn mặt mệt mỏi bước vào, trên áo vẫn còn vết loang của rượu đồ tối qua. Nhìn tiểu Bảo Hiểu Quỳnh xót xa không thôi. Cô thấy tối qua hình như cô có chút hơi quá đáng. Hiểu Quỳnh đem cốc nước về phòng rồi đóng cửa lại.

-Chị!- Đang soạn lại sách chuẩn bị đi học thì tiểu Bảo bên ngoài mở cửa bước vào. Hiểu Quỳnh tuy nghe thấy tiểu Bảo nói nhưng vẫn im lặng không lên tiếng.

-Hôm qua là em sai.....em xin lỗi!- Tiểu Bảo cúi đầu hối lỗi. Quả thực hôm qua là do cậu sai. Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ vì Hiểu Quỳnh quá lo lắng cho cậu. Hiểu Quỳnh vì muốn tốt cho cậu lên mới làm vậy. Cậu thương Hiểu Quỳnh không hết vậy mà tối qua cậu lại làm tổn thương Hiểu Quỳnh.

-Tự ngồi trên phòng kiểm điểm lại bản thân. Khi nào nghĩ thông suốt rồi thì cầm cặp đến trường. Lát tôi sẽ cho người đem đồ lên cho cậu- Hiểu Quỳnh nói xong rồi cầm cặp ra ngoài.

-Từ giờ đi đâu hay làm gì cậu cũng cần phải có vệ sĩ đi cùng....không được phép liều mình như đêm qua- Hiểu Quỳnh quay lại nói thêm câu nữa rồi đi thẳng ra xe tới trường. Tiểu Bảo thở dài về phòng đóng cửa lại. Định nằm xuống nghỉ lát nhưng nhìn hoàn cảnh lúc này e là không thích hợp. Cậu mệt mỏi bước vào phòng tắm. Trước hết cậu cần phải thay bỏ bộ quần áo hôi hám này.

.....

Tiểu Bảo bước ra lắc lư mái tóc ướt làm cho những lọn tóc bay phấp phới trong ánh nắng sớm qua khung cửa sổ. Tiểu Bảo vừa ngồi xuống chiếc ghế đã nhìn thấy đồng phục, cặp sách,... đã được để sẵn trên bàn.

-Công nhận người làm ở đây nhanh nhẹn thật.- Cậu nhón miệng cười rồi bắt đầu sửa soạn mọi thứ. Mái tóc đen được rẽ ngôi sang 2 bên. Bộ đồng phục với chiếc áo sơ mi trắng đi cùng với quần đen sẫm lên vài nấc. Đôi giày thể thao trắng hàng hiệu càng tôn lên đôi chân của cậu. Giờ thì mọi người đã biết thế nào là soái ca sơ mi trắng -.-.

Tiểu Bảo vác chiếc cặp Hàn Quốc lên vai rồi thông thả đi xuống dưới. Cậu bước lên chiếc xe đã được chuẩn bị sẵn bên ngoài. Phía sau còn có xe của vệ sĩ. Hai chiếc xe bắt đầu lăn bánh đến trường.

.....

-Nghe nói khối 10 lại mới thêm một học sinh mới, là con trai. Nghe nói là rất soái làm cho mấy đứa nữ sinh lớp dưới đang nhảy cẫng hết lên- Một cậu con trai bên ngoài đi vào. Khuôn mặt nghe rất chán nản. Hiểu Quỳnh nghe xong nhướn miệng cười một chút lại thôi.

-Hiểu Quỳnh!- Khả Di bước tới chỗ Hiểu Quỳnh cười tươi nhìn cô.

-Chuyện chúng ta làm bạn ý, cậu nghĩ đến đâu rồi?- Khả Di đưa tay đặt lên vai Hiểu Quỳnh liền bị cô hất ra không thương tiếc.

-Tôi nói rồi tôi không thiếu bạn- Hiểu Quỳnh nói xong liền đứng lên đi ra ngoài. Thực sự hôm trước nói chuyện với Khả Di cô thấy Khả Di cũng được, hiền lành. Nhưng khi biết Khả Di là em của Uyển Nhã cô liền đập tan bỏ suy nghĩ kết thân với Khả Di. Chị em với nhau, chị như vậy thì chắc em cũng chẳng khá hơn được.

Hiểu Quỳnh ra ngoài hành lang đứng. Cô hít một hơi thật dài để cảm nhận không khí trong lành của buổi sáng sớm.

-Hú!- Hiểu Quỳnh giật mình quay lại vì thấy có người vỗ vào vai mình.

-Khánh An! sao cậu lại ở đây?- Hiểu Quỳnh nhìn thấy cậu liền cười thích thú.

-Tôi không ngờ cậu lại học ở đây? Tôi ở bên 12-2- Khánh An nhìn thấy Hiểu Quỳnh cậu có chút hơi ngạc nhiên nhưng rất vui.

-Ồ! vậy là sát lớp luôn- Hiểu Quỳnh gật gật đầu tỏ vẻ hiểu chuyện.

-Mọi cổ không?- Khánh An lên tiếng làm Hiểu Quỳnh ngơ ngác.

-Hả?

-Thì cậu cứ lắc lư như vậy không sợ gãy cổ à?

-AAAAaaaaa bô ra tên điên này- Hiểu Quỳnh hét toáng lên vì bị Khánh An túm tai lắc lư. Khánh An nhìn cảnh tượng của Hiểu Quỳnh không nhận được mà bật cười.

-HAHAHA.....

Hiểu Quỳnh tức giận bỏ về lớp. Khánh An liền chạy theo xin lỗi.

-Đây là lớp tôi cậu không được vào, VỀ LỚP- Hiểu Quỳnh nói như ra lệnh.

-Được rồi được rồi, ra chơi tôi sẽ tìm cậu, bye bye- Khánh An đưa tay lên tạm biệt rồi chạy về lớp. Hiểu Quỳnh nhanh chóng lấy lại thái độ ban đầu rồi đi về chỗ ngồi.

*****

-Gia Bảo, cậu khát không tôi có mua nước cho cậu nè.

-Gia Bảo cậu đói không? mình có mua bánh cho cậu nè.

-Gia Bảo làm bạn trai mình nha

.....bla bla.....

Cả đám con gái bầu vào cậu lắc vai cậu phiền chết đi được.

-PHIỀN CHẾT ĐI ĐƯỢC!- Tiểu Bảo tức giận nhìn đám con gái rồi bỏ ra ngoài. Đám con gái nhìn cậu tiếc nuối.

Tiểu Bảo đi dạo dưới sân trường, đôi mắt cậu nhìn lên bầu trời xanh với những cánh chim bay ngang qua.

- ẠY.....

Tiểu Bảo cảm nhận như có người va vào mình liền cúi xuống nhìn. Là một cô gái cũng khá nhìn.

-Có sao không?- Cậu hỏi thăm đồng thời đưa tay ra cho cô gái đó bám vào. Nhưng điều ngạc nhiên hơn là, cô gái đó không cần cậu mà tự đứng lên. Cô gái nhìn Gia Bảo chán ghét rồi chạy đi. Tiểu Bảo khó hiểu nhìn theo cô gái đó.

-Đúng là một cô gái thú vị- Cậu nhớn miệng cười rồi sai chân bước tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Đúng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tôi Với Cô Chính Thức Trở Thành Kẻ Thù

Hiểu Quỳnh bước trên sân trường, cô đi ra xe chờ tiểu Bảo. Hôm nay cô và tiểu Bảo sẽ về nhà cùng ông nội ăn một bữa. Hiểu Quỳnh đứng dựa vào cửa xe, đưa đôi mắt nhìn xung quanh. Bỗng nhiên Hiểu Quỳnh quay phách lại rồi bỏ chạy. Một bàn tay đã níu kéo cô lại. Hiểu Quỳnh quay lại nhìn người con trai trước mặt, đáy mắt cô như muốn òa khóc. Cô rất muốn được ôm chặt lấy người con trai này mà vô tư khóc.

-Cô gái, cô còn nhớ tôi chứ?-Người con trai cười tươi nhìn cô.

-Anh là diễn viên nổi tiếng làm sao....tôi không biết được-Hiểu Quỳnh gượng cười nhìn Nam Dương.

-Không, ý tôi là lúc ở nhà hàng...

-Chúng ta từng gặp nhau sao?- Hiểu Quỳnh vờ hỏi như không biết.

-Cô thực không nhớ?-Nam Dương thất vọng nhìn Hiểu Quỳnh.

-Tiểu Bảo! Chị ở đây - Hiểu Quỳnh nhìn thấy tiểu Bảo ở phía xa liền vội gọi.

-Xin lỗi tôi có việc cần đi bây giờ, hẹn gặp lại sau, bye bye-Hiểu Quỳnh quay qua nói với Nam Dương, mỉm cười vẫy chào cậu rồi cùng tiểu Bảo lên xe. Nam Dương đứng đó nhìn theo xe của Hiểu Quỳnh " Mong có thể gặp lại em nhiều lần nữa."

-Nam Dương! Đi thôi!- Uyên Nhã tươi cười chạy tới phía Nam Dương kéo tay cậu vào trong.

Vừa quay xong Uyên Nhã liền lấy cớ đi đón Khả Di để được ở bên cậu lâu hơn. Đến nơi cô liền đi vào phòng vệ sinh và kêu Nam Dương đứng bên ngoài chờ cô một lát. Khi đi ra cô liền thấy Nam Dương đang đứng nói chuyện với một cô gái khác. Lúc đầu cô còn tưởng là Khả Di nhưng nhìn kĩ lại mới biết là không phải. Người con gái đó, rất quen, hình như gặp đâu rồi. Uyên Nhã lục tung trí nhớ ra là...Hiểu Quỳnh? Chính là cô ta. Uyên Nhã hốt hoảng định chạy ra ngăn cản 2 người liền thấy Hiểu Quỳnh bỏ đi, Uyên Nhã liền thở phào nhẹ nhõm. Nhưng...ánh mắt đó của Nam Dương là sao? Rốt cuộc cậu đã biết được gì rồi? Uyên Nhã có chút hoài nghi nhìn Nam Dương xong cô vội lấy lại cảm xúc và đi tới chỗ cậu.

*****

-Ông nội! Con về rồiiiii. Con nhớ ông quá đi - Tiểu Bảo tinh nghịch vừa về đến nhà liền vút cặp sang một bên chạy tới ôm trằm lấy ông nội.

-Thằng chó con giờ mới nhớ tới ông sao?- Ông nội bật cười nhìn tiểu Bảo xoa đầu.

-Ông nội!- Hiểu Quỳnh đi tới đặt cặp sang một bên rồi ngồi xuống lên tiếng chào ông một câu.

-Hai đứa ngồi xuống đi, ông có chuyện muốn nói với 2 đứa- ông nói xong liền kéo tay tiểu Bảo ngồi xuống.

-Giờ cả hai đứa cháu yêu quý đều khỏe mạnh ngồi trước mặt ta đây làm ta rất vui. Giờ cả 2 chị em đều lớn, đều trưởng thành hết rồi. Ông cũng đã già, không biết lúc nào sẽ đi...

-ÔNG NỘI!- Hiểu Quỳnh tức giận nhìn ông, cô không cho ông nói vậy, ông phải sống khỏe mạnh, nhất định phải khỏe mạnh.

-Được rồi ông không nói vậy nữa, hai đứa xem đi!- Ông nội nói xong liền đưa 1 bức ảnh đặt trước mặt hai chị em.

-Đây chính là kẻ thù năm xưa đã làm cho ba mẹ các con phải chết- Ông nói trong niềm uất nghẹn.

"CHÍNH LÀ CÔ SAO?" Hiểu Quỳnh nắm chặt hai bàn tay đến đỏ ửng. Đôi mắt dán chặt vào đứa con gái đang mỉm cười hạnh phúc bên gia đình cô ta.

"Tôi sẽ không để các người được yên. Tôi sẽ để các người từ từ nếm trải mùi vị bị mất người thân là như thế nào. Đặc biệt là cô. UYÊN NHÃ."

"Tôi với cô chính thức trở thành kẻ thù".

Tiểu Bảo nhìn ông nội rồi lại quay qua nhìn Hiểu Quỳnh khó hiểu. Cậu chán nản cầm bức ảnh lên. "Cô bé này rất quen...mình có cảm giác như đã gặp ở đâu đó rồi". Tiểu Bảo chăm chú nhìn vào cô bé trong hình đang ngồi trên vai ông bố, cậu lục tung trí óc để nhớ xem rốt cuộc cô gái đó là ai. Cuối cùng

vẫn không có kết quả gì.

Bạn đang đọc truyện *Đúng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Vì Em Yêu Anh

Buổi chiều là giờ cao điểm, ngoài đường đông đúc xe cộ qua lại, không khí ngột ngạt, khói bụi khá nhiều. Hôm nay Nam Dương có buổi quay bên ngoài. Quay xong cũng đã 4h30 chiều.

-Uyển Nhã! Lát nữa đi đón Khả Di nha!-Nam Dương chạy tới vỗ vai Uyển Nhã.

-Sao hôm nay lại muốn đến đón nó vậy?-Uyển Nhã nhún mày bật cười khó hiểu nhìn Nam Dương.

-Thì...ở đây gần trường...tiện đường qua đón Khả Di đi ăn luôn-Nam Dương lấy tạm một cái cớ nào đó.

-Ok. Chờ mình đi thay đồ- Uyển Nhã vui vẻ nhìn Nam Dương rồi cùng trợ lý đi thay đồ.

.....

Nam Dương đứng ngoài xe chờ 5 phút đã thấy Uyển Nhã đi tới. Đôi môi luôn nở nụ cười rạng ngời.

-Đi thôi!- Uyển Nhã đi tới rồi cả 2 cùng lên xe. Chiếc xe chuyển bánh rồi cùng hòa vào dòng xe cộ tấp lập.

*****

-An Nghiên! Tôi muốn biết lý do vì sao cậu lại không muốn làm bạn với tôi- Khả Di chạy tới chỗ Hiểu Quỳnh đứng trước mặt cô.

-Cậu thật sự muốn làm bạn tôi?- Hiểu Quỳnh nhún mày nhìn Khả Di.

-Đúng vậy-Khả Di trả lời chắc chắn không cần do dự.

-Tại sao?- Hiểu Quỳnh hỏi dứt khoát, 2 tay đưa lên chỉnh lại dây cặp.

-Tôi thấy cậu rất tốt. Mặc dù cậu bên ngoài rất lạnh nhưng tôi lại thấy cậu là một người rất ấm áp rất tốt bụng. Tôi luôn tin vào giác quan của mình- Khả Di tự hào nói lên suy nghĩ của mình.

-Cậu nghĩ sai rồi. Con người tôi chính là như vậy rất lạnh. Không chỉ bên ngoài mà cả bên trong- Hiểu Quỳnh nhìn thẳng vào mặt Khả Di, cúi sát mặt xuống nói rồi lãnh đạm, đưa tai nghe ở cổ lên tai bước đi.

-MẶC DÙ VẬY TÔI VẪN MUỐN ĐƯỢC LÀM BẠN VỚI CẬU-Khả Di hét lớn khiến vài đang đứng gần đó quay lại nhìn cô.

-TUỖY - Hiểu Quỳnh bỏ lại một chữ rồi bỏ đi. Khả Di nghe thấy câu nói đó của Hiểu Quỳnh liền nở nụ cười vui sướng.

.....

Hiểu Quỳnh vừa bước ra khỏi cổng trường liền nhìn thấy Nam Dương và Uyển Nhã đang bước xuống xe. Cô nở nụ cười rồi đi tới.

-Chào anh!Nam Dương- Hiểu Quỳnh vừa lên tiếng, Nam Dương và Uyển Nhã liền quay lại nhìn cô.

-Ô...Là em sao?- Nam Dương mỉm cười hạnh phúc khi nhìn thấy cô. Nhưng Uyển Nhã lại không. Ngay từ giây phút nhìn thấy Hiểu Quỳnh khuôn mặt cô liền biến sắc. Trên mặt Uyển Nhã hiện rõ vẻ không vui.

-À đúng rồi em tên gì, hôm trước anh vẫn chưa kịp hỏi- Câu hỏi của Nam Dương vừa nói ra, lập tức Uyển Nhã và Hiểu Quỳnh liền quay qua nhìn nhau. Khuôn mặt Hiểu Quỳnh đầy sự thách thức nhìn Uyển Nhã.

-Anh cứ gọi em là.....

-Nam Dương!- Hiểu Quỳnh chưa nói xong liền bị Uyển Nhã chặn lời.

-An Nghiên ạ- Hiểu Quỳnh mỉm cười nhìn cậu và không quên nhìn biểu hiện của Uyển Nhã. Khuôn mặt khó hiểu của cô làm Hiểu Quỳnh thích thú.

-Lát nữa bọn anh đi ăn, em có muốn đi cùng không? - Nam Dương ngó lơ. Anh phải suy nghĩ mãi mới dám nói ra câu này. Anh sợ cô sẽ từ chối.

- Vậy có tiện không ạ?- Hiểu Quỳnh nhí nhảnh nhìn Nam Dương.

-Có gì mà không tiện. Em đi cùng, anh rất vui là đằng khác- Nam Dương hạnh phúc nhìn cô. Uyển Nhã đứng bên cạnh nhìn 2 người nói chuyện cô rất khó chịu. Khuôn mặt Uyển Nhã tối sầm lại.

-Anh Dương!-Khả Di vui vẻ chạy tới.

-Sao dạo này em có phúc hường quá vậy, thường xuyên được đi cùng 2 mình tình nổi tiếng- Khả Di chạy tới quàng vai Uyển Nhã. Nam Dương liền bật cười nhìn Khả Di.

-Còn có cả người bạn mới của em nữa sao? Sao mọi người quen nhau vậy?- Khả Di ngạc nhiên khi nhìn thấy Hiểu Quỳnh. Đang không biết chuyện gì xảy ra, Khả Di liền bị Uyển Nhã hất mạnh tay xuống.

-Nam Dương! Tôi có việc đi trước, mai gặp cậu sau- Uyển Nhã khuôn mặt tối sầm chạy đi. Nam Dương định giữ Uyển Nhã lại nhưng không kịp. Cô đã đi mất. Nam Dương quay qua nhìn Hiểu Quỳnh mỉm cười rồi đi tới mở cửa xe cho cô và Khả Di. Hiểu Quỳnh ngồi trên còn Khả Di ngồi dưới.

-Để anh cài dây an toàn cho em- Nam Dương nói xong liền chườn người qua thắt dây cho cô. Lúc này Nam Dương đang ở rất sát Hiểu Quỳnh. Hơi thở nhẹ nhàng của cậu chạm vào vai Hiểu Quỳnh khiến tim cô bất ngờ đập loạn. "Ấm áp quá. Anh vẫn vậy, anh vẫn luôn ấm áp như vậy" Hiểu Quỳnh ngơ người nhìn Nam Dương. Khuôn mặt cô bắt đầu đỏ ửng lên.

-An Nghiên! Sao mặt cậu đỏ vậy?- Khả Di ngồi dưới phát hiện ra sự thay đổi trên khuôn mặt của cô liền lo lắng hỏi.

-Em bị bệnh sao?- Nam Dương lo lắng đặt tay áp vào trán Hiểu Quỳnh khiến mặt cô càng đỏ hơn.

-Không...Không sao- Hiểu Quỳnh vội kéo tay Nam Dương xuống rồi quay mặt ra phía khác.

"Nam Dương...Em sẽ để anh từ từ nhận ra em. Em sẽ để anh tự đi tìm cô bé Hiểu Quỳnh ngày đó. Em sẽ không trốn tránh nữa vì EM YÊU ANH."

"An Nghiên....Em thật sự rất giống Hiểu Quỳnh. Em rất giống cô ấy. Em và Hiểu Quỳnh là hai người khác nhau nhưng sao lại mang đến cho tôi một cảm giác giống hệt nhau như vậy. Giống như em và Hiểu Quỳnh là một. Tôi sẽ không để em rời xa nữa".

Nam Dương cùng Hiểu Quỳnh đều đang chìm vào suy nghĩ riêng của chính mình. Riêng Khả Di thì đang ngủ rất ngon lành ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Đừng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Kí Ức Lặp Lại

Uyển Nhã sau khi bỏ đi liền bắt taxi đi thẳng đến quán bar. Cô uống rất nhiều rượu và đập phá đồ lung tung.

-Cô lên con à!- Một cậu con trai từ bàn bên cạnh đi tới túm lấy tay Uyển Nhã tức giận. Cô giám phá quấy cuộc vui chơi của cậu xem ra cô chán sống rồi.

-BỎ TAY RA- Uyển Nhã tức giận hất mạnh tay cậu ta ra.

-Cô muốn đập phá thì biến ra chỗ khác, đừng có phá rối chỗ thiếu gia đang chơi -Khánh An nhìn Uyển Nhã khinh bỉ.

-Tôi không đi cậu làm gì được -Uyển Nhã nhếch mép nhìn Khánh An thách thức.

-Vậy thì đừng trách tôi tàn nhẫn- Khánh An nói xong liền giơ tay ra hiệu. Lập tức có 2 bảo vệ đi tới kéo Uyển Nhã đi.

-Bỏ tôi ra, cậu là loại đàn ông bi ối....Là loại đàn ông xấu xa, đê tiện....-Uyển Nhã bị lôi ra ngoài nhưng vẫn không ngừng la hét.

-Phiền phức- Khánh An khinh bỉ nhìn Uyển Nhã. Cô Chính là loại con gái mà cậu ghét nhất. Loại con gái thích tỏ vẻ, kiêu ngạo.

*****

Vừa đến nơi Nam Dương liền chạy tới mở cửa xe cho Hiểu Quỳnh. Còn Khả Di đã dậy và xuống xe từ lúc nào không biết. Cả 3 cùng đi vào một nhà

hàng sang trọng. Ba người cùng đi tới phía chiếc bàn đặt gần cửa sổ ở phía bên trái. Lúc mới dừng xe Hiểu Quỳnh còn đang cảm thấy nhà hàng này rất quen nhưng khi đi vào đến bên trong, chỗ ngồi đó, bàn ăn đó...Hiểu Quỳnh thực sự rất xúc động. Đây là nơi đầu tiên cô được đi ăn cùng Nam Dương. Cảm xúc sao lại khó diễn tả đến vậy.

-An Nghiên! Em không ngồi sao?-Nam Dương kéo ghế rồi quay sang nhìn Hiểu Quỳnh thì thấy cô cứ ngơ ngơ đứng im.

-Dạ!- Hiểu Quỳnh nghe thấy tiếng Nam Dương liền vội vã đi tới rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Khả Di còn Nam Dương thì ngồi chiếc ghế đối diện. Khả Di nhìn cử chỉ của 2 người này giờ quả thực cô cũng có chút tủi thân. Mọi người bắt đầu gọi món. Ngồi nói chuyện một lát thì đồ ăn cũng được mang ra. Nam Dương ga lăng bóc tôm cho Hiểu Quỳnh.

-Anh để em tự ăn được rồi. Em có còn bé như ngày trước nữa đâu- Hiểu Quỳnh vui vẻ cầm lấy con tôm. Nam Dương thì ngạc nhiên nhìn cô.

-Ngày trước anh có quen em sao?

-Không...Không phải ý em là...Em không còn bé như ngày xưa luôn cần bố mẹ chăm sóc- Hiểu Quỳnh biết mình đã nói hơi liền vội giải thích.

-Hai người ngồi đây em vào vệ sinh lát -Khả Di nói rồi đứng lên đi về phía nhà WC.

-Em xem TV thấy anh nói anh có một cô em gái bị mất tích. Tên gì ta...Hiểu Quỳnh...Hình như vậy-Cô cố tình hỏi vậy, cô muốn biết Nam Dương đối với Hiểu Quỳnh là như thế nào.

-An Nghiên! Anh nói sợ em không tin nhưng thực sự...cô ấy rất giống em-Nam Dương càng nhìn càng thấy cô có nhiều nét rất giống Hiểu Quỳnh lúc bé. Họ giống như 2 chị em vậy.

-Sao có thể thế được- Hiểu Quỳnh nhìn cậu gượng cười. Không biết phải nói anh ngốc hay là do em đã thay đổi quá nhiều. Nhưng thực sự Hiểu Quỳnh chính là em.

-Ừ...Sao em có thể là Hiểu Quỳnh được- Nam Dương cười huề nhìn Hiểu Quỳnh.

-Anh!- Hiểu Quỳnh chống cằm vào tay nhìn cậu.

-Em nói đi, anh vẫn đang nghe- Nam Dương nhìn cô không dời.

-Ăn xong, anh cùng em đi chơi nha!- Hiểu Quỳnh tươi cười nhìn cậu.

-Nhưng còn Khả Di?- Nam Dương nhớ ra là có cả Khả Di cũng đang ở đây.

-Em có chuyện muốn nói riêng với anh- Hiểu Quỳnh do dự một lúc rồi nói.

-Em muốn tỏ tình với anh sao?- Nam Dương đùa cợt nhìn cô.

- Anh cứ nghĩ là vậy đi.

-Vậy được, anh sẽ dành ra một buổi tối cho em.

.....

-Anh Dương, An Nghiên, bye bye- Khả Di xuống xe vậy tay tạm biệt 2 người.

-Bye- Hiểu Quỳnh nói nhưng không nhìn Khả Di.

-Gặp lại em sau- Nam Dương nói rồi ấn ga đi thẳng.

Hai người cùng nhau đến khu vui chơi. Buổi đêm nơi đây rất đẹp với những chùm đèn đầy màu sắc nổi bật trên nền đen thẫm của bầu trời. Vòng đu quay ngựa, tàu lượn siêu tốc, những hàng kem, quầy ăn đều bừng sáng ánh đèn. Hiểu Quỳnh thích thú chạy rất nhiều nơi khiến Nam Dương chạy theo cô muốn gãy chân. Đi đến khu trượt patin cả Hiểu Quỳnh và Nam Dương đều không hẹn mà đứng lại.

Anh!em muốn chơi.

Ngã đau vậy không chơi nữa.

Em không sao? Em muốn chơi.

Không ngăn được em mà

.....

Một mảng kí ức như một thước phim ngắn đang tua lại trong đầu của hai người.

-Anh!em muốn chơi- Hiểu Quỳnh đưa đôi mắt long lanh lên nhìn Nam Dương. Cô muốn một lần lặp lại kí ức, cô muốn Nam Dương có thể nhận ra cô.

Nam Dương đưa đôi mắt suy tư quay qua nhìn Hiểu Quỳnh. Không chỉ có khuôn mặt giống mà ngay cử chỉ, lời nói giống như đều được phát ra từ một người.

-Em biết trượt sao?- Nam Dương nhìn Hiểu Quỳnh.

-Chút chút- Hiểu Quỳnh cười tươi nhìn cậu.

-Vây đi- Nam Dương kéo tay Hiểu Quỳnh.

-Khoan đã- Hiểu Quỳnh nói xong liền lấy trong túi ra một chiếc khẩu trang y tế.

-Em sợ một chiếc mũ không thể che đầy được thị giác của mọi người đâu -Hiểu Quỳnh bật cười rồi nhướn lên đeo khẩu trang vào cho anh. Nhưng mọi việc không dừng ở đó, không biết sự việc này là tốt hay xấu nữa. Hiểu Quỳnh mất thăng bằng ngã nhào vào vòng tay anh. Nam Dương ôm lấy cô. Khuôn mặt cả hai vẫn đang ngơ ngác.

-Em...Em xin lỗi- Hiểu Quỳnh ngượng ngùng đẩy cậu ra.

-Không...Không sao, đi thôi -Nam Dương nói rồi vội kéo tay cô đến khu sân trượt.

Bạn đang đọc truyện *Đừng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Tôi Không Thích Cậu

-Vui quá điiii- Hiểu Quỳnh nắm tay Nam Dương, cả hai cùng nhau trượt những đường đi thật điêu luyện. Hiểu Quỳnh vui sướng la hét. Đã rất lâu rồi cô không được thả mình như vậy. Cuộc sống một lần được buông thả, được làm những điều mình thích đúng thật rất thú vị.

-Mệt không?- Trượt được một lúc lâu cả hai cùng ngồi xuống hàng ghế bên cạnh nghỉ ngơi. Nam Dương quay qua hỏi han Hiểu Quỳnh.

-Không. Rất vui- Hiểu Quỳnh cười tươi nhìn cậu. Ngồi một lúc cả hai đều thấy nóng nên cởi bỏ giày. Nam Dương bất giác cởi luôn cả khẩu trang trên mặt.

-Kia có phải Nam Dương không?-N1

-Đúng rồi, chính là anh ấy-N2

-Nam Dương kia mọi người

-Anh ấy đẹp trai quá đi-N4

Cùng một lúc rất nhiều người đi tới chỗ cậu. Nam Dương nhanh chóng nhận ra quay qua nhìn Hiểu Quỳnh. Hiểu Quỳnh hiểu ý cậu liền gật đầu một cái. Cả hai lập tức nắm tay nhau bỏ chạy. Bao nhiêu người nhìn thấy hai người bỏ chạy liền đuổi theo.

-Sao anh ấy lại bỏ đi chứ.

-Đưa con gái bên cạnh anh ấy là ai vậy?

-Sao hai người đó lại nắm tay nhau.

-Họ đang hẹn hò sao

.....

Chẳng mấy chốc khu sân trượt đã láo loạn cả lên. Nam Dương cứ thế kéo tay Hiểu Quỳnh chạy. Cuối cùng họ cũng núp vào được một bụi cây gần đó.

-Anh ấy đâu rồi.

-Nãy vẫn còn thấy mà

-Sao anh ấy chạy nhanh vậy?

-Haizz...tiếc quá.

-Thôi về vậy.

.....

-Anh...-Hiểu Quỳnh mặt đỏ nhìn cậu.

-Sao vậy?- Nam Dương vừa thở vừa nhìn Hiểu Quỳnh.

-Tay anh..

-Anh xin lỗi- Nam Dương giờ mới nhận ra tay cậu đang đặt trên vai ôm chặt lấy Hiểu Quỳnh. Cậu vội thu tay lại.

-Không sao? Họ đi hết chưa?- Hiểu Quỳnh vừa hỏi vừa nhìn xung quanh bên ngoài.

-Ra được rồi- Nam Dương đứng lên kéo Hiểu Quỳnh ra ngoài.

-Haizz...- Hiểu Quỳnh hai tay chống hông thở dài.

-Về thôi!-Nam Dương nói rồi kéo Hiểu Quỳnh đi nhưng cô vẫn đứng im bất động.

Nam Dương quay lại nhử mày nhìn cô ý hỏi "Sao vậy?".

-Em hét đi nổi rồi!-Hiểu Quỳnh bặm môi nhìn Cậu. Nam Dương liền thở phào rồi cười nhìn cô.

-Thôi lên anh công-Nói xong Nam Dương liền nhún người xuống để cho Hiểu Quỳnh lên.

-Anh cũng mệt mà, sao công được.

-Không sao? Em nhẹ vậy công cũng không tốn sức là bao- Nam Dương vừa cười vừa nói. Hiểu Quỳnh ngượng ngùng bấu vào cổ cậu. Nam Dương nhanh chóng công cô lên. Cả hai công nhau đi giữa đoạn đường vắng người, hai bên chỉ có những hàng cây xơ xác với những ánh điện đường vàng mờ ảo. Hiểu Quỳnh đã ngủ lúc nào không hay. Nam Dương nhìn cô mỉm cười hạnh phúc. Cảm giác này làm cậu cảm thấy rất đối bình yên.

-Nam Dương!Em nhớ anh-Hiểu Quỳnh nói mơ khi đang ngủ. Nam Dương khó hiểu quay lại nhìn cô. Sao lại vậy? An Nghiên, có phải em giấu anh chuyện gì không?.

*****

-Khả Di!sao em không nói sớm- Uyển Nhã tức giận nhìn Khả Di.

-Chị không hỏi sao em biết được-Khả Di nhìn Uyển Nhã khó hiểu.

-Em thật là...- Uyển Nhã vùng vằng cầm túi xách chạy ra khỏi nhà. Cô không thể để Nam Dương biết chuyện gì được. Cô không thể để 2 người đó ở bên nhau. Càng không thể để họ nhận ra nhau được. Cô vội đến công viên nhưng không thấy ai hết. Uyển Nhã đành bỏ đi nhưng lại nghe thấy tiếng xì

xào bàn tán của mọi người về chuyện ở khu sân trượt. Uyên Nhã tức giận chạy nhanh ra bãi đậu xe phóng thẳng đến nhà Nam Dương. Khi cô đến nơi cũng vừa lúc Nam Dương bước xuống xe.

-Nam Dương!-Uyên Nhã xuống xe chạy thật nhanh tới chỗ Nam Dương. Không để cậu kịp lên tiếng, Uyên Nhã nhón chân lên đặt lên môi cậu một nụ hôn cuồng nhiệt.

-CẬU LÀM CÁI TRÒ GÌ VẬY?- Nam Dương tức giận đẩy mạnh Uyên Nhã ra.

-Nam Dương! tôi yêu cậu. Tôi muốn cậu là của tôi. Uyên Nhã tôi yêu Nam Dương cả thế giới đều biết chẳng lẽ cậu lại không biết?- Uyên Nhã nói trong cơn giận dữ.

-Tôi biết cậu thích tôi nhưng...tôi xin lỗi...trái tim tôi đã có người nắm giữ- Nam Dương nói một cách cự tuyệt.

-TÔI KHÔNG TIN! Chẳng lẽ quãng thời gian tôi ở bên cậu 7 năm không làm cậu rung động chút nào sao?

-Xin lỗi! tôi chỉ coi cậu là bạn tốt kể cả bây giờ và mãi mãi về sau...chúng ta vẫn luôn là bạn tốt- Nam Dương muốn nói rõ với Uyên Nhã. Không thể để cô sống mãi trong hi vọng được.

-Tôi không tin...không tin- Uyên Nhã nhìn cậu oán hận, đôi mắt cô bắt đầu rơi lệ. Uyên Nhã nhìn cậu một lúc rồi bỏ chạy. Nam Dương thở dài. Cậu thấy có lỗi với Uyên Nhã nhưng biết sao giờ. Trái tim cậu đã trao cho người khác mất rồi.

Nam Dương về phòng đóng chặt cửa lại. Cậu nằm vật ra giường mệt mỏi. Cậu đưa mắt nhìn xung quanh và dừng lại tại chiếc giày nhỏ bé đặt trong tủ kính. Cậu đi tới kéo tấm kính và nâng chiếc giày lên.

-Hiểu Quỳnh! em biết không? hôm nay anh đã gặp được một cô bé rất giống em. Có lúc anh còn lầm tưởng cô bé đó chính là em. Đùng thật buồn cười mà, sao cô ấy có thể giống em tới vậy? Mà hơn nữa cô bé đó còn có những cử chỉ rất lạ nữa. Anh còn đang hoài nghi không biết cô bé đó có phải là em hay không? anh thật hồ đồ mà- Nam Dương ngồi tâm sự với chiếc giày, thì thoảng còn tự cười mình.

Bạn đang đọc truyện *Đúng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Tôi Sẽ Ở Đó Chờ Cậu

-Chị Tiểu Quỳnh! Ông nội đâu rồi?- Hiểu Quỳnh đang ngồi ăn sáng thì Tiểu Bảo trong bộ đồng phục học sinh, đeo cặp bước tới.

-Ông có buổi hội thảo bên nước ngoài cần đi gấp. Chắc khoảng tuần sau mới về- Hiểu Quỳnh bình thản trả lời.

-Tiểu Quỳnh!Cái anh hôm qua đưa chị về đó...-Tiểu Bảo cười gian mãnh nhìn Hiểu Quỳnh.

-Thì sao?- Hiểu Quỳnh vẫn bình thản ngồi ăn.

-Người yêu chị sao?- Tiểu Bảo tò mò nhìn cô. Hiểu Quỳnh hơi khựng lại vài giây rồi đặt đĩa xuống.

-Cho em 5p để rửa xe. Nếu không...tự biết hậu quả. Chị sẽ không cho bất cứ ai đưa em đi hết- Hiểu Quỳnh đứng lên xách cặp đeo lên vai rồi nghiêm lạnh bước đi mặc cho tiểu Bảo đang ngồi nhăn nhó mặt mày.

.....

-5...4...3...

-Chờ chút em ra rồi..Ra rồi- Tiểu Bảo đứng trước cửa xe, hai tay chống hông thờ dốc.

-Lên xe-Hiểu Quỳnh vờ như không quan tâm tới Tiểu Bảo.

-Biết rồi!- Tiểu Bảo ịu xui bước lên xe. Cậu không hề để ý khoe miệng Hiểu Quỳnh có đôi chút nhếch lên. Chiếc xe bắt đầu lăn bánh tới trường.

*****

-Sao rồi...Không liên lạc được với nữ chính sao?- Giọng đạo diễn có đôi chút khó chịu.

-Có chuyện gì sao?-Nam Dương lo lắng chạy tới chỗ đạo diễn.

- Uyên Nhã, không biết cô ta bị gì nữa tôi không liên lạc được- Đạo diễn bức dọc khó chịu, dự án phim này của ông không thể hỏng được.

-Để tôi đi tìm cô ấy xem sao?-Nam Dương lo lắng chạy đi.

-Bằng mọi giá cậu phải đưa được cô ta tới đây-Đạo diễn gọi với theo.

Nam Dương lấy xe lái thẳng đến nhà Uyên Nhã.

Kìng...kìng

-Cậu Nam Dương đến tìm cô Uyên Nhã sao?- Người làm nhà Uyên Nhã chạy ra mở cửa cho Nam Dương.

-Uyên Nhã có nhà không đi?

-Từ tối hôm qua không biết cô ấy đi đâu về gặp chuyện gì mà nhốt mình trong phòng đập phá đồ lung tung. Ông chủ giận lắm cậu.

-Cháu biết rồi.

-Từ hôm qua cô ấy cũng chưa ăn gì nữa cậu.

-Để cháu lên xem sao?

-Dạ.

Cốc...cốc

-CÁC NGƯỜI CÚT HẾT CHO TÔI.TÔI KHÔNG ĂN- Uyên Nhã tức giận la hét.

-Uyên Nhã! Là tôi- Nam Dương nhẹ giọng nên tiếng.

"Nam Dương! Cậu ấy tới rồi" Đáy mắt Uyên Nhã bỗng rực sáng. Cô vội vã chạy ra mở cửa.

-Uyên.....

-Nam Dương!cậu tới rồi- Uyên Nhã ôm trâm lấy cậu. Vòng tay cô siết chặt lấy Nam Dương giống như cô sợ cậu sẽ chạy mất vậy.

-Uyên Nhã!nghe tôi nói- Nam Dương cố gắng gỡ tay Uyên Nhã ra.

-Cậu không thể như vậy được. Cậu phải đến, đạo diễn ông ấy rất tức giận.

-MÌNH KHÔNG ĐI! Trừ khi cậu chấp nhận làm bạn trai mình.

-Uyên Nhã cậu....-Nam Dương tức giận nhìn cô. Cậu không ngờ Uyên Nhã mà cậu biết lại thành ra như vậy.

-Đi mà Nam Dương! Cậu biết rất rõ tôi yêu cậu nhiều thế nào mà- Uyên Nhã ôm chặt lấy cậu bật khóc.

-Tôi không..

-Cậu đừng nói gì hết. Tôi không bắt cậu phải yêu tôi. Chỉ cần tôi yêu cậu là đủ rồi. Chỉ cần cậu cho tôi cơ hội thôi. Nha - Đáy mắt Uyên Nhã khấn khoản nhìn cậu không rời. Nam Dương đứng đó nhìn Uyên Nhã lúc lâu.

-Uyên Nhã! Tôi không yêu cậu. Tôi không thể để cậu cứ hi vọng mãi được. Nếu cậu còn coi tôi là bạn....Tôi sẽ chờ cậu tại trường quay- Nam Dương nói xong rút khoát bỏ đi. Uyên Nhã đứng im bất động.

- Tôi không tin...Nam Dương!Cậu yêu tôi mà...Cậu nói đi...Cậu nói cậu yêu tôi đi- Uyên Nhã khuy xuống bật khóc. Nam Dương khựng chân lại một chút rồi cậu quyết định đi thẳng.

*****

-Hiếu Quỳnh!- Khả Di từ xa nhìn thấy Hiếu Quỳnh đang bước xuống xe liền cười tươi chạy đến.

-Chào- Hiếu Quỳnh khuôn mặt bình thường quay qua chào Khả Di.

-LÀ CÔ SAO?- Tiểu Bảo vừa bước xuống xe. Cậu ngạc nhiên khi nhìn thấy Khả Di. Khả Di nghe thấy giọng của Tiểu Bảo liền quay qua nhìn cậu. Cô ngẩng ngẩng một lúc rồi trợn mắt lên nhìn tiểu Bảo.

-Thì ra là cậu- Khả Di cười nhếch mép nhìn Tiểu Bảo.

-Tiểu Quỳnh! Chị quen cô ta sao?- Tiểu Bảo liền quay qua nhìn Hiểu Quỳnh.

-Cậu quen cậu ta sao?- Khả Di cũng quay qua nhìn Hiểu Quỳnh. Hiểu Quỳnh đứng im lúc lâu nhìn vào hai con người đang nhìn chăm chăm vào mình rồi phán ra một câu khiến hai người kia ngỡ ngàng.

-Hai người quen nhau sao?

Nghe xong câu hỏi của Hiểu Quỳnh cả hai cùng thờ dãi. Gì chứ, họ đang hỏi cô sao cô lại hỏi lại họ.

-Haizz...thôi về lớp không muộn- Khả Di nói xong liền kéo tay Hiểu Quỳnh đi.

-Tiểu Quỳnh tốt nhất chị không lên chơi với loại con gái như cô ta- Tiểu Bảo đứng cười nhếch mép nhìn Khả Di. Khả Di sau khi nghe được câu nói của Tiểu Bảo, cô tức giận quay người lại đi thẳng đến chỗ tiểu Bảo. Cậu hình như vẫn chưa nghĩ thấy mùi nguy hiểm nên vẫn đứng cười nhơn nhơ.

KHỤ Tiểu Bảo bị khả Di đá văng xa hai mét.

-Cậu đừng nhắm người rồi- Khả Di đứng nhìn cậu đang nằm ôm bụng dưới đất.

-TIỂU BẢO!- Hiểu Quỳnh tròn mắt ngạc nhiên nhìn tiểu Bảo. Cô vội chạy tới đỡ cậu dậy.

-Có sao không?- Hiểu Quỳnh nét mặt lo lắng nhìn Tiểu Bảo.

-Không sao- Tiểu Bảo cười tươi nhìn cô.

-Còn đứng đó sao? Mau đưa tiểu Bảo đến phòng y tế- Hiểu Quỳnh nhìn hai người vệ sĩ ra lệnh. Lập tức hai người chạy tới đưa tiểu Bảo tới phòng y tế. Hiểu Quỳnh đứng dậy, cô quay qua nhìn Khả Di.

-Có lẽ tôi đã kết nhầm bạn. Tôi không nên tin cô. Cô và chị gái cô cũng giống nhau cả thôi. Một lũ dê hèn...xấu xa- Hiểu Quỳnh nhìn thẳng vào mắt Khả Di từ từ, nhẹ nhàng phát ra từng chữ nhưng lại có sức tàn phá nặng nề.

-Cậu...- Khả Di nhìn Hiểu Quỳnh ngạc nhiên xen lẫn một chút đau lòng.

-Cậu không được phép xúc phạm đến người nhà tôi. Chị Uyên Nhã rất tốt. Nếu chị ấy không tốt thì một người tốt như anh Nam Dương đã không yêu chị ấy- Khả Di bức xúc nói ra mà không biết đã vô tình sát muối vào trái tim Hiểu Quỳnh.

-Cậu....từ nay cấm xuất hiện trước mặt tôi- Hiểu Quỳnh bỏ lại câu nói của Khả Di. Khả Di đứng ngo ra đó, trong vô thức nước mắt cô đã rơi.

.....

-Nam Dương! Anh đã yêu Uyên Nhã rồi vậy tại sao anh lại muốn tìm tôi?.... Tại sao?- Hiểu Quỳnh ngồi dưới gốc cây phía sau trường bật khóc.

-Anh muốn tôi nhìn hai người hạnh phúc sao?....Tại sao anh lại tìm tôi?...Tại sao anh lại cho tôi hi vọng...-Hiểu Quỳnh đau đớn ngồi khóc.

-Hiểu Quỳnh!- Một bàn tay vô thức đặt lên vai cô. Một giọng nói ấm áp gọi tên cô. Hiểu Quỳnh đưa khuôn mặt tèm lem nước mắt ngược lên nhìn.

-Khánh An- Cô ngạc nhiên nhìn Khánh An.

-Sao cậu lại ngồi đây khóc mình vậy?- Khánh An ngồi xuống cạnh cô. Hiểu Quỳnh lặng im không lên tiếng.

-Hừm...không muốn nói sao?- Khánh An cúi đầu xuống nhìn thẳng vào mắt Hiểu Quỳnh. Bỗng nhiên Hiểu Quỳnh bật khóc to lên rồi ôm trầm lấy Khánh An. Khánh An ngỡ ngàng rồi mỉm cười đưa tay lên vuốt tóc cô.

-Được rồi! Bao giờ cậu muốn khóc thì tới tìm tôi. Tôi cho cậu mượn vai.- Khánh An an ủi cô. Cậu biết cô đang khóc vì một người con trai nào đó. Cậu biết rõ trái tim cậu đang hướng về Hiểu Quỳnh nhưng cô lại không vậy. Cô không yêu cậu. Mặc dù vậy, cậu nguyện đơn phương. Chỉ cần được ở bên cô,làm cô cười, an ủi mỗi khi cô buồn. Chỉ vậy thôi cậu đã rất hạnh phúc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Em Sẽ Không Để Anh Gặp Lại Em Nữa

-Nam Dương! Uyên Nhã đâu rồi...Cô ta không đến sao?- Đạo diễn vội vã chạy tới chỗ Nam Dương đang đi vào một mình lo lắng hỏi.

-Chú tin cháu đi...Cháu ấy chắc chắn sẽ đến- Nam Dương nhìn thẳng vào mắt đạo diễn khẳng định, cậu muốn đạo diễn tin tưởng cậu.

-Haizz...nửa tiếng nữa....nửa tiếng sau mà cô ta chưa tới thì tôi buộc phải thay nữ chính.- Đạo diễn tức giận bỏ đi. Nam Dương đi tới ngồi xuống chiếc ghế chống bên cạnh.

"Theo như thông tin của những người có mặt tại đây tôi qua. Họ đều chắc chắn là đã nhìn thấy Nam diễn viên Nam Dương tại đây, bên cạnh còn có một cô gái. Liệu cô gái đó là ai, có phải là bạn gái cậu hay không? Điều đó vẫn luôn là sự tò mò của mọi người, đặc biệt là fan của cậu. Hôm qua đã có rất nhiều người quay được cảnh náo loạn đó. Mời mọi người cùng xem lại"

Sau lời nói đó là hình ảnh Nam Dương nắm tay Hiểu Quỳnh chạy đi, phía sau cũng rất nhiều người đuổi theo. Một cảnh vật hỗn loạn đang xảy ra.

Nam Dương nhìn TV rồi cúi xuống cười. Mọi người xung quanh đều nhìn cậu tò mò nhưng không ai dám hỏi vì thấy cậu đang rất tâm trạng. Nhưng không, cậu đang cười, là nụ cười hạnh phúc. Như vậy thì càng tốt. Cậu sẽ công khai, cậu sẽ tỏ tình với An Nghiên trên sóng truyền hình.

Đang cười vui mừng bỗng chốc khuôn mặt cậu bỗng dưng thay đổi."Vậy còn Hiểu Quỳnh thì sao?...người cậu thích là Hiểu Quỳnh chứ không phải An Nghiên...hình như cậu đang coi An Nghiên là người thay thế...Cậu không thể làm vậy được. Cậu không thể đối xử với An Nghiên như vậy được. Thực sự cậu cũng không biết được trái tim cậu đang muốn gì nữa".

-Nam Dương! Quá nửa tiếng rồi- Đạo diễn đi tới chỗ cậu, thất vọng nhìn cậu.

-Tôi sẽ chịu mọi trách nhiệm- Nam Dương thất vọng trả lời. Đầu óc cậu đang rất rối loạn.

-Nam Dương!- Uyên Nhã từ ngoài chạy vào.

-Tôi có tới trễ không?- Uyên Nhã chạy tới chỗ cậu vuốt lại mái tóc vội vàng hỏi.

-Không có. Tôi biết cậu sẽ tới mà- Nam Dương mỉm cười nhìn Uyên Nhã.

-Tôi tới không phải vì cậu...Tôi...Chỉ là...không muốn trở thành kẻ thất nghiệp- Uyên Nhã nói rồi chạy vào trong. Nam Dương đứng đó nhìn cô lắc đầu mỉm cười.

*****

Hiểu Quỳnh vào lớp sau khi nghe thấy tiếng chuông. Cô ngồi im lặng đọc sách không ngó ngang đến xung quanh và cô tất nhiên cũng không thể biết có người hơi chút lại quay xuống nhìn cô. Đó là Khả Di. Khả Di cô hôm nay tâm trạng không ổn, vừa có chút gì đó buồn lại vừa có chút tức giận mà lại thêm một chút hối lỗi. Cô vừa muốn chạy tới xin lỗi Hiểu Quỳnh lại vừa không muốn xin lỗi cô.

.....

Chuông tan học đã reo, cả lớp nhốn nháo thu dọn sách vở ra về. Hiểu Quỳnh đeo cặp lên vai chuẩn bị bước đi thì có người tới đứng trước mặt cô.

-An Nghiên!- Khả Di nhìn Hiểu Quỳnh e dè.

Hiểu Quỳnh không nói gì cũng không để ý gì tới Khả Di. Cô quay người bước đi.

-An Nghiên! Tôi có chuyện muốn nói- Khả Di chạy theo cô.

-Cô làm ơn...tránh xa tôi ra- Hiểu Quỳnh khuôn mặt sắc lạnh nhìn thẳng vào mắt Khả Di khiến cô có đôi chút run sợ.

-Hú!- Khánh An từ đằng sau chạy tới vỗ vai Hiểu Quỳnh. Hiểu Quỳnh quay lại nhìn cậu.

-Về thôi!-Khánh An mỉm cười dịu dàng nhìn Hiểu Quỳnh.

-Ừ- Hiểu Quỳnh nói xong rồi bỏ đi trước, Khánh An chạy lên đi với cô. Để lại Khả Di đứng đó một mình dõi theo hai người.

.....

-An Nghiên!- Hiểu Quỳnh và Khánh An đang đi trên sân trường bỗng nhiên nghe thấy có người gọi. Không hẹn cả hai cùng quay lại. Hiểu Quỳnh nhìn thấy người trước mặt tâm trạng trở lên bất ổn.

-An Nghiên! Đi ăn cùng anh được không?- Nam Dương chạy tới khuôn mặt rạng rỡ nhìn cô.

-Xin lỗi! Tôi có hẹn với bạn rồi- Hiểu Quỳnh nói xong kéo tay Khánh An bỏ đi để lại Nam Dương đứng đó nhìn theo cô với nỗi thất vọng.

"Vì anh đã yêu Uyên Nhã, em đành phải trốn tránh anh tiếp thôi. Điều đó đều tốt cho hai ta. Anh yêu Uyên Nhã thì vốn dĩ anh đã quên Hiểu Quỳnh này lâu rồi. Em không hề quan trọng trong cuộc đời anh. Em sẽ không để anh gặp lại em nữa".

"Tại sao lại cảm thấy khó chịu đến vậy? An Nghiên thực sự em là ai? Anh đã bắt đầu tự hỏi mình rằng: Em thực sự có phải Hiểu Quỳnh hay không? Tại sao mỗi khi nhìn thấy em anh lại cảm thấy vui, thất em đi bên cạnh người con trai khác anh lại cảm thấy khó chịu? Có phải anh yêu em thật rồi hay chỉ coi em là người thay thế?"

"Hiểu Quỳnh! Cậu như vậy là sao? Sao Nam Dương lại gọi cậu là An Nghiên? Cậu ta không biết cậu là em gái cậu ta hay sao? Hay là.....người cậu thích chính là anh ấy?"

"Sao anh Dương lại nhìn An Nghiên như vậy? Chẳng lẽ người anh thích là An Nghiên hay sao? Vậy...Còn chị Uyên Nhã?"

Bốn con người Nam Dương, Hiểu Quỳnh, Khánh An, Khả Di đều đang theo đuổi suy nghĩ của mình, họ đều cảm thấy tâm trạng bất ổn và có rất nhiều thứ họ cảm thấy nghi ngờ và khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Đúng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Đúng Vậy, Tôi Yêu Cậu Mất Rồi.

-Chị Uyên Nhã!- Khả Di đang ăn tối với Uyên Nhã bỗng chốc ngẩng mặt lên nhìn cô.

-Có chuyện gì sao?- Uyên Nhã vừa ăn vừa nhìn Khả Di.

-Chị với anh Dương đang hẹn hò sao?- câu hỏi của Khả Di khiến Uyên Nhã hơi khựng lại

-Ừ- Uyên Nhã nhìn Khả Di trả lời.

-Có chuyện gì sao?

-Không..Không có gì- Khả Di cười huề rồi tiếp tục ăn.

*****

Hiểu Quỳnh đang ngồi trước bàn học trong phòng, đôi mắt không rời màn hình laptop.

"Theo như thông tin của những người có mặt tại đây tối qua. Họ đều chắc chắn là đã nhìn thấy Nam diễn viên Nam Dương tại đây, bên cạnh còn có một cô gái. Liệu cô gái đó là ai, có phải là bạn gái cậu hay không? Điều đó vẫn luôn là sự tò mò của mọi người, đặc biệt là fan của cậu. Hôm qua đã có rất nhiều người quay được cảnh náo loạn đó. Mời mọi người cùng xem lại."

Hiểu Quỳnh ngả người ra phía sau ghế. Cô nhìn lên trần nhà. Khuôn mặt đắm chìm suy nghĩ.

"Làm cách nào để chôn tránh đây? Mình không thể lại ra nước ngoài được, mình đã hứa với ông rồi. Nhưng nếu không đi thì sẽ không tránh khỏi gặp lại anh ấy thường xuyên...."

-Chị đang suy nghĩ gì vậy?- Giọng nói của Tiểu Bảo cắt ngang dòng suy nghĩ của Hiểu Quỳnh. Tiểu Bảo từ ngoài bước vào, trên tay còn bưng cốc sữa mang lên cho cô.

-Không có gì, chút chuyện nhỏ nhặt thôi- Hiểu Quỳnh nói rồi lấy cốc sữa từ tay Tiểu Bảo đặt xuống bàn.

-Em có thể vui vẻ được biết chút chuyện nhỏ nhặt đó của chị được không?- Tiểu Bảo câu nói nửa đùa nửa thật.

-Tại sao em quen Khả Di?- Hiểu Quỳnh bỗng chốc nhớ ra có chuyện cần hỏi cậu.

-Khả Di?...à là cô gái sáng ngày sao? Có lần tình cờ em đụng phải cô ta ngoài sân trường thôi, giờ bỗng nhiên lại gặp lại cô ta đúng là đen đủi mà- Tiểu Bảo nói mặt nhăn lại nhìn Hiểu Quỳnh đùa cợt.

-Vậy thì tốt. Em không được thân thiết quá với cô ta- Hiểu Quỳnh nhìn cậu dặn dò.

-Tại sao?- Tiểu Bảo tò mò nhìn cô.

-Em còn nhớ bức ảnh ông đưa cho chúng ta xem chứ. Cô ta chính là con gái út nhà đó. Kẻ thù của gia đình mình- Hiểu Quỳnh cầm cốc sữa lên rồi nói.

-Hóa ra là vậy, bảo sao em lại thấy cô ta rất quen- Tiểu Bảo gật đầu như đã hiểu ra mọi thứ.

-Ừ- Hiểu Quỳnh nói xong đưa cốc sữa lên uống.

-Thôi chị nghỉ sớm. Em về phòng - Tiểu Bảo đứng dậy chỉnh lại áo rồi mở cửa bước về phòng.

ring...ring tiếng chuông tin nhắn của Hiểu Quỳnh kêu lên. Cô liền lấy tay với chiếc Iphone trên bàn mở ra đọc. Là tin nhắn của Khánh An.

-Ngủ chưa?

-Có chuyện gì không?- Hiểu Quỳnh liền rep tin nhắn ngay lập tức.

-Không có gì, chỉ là nhớ cậu, muốn nói chuyện với cậu chút thôi.

-Cậu không còn chuyện gì để làm sao? Cậu yêu tôi rồi à?..

-Đúng vậy tôi yêu cậu mất rồi.

Hiểu Quỳnh vừa đọc tin nhắn xong cô tức giận lập tức nhấn vào nút gọi. Chưa đầy 3 giây bên kia nhấc máy.

-CẬU ĐIÊN À?- Không để Khánh An lên tiếng cô đã hét thẳng vào mặt cậu.

-Sao cậu lại tức giận vậy? Tôi chỉ đùa chút thôi mà- Khánh An thích thú khi thấy cô nổi giận.

-Đồ thần kinh- Hiểu Quỳnh để lại 3 từ đó rồi lập tức cúp máy.

ring...ring Lập tức có tin nhắn gửi đến. Hiểu Quỳnh bực bội mở ra xem

-Tôi xin lỗi, tôi không biết cậu lại giận đến vậy (Tha lỗi nha! Ngủ ngon.

Hiểu Quỳnh đọc xong thở dài. Cô là vậy, luôn nhạy cảm với vấn đề tình cảm. Đặt Iphone xuống bàn cô đứng dậy bước vào nhà tắm

*****

Nam Dương cậu về đến nhà liền vào bếp lấy cốc nước lạnh uống rồi đi tắm. Từng giọt nước lạnh cứ thế dội vào người cậu. Trong đầu óc Nam Dương chỉ còn lại hình ảnh Hiểu Quỳnh kéo Khánh An đi lúc chiều. Cậu không khỏi bức rứt khó chịu. Nam Dương lấy tay đập vào tường.

-An Nghiên! Rốt cục em là ai? Em người người như thế nào vậy? AAAAA- Nam Dương vừa tắm vừa la hét không ngừng.

*****

Lại một ngày mới bắt đầu. Lại một buổi sáng bình yên với những tiếng chim hót với làn gió nhẹ. Với những con đường trong lành thoáng mát. Hôm nay Hiểu Quỳnh dậy sớm để đi chạy bộ. Cô đeo tai nghe lên tai và bắt đầu chạy ra công viên.

-Hiểu Quỳnh!- Hiểu Quỳnh đang chạy bỗng nghe thấy tiếng nói bên cạnh. Cô lập tức quay sang. Thì ra là Khánh An.

-Hôm nay cậu cũng chạy bộ sao?- Khánh An khuôn mặt rạng rỡ nhìn cô. Lúc mới đầu chạy phía sau nhìn thấy cô bên trên cậu đã rất ngạc nhiên, rất vui mừng.

-Sao cậu ở đây?- Hiểu Quỳnh vội tháo tai nghe xuống ngạc nhiên nhìn cậu.

-Hôm nào tôi cũng chạy bộ trên đường này mà, cậu đó phải là tôi hồi mới đúng.- Khánh An nhíu mày nhìn cô.

-Vậy cậu đi đường nào?- Hiểu Quỳnh đứng lại quay qua hỏi cậu.

-Bên này!- Khánh An nói rồi chỉ tay sang con đường phía sau Hiểu Quỳnh.

-Vậy tôi đi bên kia- Hiểu Quỳnh nói rồi đeo tai nghe lên chạy về phía ngược lại.

-Cậu vẫn còn giận tôi sao?- Khánh An lập tức đuổi theo cô.

-Cậu cách xa tôi 5m- Hiểu Quỳnh dừng lại quắc mắt sang nhìn Khánh An.

-Vậy để tôi nói cho cậu một bí mật...Nam Dương, anh ta cũng rất hay thường xuyên chạy bộ trong công viên này- Khánh An vừa nói xong, Hiểu Quỳnh lập tức quay lại nhìn cậu.

-Vậy thì sao?- Hiểu Quỳnh tỏ vẻ như không quan tâm.

-Anh Nam Dương!- Khánh An bỗng nhiên vậy tay nhìn ra phía sau Hiểu Quỳnh. Hiểu Quỳnh trợn mắt nhìn Khánh An, cô lập tức quay mặt lại.

-Aizz....tên điên này, cậu dám gạt tôi sao?- Hiểu Quỳnh tức giận lấy chân đá Khánh An túi bụi.

-Anh Nam Dương!- Khánh An lấy tay vậy chào.

-Cậu nghĩ tôi là con cóc sao?- Hiểu Quỳnh tức giận định đánh Khánh An thì nghe thấy phía sau phát ra tiếng.

-Chào!- Nam Dương từ xa tươi cười chạy tới. Hiểu Quỳnh vừa nghe thấy giọng nói liền giật mình nhìn Khánh An cầu cứu. Khánh An nhìn biểu hiện của cô bây giờ rất buồn cười. Cậu nhanh chóng ra hiệu kêu Hiểu Quỳnh đi trước. Hiểu Quỳnh hiểu ý liền vội vàng bỏ chạy.

-Ai vậy?- Nam Dương chạy tới chỗ Khánh An vừa lúc nhìn thấy tấm lưng của Hiểu Quỳnh đang bỏ chạy.

-Một người bạn em vừa quen- Khánh An tươi cười nhìn theo bóng dáng Hiểu Quỳnh.

-Sao cô ấy chạy đi... nhanh.... vậy?- Nam Dương nhìn theo bóng dáng Hiểu Quỳnh cảm thấy rất quen.

-Nhà cô ấy có chút chuyện....Thôi đi thôi anh!- Khánh An nói rồi kéo Nam Dương đi. Hai người cùng chạy thêm được ba vòng nữa rồi cũng về.

Bạn đang đọc truyện *Đừng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Liệu...đó Có Phải Là Ghen?

Reng...reng

Chuông vào học vừa kêu được hai giây thì cô giáo ngữ văn bước vào. Lớp học lại bắt đầu chìm vào trạng thái như thường ngày cho đến lúc cuối giờ.

-Cả lớp!- Gần cuối giờ bà cô buông phấn xuống rồi bước ra giữa lớp.

-Có chuyện gì vậy cô?- Khả Di lên tiếng thay mặt cả lớp.

- Chủ Nhật tuần tới trường ta sẽ mở một buổi party lớn để kỉ niệm 20 năm thành lập trường. Nếu có thể cô mong các em và cả gia đình sẽ đều tham gia và có mặt đầy đủ- Bà cô tươi cười giới thiệu, hình như bà cô rất hào hứng đón chờ buổi lễ party này thì phải.

Hiểu Quỳnh cô ngồi dưới cảm thấy rất nhàm chán, chả có gì thú vị hết. Cô không nói lời nào liền đeo cặp đứng lên quay người đi về phía cửa sau.

-Hiểu Quỳnh! Đứng lại, em định đi đâu?- Bà cô này thật sự từ trước tới nay cũng không ưa gì Hiểu Quỳnh. Bà cô nhìn Hiểu Quỳnh ngán ngẩm.

-em nghĩ một sự kiện nhỏ bé như vậy không đáng để em quan tâm- Hiểu Quỳnh chán nản trả lời.

-Được thôi. Nhưng tôi nghe mọi người đồn đại rằng cô rất có tài. Giờ thì tôi đã hiểu cô tài giỏi đến đâu rồi. Cô tài giỏi đến mức không còn coi ai ra gì. Chắc bên đó họ dạy cho cô cách khinh thường người khác hay sao?- Bà cô nhìn Hiểu Quỳnh mỉa mai. Hiểu Quỳnh không nói gì, khóe môi cô nhếch lên một đường tuyệt mỹ. Hiểu Quỳnh lặng lẽ quay người lại đặt cặp lên bàn ngồi xuống khoanh tay nhìn bà cô đầy thú vị. Khuôn mặt cô nhìn bà ta đầy thách thức.

-Được rồi. Giờ quay lại vấn đề chính. Tôi nghĩ rằng các em đều có chung một tư tưởng là buổi party này sẽ rất nhàm chán và không muốn đi. Nhưng....câu nói sau đây của tôi chắc chắn các em sẽ cảm thấy hứng thú- Bà cô úp úp mở mở nhìn xung quanh 24 con người đang có mặt trong phòng học này.

-Cô nói luôn đi cô- Một học sinh nữ cuối lớp lên tiếng. Cả lớp cùng im lặng nhìn bà cô.

-Bởi trong ngày lễ kỷ niệm này sẽ có sự tham gia của..... nam diễn viên Nam Dương và nữ minh tinh Uyên Nhã- Câu nói của bà cô vừa thốt ra đã khiến cho cả phòng học bỗng chốc trở lên náo nhiệt.

-Hôm đó chắc sẽ rất vui- N1

-Tôi chắc chắn sẽ phải cùng chụp hình với Uyên Nhã- N2

-Còn tôi chắc chắn sẽ làm cho Nam Dương để ý đến tôi- N3

.....

*Reng...reng *

Tiếng chuông vừa reo Hiểu Quỳnh liền cầm cặp đi nhanh ra ngoài bằng cửa sau. Cô không hề muốn ở lại nơi này một giây nào nữa. Tại sao đến trong lớp học cô cũng nghe thấy đến tên Nam Dương, Nam Dương. Chẳng lẽ anh có sức ảnh hưởng đến vậy sao?. Nhưng hình như không phải vì việc nghe thấy tên Nam Dương mà cô bức mà do...họ đang nhắc đi nhắc lại tên người con trai cô yêu làm cô phát giận. Liệu ....đó có phải là ghen?.

-Hiểu Quỳnh!- Khánh An chạy tới quàng vai cô tươi cười.

-Bỏ ra, đừng đụng vào tôi- Hiểu Quỳnh khó chịu hất tay Khánh An ra khỏi vai cô.

- Ê cậu sao vậy? Giận ai sao?- Khánh An hơi ngạc nhiên khi bị cô thẳng thừng hất tay ra.

Hiểu Quỳnh mặc dù nghe được câu hỏi của Khánh An nhưng cô lặng im không nói.

-Thôi được rồi. Vậy lễ kỷ niệm 20 năm này tôi sẽ qua đón cậu.

-Tôi không đi- Hiểu Quỳnh nói dứt khoát.

-Này, cậu không đi thật sao? Có Nam Dương nữa đó- Khánh An hỏi cô rồi đưa mắt nhìn mọi thứ xung quanh, giả vờ ngờ ngác.

-Vậy thì có liên quan gì đến tôi- Hiểu Quỳnh lạnh nhạt quay qua nói như không liên quan đến cô thật vậy.

-Thật là không liên quan? Vậy sao sáng nay gặp anh ấy cậu lại bỏ chạy- Khánh An nhìn cô vẻ mặt tò mò.

-Đó là chuyện riêng của tôi không đến lượt cậu quản- Hiểu Quỳnh khó chịu vì có người xen vào chuyện riêng của cô.

-Vậy cậu không đi cũng được nhưng hôm đó xung quanh Nam Dương sẽ có rất nhiều gái vây quanh. Haizz, thật tội nghiệp cho anh ấy- Khánh An tự nói một mình nhưng mục tiêu thì lại muốn ai kia nghe thấy.

-7 giờ tối ngày chủ nhật cậu đến đón tôi- Hiểu Quỳnh để lại câu nói đó rồi bỏ đi. Khánh An đứng đó vẻ mặt lặng buồn. Nhìn biểu cảm cô như vậy cậu biết chắc người trong lòng của Hiểu Quỳnh chắc chắn là Nam Dương. Vậy là cậu đã mất hi vọng thật rồi. Cậu chỉ có thể là bạn, mãi mãi chỉ là bạn. Nếu như Hiểu Quỳnh nói không đi chắc trong lòng cậu sẽ cảm thấy nhẹ hơn biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Đừng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 27: Tổ Tình

Thời gian trôi nhanh, không mấy đã đến ngày lễ kỷ niệm 20 năm của trường. Khánh An đã đến đón cô từ rất sớm. Cậu ngồi ngoài phòng khách chờ Hiểu Quỳnh sửa soạn. Hiểu Quỳnh bước xuống trong chiếc váy trắng ngắn tinh khôi. Phía sau còn có dây lưng ren xòe phía sau chiếc váy. Dài đến chạm quá đất. Cô để tóc xoắn uốn nhẹ sang một bên nhìn rất công chúa, rất tiểu thư.

-Gần 8h tối rồi, đi thôi!- Hiểu Quỳnh đứng trước mặt Khánh An nhưng lại thấy cậu cứ ngồi ngây ra lên đành lên tiếng.

-Hiểu Quỳnh! Cậu biết không, hôm nay cậu đẹp lắm đó- Khánh An nhìn Hiểu Quỳnh không rời.

-Điều đó tôi biết- Hiểu Quỳnh nói xong hất cằm ra phía bên ngoài.

-Được rồi, đi thôi- Khánh An nói xong đứng lên cầm chìa khóa xe đi ra bên ngoài.

*****

Sân trường lúc này đang rất náo nhiệt. Còn trải cả thảm đỏ. Lúc này cũng đã khá đông. Từng người, từng người khoác tay ba mẹ, anh trai, em trai, chị gái....bước trên thảm đỏ.

Lúc này xe của Hiểu Quỳnh và Khánh An cũng đến nơi. Khánh An xuống trước chạy tới mở cửa xe cho Hiểu Quỳnh. Hiểu Quỳnh bước xuống khoác tay Khánh An rồi cùng bước tới thảm đỏ để vào trong. Đã không ít người ngạc nhiên khi nhìn thấy họ. Bởi trong bữa tiệc đợt trước Vương lão gia đã giới thiệu Hiểu Quỳnh- Cô cháu gái duy nhất của mình tới tất cả mọi người có mặt hôm đó.

-Kia không phải cháu gái của Vương chủ tịch sao?

-Mẹ, mẹ biết cô ta sao?- Một cô bạn cùng lớp với Hiểu Quỳnh ngạc nhiên trước câu nói của mẹ mình.

-Cô bé đó là cháu gái của Vương chủ tịch tập đoàn Vương Gia, tên là....à Là Vương Hiểu Quỳnh.

-Mẹ, mẹ có nhầm không vậy, cô ta tên An Nghiên.

-Sao có thể, mẹ nhớ rất rõ mà, hôm đó Vương Chủ tịch còn giới thiệu cô bé đó với mẹ mà.

-Chắc mẹ nhầm rồi.

.....

Aaaaaaa..... Cả trường bỗng chốc náo loạn. Hiểu Quỳnh và Khánh An vừa bước chân vào đến bên trong thì phía bên kia thảm đỏ xuất hiện một chiếc siêu xe vô cùng sang trọng. Chưa biết được chủ nhân của chiếc xe là ai nhưng xung quanh đã có rất nhiều người vây quanh. Nam Dương cùng Uyển Nhã xuống xe. Uyển Nhã đi tới khoác tay Nam Dương. Cả hai cùng nhìn mọi người xung quanh rồi vẫy tay mỉm cười thân thiện.

-Anh Dương! Anh đẹp trai quá đi.

-Chị Uyển Nhã, chị chụp cùng em tấm hình đi.

.....

Nam Dương và Uyển Nhã cùng nhau bước đi trên thảm đỏ, miệng cười rạng rỡ. Nam Dương trong bộ vec xám lịch lãm, Uyển Nhã trong chiếc váy trắng ôm sát người, phía dưới xẻ dài đến hơi quá đầu gối. Bên ngoài nhìn hai người nhìn nhau cười hạnh phúc như vậy sẽ rất khó để tránh khỏi hiểu lầm. Hiểu Quỳnh và Khánh An phía trên đều nhìn thấy tất cả. Khi Nam Dương và Uyển Nhã cùng đi vào đến trong thì....bốn mắt nhìn nhau. Khóe môi Nam Dương cong lên thành một nụ cười tuyệt mỹ. Nhưng còn Hiểu Quỳnh.....Cô lập tức bỏ đi. Nam Dương nhú mày nhìn cô ngạc nhiên. Cậu định đuổi theo nhưng Uyển Nhã lại giữ cậu lại.

-Cậu không định bỏ lại một mình tôi đó chứ.- Uyển Nhã buồn bã nhìn cậu. Nam Dương đành ở lại với Uyển Nhã. Uyển Nhã nhìn Hiểu Quỳnh bỏ đi. Khuôn mặt hiện rõ vẻ tức giận.

-XIN CHÀO TẤT CẢ MỌI NGƯỜI. CẢM ƠN VÌ MỌI NGƯỜI ĐÃ DÀNH RA NHỮNG GIỜ PHÚT QUÝ BÁU CỦA MÌNH ĐỂ ĐẾN THAM DỰ NGÀY TRỌNG ĐẠI CỦA TRƯỜNG CHÚNG TÔI HÔM NAY- MC vừa nói xong phía dưới liền vỗ tay nhiệt liệt.

-TRƯỜNG CHÚNG TA HÔM NAY VINH DỰ VÌ ĐÃ MỜI ĐƯỢC HAI NGÔI SAO NỔI TIẾNG HÀNG ĐẦU VIỆT NAM. ĐÓ LÀ NAM DIỄN VIÊN NAM DƯƠNG VÀ NỮ MINH TINH UYỂN NHÃ- Tiếng MC vừa dứt, Nam Dương cùng Uyển Nhã liền khoác tay nhau bước lên sân khấu. Trên mặt luôn giữ nụ cười rạng rỡ.

-Để mở đầu cho buổi lễ ngày hôm nay, để cho sôi động chúng ta sẽ cùng chơi một trò chơi.....trò chơi này sẽ chỉ dành cho học sinh của trường ta cùng với.....HAI NGÔI SAO NÀY- MC nhấn mạnh bốn từ cuối nhằm tạo sự sôi động. Phía dưới bỗng chốc reo hò ầm ĩ.

-Mời các bạn bước lên- Tiếng MC vừa dứt đồng loạt tất cả học sinh đều bước lên phía trên, khuôn mặt đầy háo hức.

-Trò chơi sẽ như sau, tất cả các bạn và hai ngôi sao của chúng ta sẽ đều phải bật mắt lại. Để tránh gian lận, chúng ta sẽ tắt đèn và một bản nhạc sẽ được phát. Chúng ta sẽ đi tìm người trong lòng của mình. Đến khi nhạc dừng. Người mà các bạn chạm vào sẽ là bạn nhảy của các bạn trong đêm nay.- Tiếng MC vừa dứt phía dưới liền nhìn nhau, có người thích thú có người lại khó chịu. Diễn hình như Hiểu Quỳnh và Khánh An. Hiểu Quỳnh định bỏ đi thì MC lại lên tiếng.

-Tất cả đều phải tham gia, nếu không, hạnh kiểm tháng này sẽ bị hạ 2 bậc.

Hiểu Quỳnh nhìn ông MC căm thù, hận không thể giết ông ta được. Hai phút sau tất cả đều đã được bật kín mắt và đèn cũng tắt. Bản nhạc du dương bắt đầu vang lên. Hiểu Quỳnh cô mò mẫm và cũng không biết đã đi ra chỗ nào rồi.

-A- Hiểu Quỳnh bị một ai đó va vào đến suýt ngã nhưng lại được người đó giữ tay kéo lại. Do lực kéo quá mạnh lên đã ngã vào lòng người con trai đó. "Tại sao? Mùi hương này..... lại quen đến vậy?". Hiểu Quỳnh cảm thấy mùi nước hoa này rất quen thuộc. Cả hai đều đứng im bất động trong trạng thái đó cho đến khi hết nhạc. Hiểu Quỳnh vội tháo khăn bật mắt xuống.

-Nam Dương!- Cô ngạc nhiên nhìn người con trai trước mặt. Không phải trùng hợp vậy chứ?

-An Nghiên!- Nam Dương vui mừng nhìn cô.

-GIỜ MỌI NGƯỜI ĐỀU ĐÃ TÌM ĐƯỢC BẠN NHẢY CỦA MÌNH, VẬY SAO KHÔNG CÙNG HỌ KHIÊU VŨ MỘT BẢN NHẠC NGỌT NGÀO- tiếng MC cất lên xong lập tức liền vang lên một bản nhạc với những âm hưởng ngọt ngào.

-Anh có thể vĩnh dự nhảy cùng em một bản chứ?- Nam Dương cúi người đưa tay ra trước mặt Hiểu Quỳnh. Cô e ngại đưa tay đặt lên bàn tay ấm áp của cậu. Tay phải đặt lên vai cậu. Nam Dương cười gian lấy tay kia ôm eo cô, Hiểu Quỳnh nhanh chóng bị Nam Dương ôm sát lại gần cậu. Hiểu Quỳnh

ngại ngừng cúi đầu xuống tránh ánh mắt của cậu.

-An Nghiên! Nhìn anh- lời nói của Nam Dương ảm áp như có thuốc mê. Hiểu Quỳnh từ từ ngẩng mặt lên đưa đôi mắt nhìn thẳng vào mắt cậu-Một đôi mắt biết cười.

-Tại sao em trốn anh?- Giọng nói của cậu ảm áp nhẹ nhàng .

-Em...không có- Hiểu Quỳnh lè tránh.

-An Nghiên! Có một câu anh đã muốn nói với em từ lâu nhưng lại không có cơ hội- Nam Dương nhìn Hiểu Quỳnh, đôi mắt cậu chứa đầy tâm tình. Hiểu Quỳnh vẫn im lặng nghe cậu nói. Nam Dương từ từ cúi thấp xuống, khẽ sát vào tai cô.

-An Nghiên! Em tuy có vài nét giống với Hiểu Quỳnh. Anh cũng đã từng suy nghĩ liệu có phải anh đã coi em là cái bóng của Hiểu Quỳnh hay không? Nhưng đến giờ anh đã tìm ra câu trả lời cho mình. Những ngày qua không hiểu vì sao, mỗi lần thấy em đi bên cạnh người con trai khác anh đều cảm thấy rất khó chịu, thấy em lè tránh, anh đã rất đau lòng. Và cuối cùng anh cũng hiểu. Tất cả là vì: "An Nghiên! Anh thích em!"- Lời nói của Nam Dương vừa dứt Hiểu Quỳnh liền đứng im bất động. Trái tim cô bỗng chốc đập rất nhanh, hơi thở cũng không được bình thường. Khóe mắt cô bỗng nhiên rơi rất nhiều giọt nước mắt. Mọi thứ xung quanh dường như cô không còn để ý đến nữa rồi. Cô đang hạnh phúc. Cô đang rất hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Đừng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Thứ Tôi Không Có Thì Đừng Hòng Ai Có Được

Một buổi đêm với ánh trăng mờ, trên nền trời tối điểm xuyết một vài ngôi sao sáng. Làn gió mát dịu nhẹ thổi qua khu vườn khiến cành lá rung rinh. Nam Dương sau khi kết thúc màn nhảy liền kéo Hiểu Quỳnh đi ra phía khoảng trống sau trường, nơi có một vài bóng cây cổ thụ. Dưới mỗi gốc cây là một đôi ghế xếp tựa vào nhau. Hiểu Quỳnh còn chưa hiểu vì sao cậu lại muốn dẫn cô ra đây.

-Ngồi đây đi- Nam Dương dẫn Hiểu Quỳnh ra chỗ chiếc ghế dưới gốc cây cách xa nơi đông đúc kia.

-Anh ngồi đây, em ngồi bên này- Hiểu Quỳnh e ngại chỉ vào chiếc ghế xếp dựa bên cạnh rồi ngồi xuống. Nam Dương nhìn cô rồi miễn cưỡng ngồi xuống chiếc ghế còn lại. Cậu thật không hiểu sao cô lại muốn ngồi như vậy, hai người ngồi hai hướng đối lập nhau như vậy làm sao nói chuyện.

- An Nghiên! Cho anh sang đó được không? Ngồi vậy sao nói chuyện- Nam Dương khuôn mặt dờ khóc dờ cười.

-Anh nói đi! Em nghe được- Hiểu Quỳnh nói giọng điệu có chút e ngại giống như cô và Nam Dương là hai người xa lạ vậy. Điều đó khiến Nam Dương cảm thấy rất khó chịu. Cậu tức giận đứng dậy đi tới sát chỗ cô ngồi xuống.

-Anh làm gì vậy?- Hiểu Quỳnh lập tức đứng dậy.

-An Nghiên! Em nói anh nghe xem, rốt cục là tại sao.... Tại sao em cứ luôn giữ khoảng cách với anh, chẳng lẽ trong mắt em anh là một người không đáng tin cậy như vậy hay sao?- Nam Dương nhìn Hiểu Quỳnh với ánh mắt phẫn nộ.

-Đúng đó, trong mắt em anh chính là người như vậy. Vì sao anh đã yêu Uyên Nhã nhưng lại muốn tìm kiếm Hiểu Quỳnh?- Hiểu Quỳnh phẫn nộ hỏi lại cậu, nước mắt cô cứ thế tuôn trào.

-Anh không yêu Uyên Nhã.Còn Hiểu Quỳnh là em gái anh nhưng...

-Đối với anh Hiểu Quỳnh chỉ là em gái thôi sao?- Hiểu Quỳnh tim cô quạnh thất lại khi nghe câu nói của Nam Dương. Cô cảm thấy tuyệt vọng vô cùng. Hóa ra từ trước đến nay cậu chỉ coi cô là em gái.

-Lúc đầu là vậy nhưng anh cũng không biết tình cảm anh dành cho em ấy rốt cuộc là gì? Anh vẫn chưa tìm được câu trả lời- Nam Dương nhìn Hiểu Quỳnh khóc mà cậu thấy chạnh lòng. Cậu đã nói điều gì tổn thương đến cô hay sao?

-Nếu vậy.....

-Nam Dương!- Uyên Nhã đứng từ xa chạy tới. Cô nhìn Hiểu Quỳnh ánh mắt hiện lên những tia điện như có thể thiêu rụi Hiểu Quỳnh ngay bây giờ. Uyên Nhã nhìn Hiểu Quỳnh nhếch mép cười rồi ngang nhiên quàng tay ôm lấy cổ Nam Dương kéo xuống và đặt lên đó một nụ hôn cuồng nhiệt. Hiểu Quỳnh và cả Nam Dương tròn mắt nhìn hành động của Uyên Nhã. Trái tim Hiểu Quỳnh như bị dao đâm hàng vạn nhát. Toàn thân cô lạnh ngắt. Hiểu Quỳnh vừa khóc vừa ôm mặt chạy đi. Cô muốn thoát khỏi nơi này càng nhanh càng tốt.

-Hiểu Quỳnh! Sao vậy?- Khánh An lo lắng chạy tới chỗ Hiểu Quỳnh.

-Khánh... An...!- Hiểu Quỳnh nhìn thấy Khánh An cô liền bật khóc ôm lấy cậu.

-Sao vậy? Ngay giờ cậu ở đâu? Đã xảy ra chuyện gì rồi?- Khánh An lo lắng đưa tay lên xoa đầu vỗ về cô.

-An Nghiên.....-Nam Dương đuổi theo cô, đến nơi cũng kịp nhìn thấy cảnh tượng khiến cậu đau lòng. Không nói lời nào cậu liền bỏ đi. Uyên Nhã đứng sau nhìn thấy hết mọi thứ, cô ta liền nhất mép cười sáng khoái. Không ngờ chiêu trò này của cô lại thành công hơn cô dự kiến."Tôi nói rồi, thứ mà tôi không có thì đừng hòng ai có được". Uyên Nhã đưa tay lên ôm lấy bên má đỏ ửng. Cô uất hận nghĩ lại cảnh tượng đau lòng vừa rồi.

"- Uyên Nhã! Cô làm cái trò gì vậy?- Nam Dương phẫn nộ đẩy mạnh Uyên Nhã ra.

-Nam Dương! Rõ ràng cậu biết tôi thích cậu, VẬY mà cậu lại bỏ mặc tôi đi ra đây đàn đúm với đứa con gái khác hay sao?

- Cô ănnói cho cẩn thận.

-Vị con nhỏ đó mà cậu đối xử với tôi như vậy sao?

-Tôi cảnh cáo cô....đừng bao giờ làm cái trò đáng xấu hổ đó nữa.

-Đàn đúm vụng trộm như hai người chẳng lẽ không xấu hổ sao? Kéo nhau ra nơi vắng vẻ, yên tĩnh thơ mộng như vậy.....

Bóp Uyên Nhã lãnh luôn cái bạt tai của Nam Dương.

-cô ănnói cho cẩn thận. Đừng để tôi phải ghét cô- Nam Dương cự tuyệt rồi bỏ đi. Uyên Nhã đứng ôm mặt ngiên răng nhìn cậu.

-Quay được chưa?- Uyên Nhã đi tới chỗ phóng viên đang lúp gằm đó.

-Hình ảnh âm thanh sắc nét- Tên phóng viên cười gian xảo.

-Tôi muốn ngày mai tin này phải được lên trang đầu. Cậu phải viết như vậy cho tôi " nam diễn viên Nam Dương lợi dụng tình cảm của nữ minh tinh Uyên Nhã muốn cô vào nhà nghỉ cùng anh nhưng cô nhất quyết không chịu khiến anh tức giận đã đánh cho cô một bạt tai.....".

-Cậu hãy cắt đoạn cậu ta đánh tôi. Xóa hết âm thanh, những phần còn lại thì không được đụng tới- Uyên Nhã nở nụ cười tà ác. "Cậu dám làm tổn thương tôi thì tôi sẽ cho cậu biết. Những ngày tháng sau này xem cậu sống ra sao? Chắc chắn cậu sẽ phải quay về cầu xin tình cảm của tôi mà thôi".

Hahaha..... trong khoảng trống vắng vẻ chỉ còn vọng lại tiếng cười tà ác của một người con gái bị tình yêu làm cho mê muội.

Bạn đang đọc truyện *Đúng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tôi Là Minh Hiểu Quỳnh!

-Hiểu Quỳnh! Cậu phải đọc tin tức ngay- giọng nói phía bên kia gấp gáp.

-Tôi không có hứng thú với tin tức- Hiểu Quỳnh đứng trong bếp vừa pha cà phê vừa nghe điện thoại

-Nhưng tin này chắc chắn sẽ khiến cậu phải quan tâm

-Cậu nói luôn đi, có chuyện gì?

-Cậu cứ mở máy ra thì biết.

Hiểu Quỳnh nhanh chóng tắt điện thoại, bung tách cà phê lên phòng. Cô ngồi xuống bàn học thư thái mở laptop ra. Đôi mắt Hiểu Quỳnh khẽ giật nhìn dòng chữ trước mặt. " nam diễn viên Nam Dương lợi dụng tình cảm của nữ minh tinh Uyên Nhã muốn cô vào nhà nghỉ cùng anh nhưng cô nhất quyết không chịu khiến anh tức giận đã đánh cho cô một bạt tai.....".

Hiểu Quỳnh tua xuống dưới lại là đoạn video Nam Dương tức giận tát Uyên Nhã. Lúc đầu Hiểu Quỳnh khá ngạc nhiên nhưng sau rồi cô nhanh chóng phát hiện ra đoạn video này đã được chỉnh sửa. Không lẽ nào lại không có âm thanh. Và Nam Dương mà cô biết, cô hiểu rõ cậu hơn ai hết. Nhưng ai là người muốn hại Nam Dương?

-Alo!- Giọng nói phát ra từ đầu máy bên kia.

-Chú! Tôi là Hiểu Quỳnh.

-Thì ra là tiểu thư. Không biết tiểu thư có chuyện gì nhờ đến tôi vậy?

- Chú điều tra bằng mọi giá phải tìm ra được tên phóng viên đăng bài báo về diễn viên Nam Dương giúp tôi.

-ok! Cho tôi xin 3 tiếng.

-Ok- Nói xong Hiểu Quỳnh liền cúp máy. Đôi mắt Hiểu Quỳnh chăm chú nhìn vào màn hình máy tính. Sự việc này chỉ xảy ra ngay sau khi cô bỏ đi. Hình như cô đã bắt đầu hiểu được một chút gì đó. Hiểu Quỳnh nhanh chóng thay quần áo chạy ra gara lấy xe phóng đi. Chiếc xe dừng lại trước cổng ngôi biệt thự ngày đó. Cô đứng bên ngoài chân chừ không biết có lên vào hay không?

king...kong

-Cô đến tìm ai?

-Nam Dương có nhà không di?

-Cậu ấy nói hôm nay không muốn gặp ai hết, mong cô về cho.

-Nhưng tôi chắc chắn anh ấy muốn gặp tôi- Hiểu Quỳnh nói rồi xông thẳng vào nhà. Cô đi thẳng đến phòng Nam Dương.

-Lạ thật! Sao cô ta biết phòng của cậu chủ mà lên đó- Di giúp việc có hơi chút nghi hoặc.

Hiểu Quỳnh lên đến nơi nhưng cửa phòng khóa. Cô thần nhiên bấm mã khóa rồi bước vào.

Cạch Nghe thấy tiếng động Nam Dương liền quay lại nhìn ra phía cửa phòng. Một bóng dáng quen thuộc nhưng có chút hơi mờ ảo đang từ từ...Từ từ tiến vào trong.

-An Nghiên! Sao em biết mã cửa?- Nam Dương ngạc nhiên khi có người mở được mã khóa của cậu.

-Bao nhiêu năm rồi anh vẫn không thay mã khoá- Hiểu Quỳnh nhếch mép cười.

-Nói đi! An Nghiên, em là ai?- Nam Dương nhìn cô nghi hoặc.

- Tôi không phải An Nghiên- Hiểu Quỳnh nhìn thẳng vào mắt Nam Dương. Cậu này giờ vẫn đang ngồi im bất động nhìn Hiểu Quỳnh.

-Tôi là Minh Hiểu Quỳnh.- Hiểu Quỳnh nói từng chữ từng chữ mỗi lúc một bé đi nhưng cũng đủ để Nam Dương nghe thấy. Đáy mắt cậu hiện lên rõ sự phần nộ, tim cậu cũng đập nhanh đến lạ thường cộng với men rượu đang có sẵn trong người cậu nhanh chóng vồ lấy Hiểu Quỳnh như một con hổ đói mà hôn cô ngấu nghiến. Hiểu Quỳnh cũng không phản kháng mà đáp trả lại. Một nụ hôn...Một nụ hôn chất chứa bao nhiêu nỗi nhớ trong những năm qua. Bao nhiêu đau khổ, nhớ nhung đều được đáp trả hết trong nụ hôn này. Hiểu Quỳnh sắp không thở nổi nữa nhưng Nam Dương vẫn không buông ra. Cậu cứ thế dày vò lên đôi môi mềm mọng của Hiểu Quỳnh đến khi có mùi máu tanh xộc lên mũi cậu mới buông Hiểu Quỳnh ra. Nhìn đôi môi đang rướm máu của cô cậu bỗng chốc cảm thấy hối hận.

-Anh xin lỗi! Có đau không?- Nam Dương đặt ngón tay lên vết thương trên môi cô. Khuôn mặt lo lắng, xót xa.

-Không sao! Anh...em biết hết mọi chuyện...

- Nam Dương đặt ngón tay lên môi cô không để cô nói thêm nữa.

-Anh không muốn nghe! hãy để anh bên cạnh em trọn vẹn hôm nay được không? Những chuyện còn lại anh không muốn nhắc tới- Nam Dương mệt mỏi từ từ tiến đến ôm chặt lấy Hiểu Quỳnh. Cậu nhắm chặt mắt lại và ngủ quên trên vai cô. Một giấc ngủ bình yên. Hiểu Quỳnh nhanh chóng đưa anh về giường. Vì cậu là con trai nên cũng có chút khó khăn.

" Nam Dương! Em biết ai là người hại anh. Từ bé đến giờ em đã nợ anh cả một trái tim tràn đầy tình yêu thương. Giờ đã là lúc em phải bù đắp. Em sẽ không để ai có quyền làm tổn thương những người em yêu thương. Chuyện lần này hãy để em xử lý. Sáng mai thức dậy mọi chuyện sẽ lại tốt đẹp". Hiểu Quỳnh ngồi ngắm nhìn khuôn mặt lúc ngủ của Nam Dương, thật hiền từ, thật bình yên. Hiểu Quỳnh đắp chăn cho Nam Dương rồi lẳng lặng bỏ về.

Bạn đang đọc truyện *Đừng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Sự Cứu Giúp Ngọt Ngào

-Hiếu Quỳnh! Đừng đi!- Nam Dương bật người dậy, cậu nhìn xung quanh phòng một lượt, trên trán xuất hiện rất nhiều mồ hôi.

-Sao giấc mơ này giống thật đến vậy?- Nam Dương khó hiểu kéo chăn sang một bên rồi đi vào phòng vệ sinh.

Cả đêm qua cậu chưa có gì vào bụng nên có chút đói, cậu đi xuống dưới tìm chút đồ ăn.

-Dì ơi! Có gì ăn không?- Nam Dương hai tay rút túi quần bước xuống.

-Tôi làm đồ ăn sáng xong rồi, xuống ăn đi cậu.

Nam Dương ngồi vào bàn ăn, vừa ăn vừa suy nghĩ đến giấc mơ tối qua rồi tự ngồi cười mình.

-Cô Hiếu Quỳnh vừa về nhìn cậu chủ có khí sắc hẳn- Gì giúp việc nhìn thấy cậu cười liền nói châm chọc.

-Sao à! Vậy không phải mơ sao?- Nam Dương ngạc nhiên đến suýt nghẹn. Mặt cậu đỏ ra nhìn như thằng ngốc rồi bỗng chốc bật cười hạnh phúc đứng dậy chạy thẳng ra ngoài.

-Cậu Dương! Không ra ngoài đó được đâu- Dì giúp việc hoảng hốt vội cản cậu lại nhưng không kịp.

-Nam Dương ra rồi kìa

- cuối cùng cậu ta cũng suốt hiện

.....

Bao nhiêu phóng viên đứng chờ sẵn bên ngoài liền chạy tới bao vây lấy cậu khiến cậu không còn đường nào chạy thoát.

-Cậu giải thích thế nào về vụ việc lần này?

- Những điều bài báo đó viết có đúng hay không?

-Cậu đã làm vậy với nữ minh tinh Uyên Nhã hay sao?

- Mọi quan hệ của hai người vốn đang rất tốt mà.

.....

Bao nhiêu câu hỏi ồ ạt dồn vào đầu cậu khiến cậu có chút bấn loạn không biết giải thích ra sao?

-Tất nhiên là không đúng- Một giọng nói đầy uy quyền phát ra từ phía sau. Tất cả mọi người đều hướng ánh nhìn về phía cô gái đó. Tất cả phóng viên đều đứng dẹp sang hai bên nhường đường cho cô gái quyền lực bước vào. Hiếu Quỳnh cao ngạo bước vào, khuôn mặt rạng ngời nhìn Nam Dương. Cô đi tới quãng lấy cánh tay Nam Dương nhìn cậu thân mật khiến mọi người đều ngạc nhiên không ngoại trừ cậu.

-Cô gái này.... là ai?

-Nếu như không nhầm đây chính là cô gái bí mật đi cùng với Nam Dương tại khu sân trượt- Một tên phóng viên tinh ý nhận ra cô.

-Đúng vậy, hôm nay tôi đến để giải đáp hết thắc mắc của mọi người.

-Trước hết là về vấn đề tại khu sân trượt.....KHÔNG SAI. Chúng tôi lúc đó chính là đang hẹn hò và không muốn mọi người chú ý như vậy sẽ rất mất quyền riêng tư.

-Vậy còn vụ việc lần này, cô có suy nghĩ gì về hành động của bạn trai mình?

-Tôi thấy cái tát đó là chính đáng- Hiếu Quỳnh nói mặt tỉnh bơ.

-Sao cô lại cho là vậy?- tất cả phóng viên đều ngạc nhiên trước phát ngôn của Hiếu Quỳnh.

-Điều này rất dễ hiểu. Bạn trai tôi, tôi tin tưởng anh ấy tuyệt đối. Anh ấy có biết bao nhiêu cô gái xinh đẹp vây quanh. Có lần tôi đã từng hỏi:" Anh à, em sợ xung quanh anh có biết bao nhiêu cô gái xinh đẹp như vậy...Em sợ sẽ mất anh?" Mọi người muốn biết anh ấy trả lời sao chứ? Anh ấy nói:" Thế giới này sao? Họ sao? Làm sao có thể xinh bằng em được, trong mắt anh chỉ có mình em. Đối với anh họ chỉ là hạt cát". Hiếu Quỳnh nói dối không chớp mắt. Nam Dương đứng bên cạnh mở to mắt nhìn cô ngạc nhiên, khuôn mặt rất muốn cười nhưng lại không cười được. Cậu cúi thấp đầu xuống gần tai cô:" Anh có nói vậy sao?"

-Anh im lặng chút đi, em đang ra sức cứu anh đó, ở đó mà nhiều chuyện- Hiếu Quỳnh liếc mắt nhìn cậu rồi quay qua nhìn phóng viên, nhưng cô đâu biết

Nam Dương đang hạnh phúc biết nhường nào.

-Làm sao chúng tôi có thể tin được đó chỉ là tin nhằm nhĩ, chính nữ minh tinh Uyên Nhã cũng đã thừa nhận mọi chuyện là thật.

Nghe tên phóng viên đó nói, đầu óc Nam Dương như có sét đánh. Cậu không ngờ người hại mình không phải ai khác mà chính là Uyên Nhã.

-Mọi người có thể quay qua phía sau- Hiểu Quỳnh nhếch mép cười. Cùng lúc tất cả mọi người đều chuyển ánh nhìn về phía sau. Nơi đã được chuyển bị tất cả máy chiếu và mọi thứ. Đoạn video gốc bắt đầu được phát, tất cả máy quay đều chuyển hướng về phía đoạn video đó. Nhân lúc không có ai chú ý, Nam Dương nhanh chóng kéo Hiểu Quỳnh vào trong. Cậu phải hỏi cho ra lẽ mới được.

*****

-Cậu làm ăn kiểu gì vậy? Tôi đưa cậu 50triệu vẫn còn chưa đủ hay sao?- Uyên Nhã tức giận gọi điện thoại chửi xối xả vào mặt tên phóng viên.

-50 triệu của cô làm sao bằng 100 triệu của cô gái kia được- Giọng nói bốn cột của tên phóng viên càng làm cho Uyên Nhã tức sôi máu.

-Fuck! Cậu được lắm...Tôi nói cậu biết, dám bán đứng tôi cậu sẽ nhận được kết quả ra sao?- Uyên Nhã tức giận cúp máy. Cô không ngờ thế lực của Hiểu Quỳnh lại lớn mạnh đến vậy. Cô bắt đầu lo sợ không biết bước tiếp theo sẽ phải làm gì? Uyên Nhã đi đi lại lại quanh nhà.

-Chị! Là chị làm thật sao?- Khả Di phần nộ dơ điện thoại ra trước mặt Uyên Nhã. Tất cả mọi việc vừa xảy ra đều hiện lên trước mặt Uyên Nhã.

-Con khốn, mày dám phá hỏng kế hoạch của tao- Uyên Nhã đã tức lại càng thêm tức, cô giật chiếc điện thoại trên tay Khả Di vứt xuống sàn rồi ra sức mà đập, giẫm.

-CHI! Sao chị đập máy của em- Khả di tức giận nhìn chiếc máy yêu quý của cô đang nằm nát bét dưới chân Uyên Nhã.

-Uyên Nhã! Ra đây cho ba- Ba Uyên Nhã vừa về đến nhà liền tức giận tìm Uyên Nhã.

-Ba! Có chuyện gì không?- Uyên Nhã nói giọng bực tức, khó chịu.

- Nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi sang canada lập tức.

-Ba! Con không đi.

-Mày làm ra chuyện đáng xấu hổ như vậy còn muốn ở lại đây sao?.

-Con không đi, con không thu dọn đồ gì hết- Uyên Nhã tức giận hét toáng lên.

-Không đi cũng phải đi- Nói xong, bên ngoài lập tức hai người vệ sĩ liền chạy tới túm lấy tay Uyên Nhã.

-Đưa nó đi, không cần dọn đồ qua đó mua sau.

-Thả tôi ra, các người không thể làm thế với tôi được, thả tôi ra- Uyên Nhã ra sức dẩy rựa nhưng vẫn bị lôi ra ngoài xe. Chiếc xe nhanh chóng lao thẳng tới sân bay.

Bạn đang đọc truyện *Đừng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Những Năm Qua Khổ Cho Em Rồi

Nam Dương kéo Hiểu Quỳnh ngồi xuống ghế xong cậu đi tới chiếc ghế đối diện, ngồi trầm lặng nhìn Hiểu Quỳnh dò xét từ trên xuống dưới

-Em là Hiểu Quỳnh thật sao?

Hiểu Quỳnh đưa khuôn mặt đến gần sát Nam Dương. Ánh mắt chứa đầy dụ tình mê hoặc khiến Nam Dương ngây ngất.

Bụp Nam Dương bất ngờ không kịp phản ứng liền nhận ngay cái đánh đau đến của Hiểu Quỳnh khiến đầu cậu hơi choáng.

-Sao em nhẫn tâm vậy?- Nam Dương ôm đầu nhìn Hiểu Quỳnh oán trách.

-Đáng đời- Hiểu Quỳnh nhẫn tâm thốt ra hai chữ.

- Chắc chắn em không phải Hiểu Quỳnh, hai người mặt giống nhau thật đấy....Nhưng Hiểu Quỳnh anh biết không đánh đá như vậy?- Nam Dương vẫn không biết sợ vẫn nhón nhờ đưa cột trụ ra bộ mặt khó hiểu nhìn Hiểu Quỳnh. Hiểu Quỳnh ánh mắt ôn nhu tĩnh lặng như mặt nước không có chút gợn sóng nhìn về hướng Nam Dương. Lúc này Nam Dương cũng bắt đầu nghĩ thấy mùi nguy hiểm liền quay qua đỡ ngọt.

- Hiểu Quỳnh! Anh vẫn không tin có một ngày anh lại có thể được nhìn thấy em như vậy, hơn nữa còn sống rất tốt báo hại anh lo lắng đau đớn suốt 7 năm

Hiểu Quỳnh đang chút nữa thì cười thì lại bị câu nói cuối của cậu dập tắt "Tốt sao? Anh thấy em sống tốt sao?".

- Hiểu Quỳnh! Em nói đi, 7 năm qua em đã sống ra sao?- Nam Dương hiểu kì nhìn Hiểu Quỳnh. Ánh mắt chứa đựng đầy sự quan tâm, lo lắng.

- Anh có tin em không?- Hiểu Quỳnh ánh mắt hi vọng nhìn Nam Dương. Nam Dương trầm lặng một lúc rồi nhìn cô phát ra một tiếng "Có" khiến lòng Hiểu Quỳnh nhẹ đi phần nào. Hiểu Quỳnh đem hết mọi chuyện kể cho Nam Dương nghe, không che dấu bất cứ điều gì. Đối với cô Nam Dương chính là người mà cô cảm thấy cần phải tin tưởng nhất.

- Ý em là ngày đó không phải Uyển Nhã cứu em...mà là cô ấy cố ý hại em- Nam Dương ngạc nhiên nhìn Hiểu Quỳnh, ánh mắt như không thể tin được. Hiểu Quỳnh không nói gì chỉ gật đầu nhẹ.

"Những năm qua khổ cho em rồi" Nam Dương xót xa nhìn Hiểu Quỳnh "Nào! Lại đây cho anh ôm chút". Hiểu Quỳnh đứng dậy đi tới ngồi cạnh cậu, Nam Dương đau lòng ôm lấy Hiểu Quỳnh, tay phải đưa đầu cô lại dựa sát vào lòng cậu ôn nhu mà vỗ về như đang dỗ dành một đứa trẻ.

- Vậy bây giờ em và gia đình Uyển Nhã không phải sẽ thù càng thêm thù chứ?- Nam Dương bất chợt nhận ra điều gì đó không ổn liền quay qua hỏi Hiểu Quỳnh.

- Đúng vậy, vợ chồng phu nhân vì bị gia đình họ ám sát mà phải chết, tiểu Bảo vì họ nên mới phải sống mồ côi từ bé, em không thể đứng im nhìn họ sống hạnh phúc bên nhau được- Hiểu Quỳnh vừa nói vừa nhớ lại những năm tháng đó, nhớ lại di nguyện của phu nhân trước lúc tai nạn, câu nói đó vẫn luôn khắc sâu trong lòng cô.

- Hiểu Quỳnh! Em có thể không nhúng tay vào chuyện này được không? Nhà họ Lâm đó quả thực rất nguy hiểm, em hãy đứng bên ngoài nhìn có được không?- Nam Dương nhíu mày nhìn Hiểu Quỳnh khuyên nhủ.

- Không được!- Hiểu Quỳnh nhất quyết không đứng im. Nam Dương lo sợ nhìn biểu hiện của Hiểu Quỳnh.

- Em về đây với anh, chúng ta sẽ cùng nhau sống những ngày tháng tốt đẹp như trước đây. Còn chuyện mối thù hãy để cho họ tự giải quyết với nhau đi- Nam Dương vẫn gắng hết sức để ngăn cản Hiểu Quỳnh.

- Phu nhân là ân nhân cứu mạng của em, tiểu Bảo và ông nội là hai người mà em yêu thương nhất ngoài anh. Em không thể bỏ mặc họ được- Hiểu Quỳnh đứng lên, cô không đồng tình với câu nói đó của Nam Dương chút nào. Nam Dương biết cậu không thể ngăn được Hiểu Quỳnh nên chỉ còn nước quay qua dỗ dành cô.

- Thôi được rồi, nhưng em nhớ phải thật sự cẩn thận, không được để cho mình gặp nguy hiểm. Nếu có chuyện gì xảy ra phải lập tức nói với anh- Nam Dương dặn dò Hiểu Quỳnh cẩn thận nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi sự bất an.

ùm Hiểu Quỳnh gật đầu nhẹ rồi lại ngồi xuống rúc vào lòng Nam Dương tha hồ mà yếu đuối làm nũng.

*****

Hiểu Quỳnh vừa về đến nhà, khuôn mặt rạng rỡ bước vào liền thấy ông nội đang nghiêm nghị ngồi trên ghế sofa coi TV. Hiểu Quỳnh cũng đoán chắc ông đã biết hết mọi chuyện, cô dè chừng đi tới.

- Ông nội!- Hiểu Quỳnh lên tiếng chào ông.

- Con...ta biết hết mọi chuyện rồi- Ông nội nói giọng có chút hơi lạc.

- Ông, con đã chuẩn bị sẵn tâm lý chờ ông giáo huấn- Hiểu Quỳnh nghiêm mặt chờ đợi hình phạt.

- Ta không muốn phạt con, con về phòng nghỉ ngơi đi- Ông nội tắt TV rồi đi thẳng về phòng. Hiểu Quỳnh ngạc nhiên xen chút lo lắng nhìn ông "Sao hôm nay ông không nể mặt mình như thường ngày?"

Ông nội vừa đóng cửa lại, đôi mắt và bàn tay ông lập tức run rẩy. Ông ngồi xuống giường cầm bức ảnh chụp gia đình lên mà lòng nghẹn đắng lại. Ông là do sợ Hiểu Quỳnh rồi cũng sẽ bỏ về với gia đình trước kia của cô. Ông là sợ ngôi nhà này sẽ chỉ còn lại mỗi Tiểu Bảo và ông cô quạnh. Sẽ không còn con bé ương ngạnh lúc nào cũng muốn làm theo ý mình rồi về chờ ông giáo huấn. Cũng sẽ không còn con bé hiếu thảo ngày nào cũng ngấm ngấm quan tâm ông. Và cũng sẽ không còn nghe thấy tiếng của cô giáo huấn tiểu Bảo. Hiểu Quỳnh đi rồi những tháng ngày sau này ông và Tiểu Bảo sẽ ra sao? Ông cũng không nhẫn tâm giữ Hiểu Quỳnh bên ông mãi được, ông biết dù thế nào cũng sẽ có ngày Hiểu Quỳnh không còn ở bên ông nữa, thôi thì nếu cô muốn đi ông sẽ để cô đi, giữ cô lại chỉ có mang thêm nguy hiểm cho cô mà thôi.

Chương 32: Anh Không Được Có Chuyện Gì

"Ông nội!" Hiểu Quỳnh mở cửa phòng ông bước vào. Ông đang xem bức ảnh bỗng giật mình vội lau nước mắt tức giận quát Hiểu Quỳnh" Cháu ra ngoài nhanh, ai cho cháu vào đây?". Hiểu Quỳnh mặc Kệ ông mà bước tới gần hơn.

-Ra ngoài- Lần này ông tức giận quát lớn hơn trước. Ông chính là không muốn ai nhìn thấy bộ dạng yếu đuối của mình. Trên thương trường ông mạnh mẽ, cứng cỏi là thế vậy mà lại để cho Hiểu Quỳnh nhìn thấy bộ dạng yếu đuối lúc này của ông, làm sao ông chấp nhận được.

-Ông nội! Cháu biết tâm tư ông hiện giờ ra sao nhưng....cháu sẽ không rời xa ông và Tiểu Bảo. Cháu sẽ sống ở đây, ngôi nhà này là nhà cháu, mọi người là người thân của cháu. Dù thế nào cháu cũng sẽ bảo vệ gia đình này đến cùng- Hiểu Quỳnh để lại câu nói rồi bỏ ra ngoài trả lại không gian yên tĩnh cho căn phòng. Vương lão gia ngồi đó tĩnh lặng, những vết nhăn trên mặt co dúm lại, đôi mắt nhắm neho chợt run lên, một tầng hơi nước bao phủ lấy con người của ông, mọi thứ xung quanh trở lên mờ ảo.

*****

Hôm nay Hiểu Quỳnh bắt đầu đi học lại. Thời tiết hôm nay rất mát mẻ sau bao ngày hè nóng nực khiến tâm trạng Hiểu Quỳnh cũng trở lên rất tốt.

-Sao cậu lại ở đây?- Hiểu Quỳnh đặt cặp xuống bàn nhìn Khánh An đang ngồi phía trên cô ngạc nhiên hỏi.

-Tôi ngồi đây khiến cậu khó chịu sao?- Khánh An bày ra vẻ mặt ảm ức.

-Đúng vậy. Cậu ngồi đây khiến tôi rất rất khó chịu- Dù biết đây chỉ là Hiểu Quỳnh nói đùa nhưng mặt Khánh An vẫn tối tăm đen ngịt.

-Vậy thì Kệ cậu thôi!- Khánh An vẫn mặt dày ngồi đó không chịu đứng lên. Hiểu Quỳnh neho mày nhìn tên quấy nhiễu bên trên rồi bình thản ngồi xuống coi Khánh An như không khí. Cô rút cuốn sách trong cặp ra ngồi đọc, về mặt chăm chú vào cuốn sách, biểu hiện cho đến khi vào học không có chút thay đổi. Đến khi giáo viên vào cô mới ngẩng mặt lên nhìn chút mới phát hiện tên mặt dày kia vẫn còn ngồi đó.

-Này! Cậu còn không mau về lớp à?- Hiểu Quỳnh lấy chân đá vào ghế Khánh An.

-Chẳng phải tôi đang ngồi trong lớp tôi hay sao?- Khánh An quay xuống trả lời tỉnh bơ.

-Cậu bị hoa mắt đứng không? Ra ngoài xem đây là lớp nào?- Hiểu Quỳnh cười khẩy khoanh tay nhìn Khánh An, đầu hếch hếch ra phía ngoài cửa.

-Đây là lớp 12-1.

-Còn vị trí của cậu là bên 12-2 kia, còn không mau về lớp- Hiểu Quỳnh huyt huyt về mặt như ra lệnh.

-Ai nói tôi học 12-2 - Khánh An quay xuống cười đều nhìn Hiểu Quỳnh. Hiểu Quỳnh lúc này mới chợt nhận ra có chút gì đó không đúng. Giáo viên vào này giờ chắc chắn cũng phải biết có sự xuất hiện của cậu ta nhưng sao lại không thấy phản ứng gì. Hiểu Quỳnh neho mày hướng Khánh An nói.

- Cậu nói đi, mọi chuyện là sao?

-Mấy hôm nay cậu không đến đây, tôi được chuyển qua lớp này rồi, tất cả đều dựa vào thực lực mà được vào đây- Khánh An mỉm cười thỏa mãn nhìn Hiểu Quỳnh như trọc tức. Hiểu Quỳnh không nói gì chỉ thờ dãi rồi quay qua lấy sách vở chép bài, mặc kệ sự hiện diện của Khánh An. Khánh An không nói gì nữa quay lên khuôn mặt khó hiểu" Cậu ấy mà cũng chép bài ngoan ngoãn như vậy sao? Thật ngạc nhiên."

.....

-Hiểu Quỳnh! Xuống dưới cùng tôi đi sáng giờ chưa có gì vào bụng- Khánh An cứ ngồi đó tự nói một mình. À không là nói với Hiểu Quỳnh nhưng Hiểu Quỳnh một chữ cũng không quan tâm vì vậy chẳng khác gì Khánh An đang nói một mình.

-Hiểu Quỳnh! Ra ngoài có người gặp- Một học sinh nam trong lớp cô từ ngoài chạy vào. Hiểu Quỳnh nhú mày rồi gấp sách lại đứng lên đi theo tên con trai đó. Khuôn mặt cô nghiêm lạnh đến đáng sợ đi qua từng dãy lớp khiến ai đứng gần cũng có chút cảm giác ớn lạnh.

-Đến rồi!- Tên con trai đó dẫn Hiểu Quỳnh ra phía bãi cỏ sau trường, không khí vốn rất trong lành nhưng Hiểu Quỳnh lại thấy nó rất âm u. Bất chợt phía sau một tên áo đen sượt ra nhắm thẳng con dao vào lưng Hiểu Quỳnh, trong phút chốc Hiểu Quỳnh liên ý thức được và xoay một vòng qua bên trái khiến con dao đâm vào không trung. Cùng một lúc có rất nhiều người chạy tới bao vây lấy cô. Hiểu Quỳnh đưa mắt nhìn xung quanh rồi cười khẩy một cái. Cô đoán chắc việc này 90% là do người đó sai khiến. Hiểu Quỳnh biết trận này cô thua rồi. Cơ bản cô không có võ, mà xung quanh cô lại nhiều người như vậy. Thực tế dù chỉ là một người cô cũng không có sức đánh lại. Hiểu Quỳnh chỉ còn biết cố gắng câu giờ chờ người tới cứu. Hiểu Quỳnh âm

thầm rút điện thoại trong túi ra ấn nút số 1 hiển nhiên vệ sĩ của cô sẽ biết cô đang gặp nguy hiểm

-Ngăn nó lại, nó đang bấm điện thoại- Một tên tình mắt nhìn ra liền hô to. Hiểu Quỳnh chợt dạ đứng im bất động, cô biết lần này cô xong rồi. Hiểu Quỳnh nhắm chặt mắt lại chờ những mũi dao sắc nhọn đi tới phía cô. Đầu óc cô lúc này chỉ còn xuất hiện hình ảnh của duy nhất 1 người" Nam Dương! Em xin lỗi, xin lỗi vì lúc em gặp nguy hiểm người đầu tiên em gọi lại không phải anh, xin lỗi vì em ngang bướng, xin lỗi vì có thể em sẽ lại phải rời xa anh, xin lỗi..." Hiểu Quỳnh đứng im, nước mắt rơi rất nhiều tuy nhiên trên người cô không hề có chút run rẩy. Cô không sợ chết, cô chỉ sợ Nam Dương sẽ lại phải chịu một nỗi đau lớn mất mát như 7 năm trước. Hiểu Quỳnh mơ hồ cảm nhận được tiếng dao đang tiến đến rất gần chỉ còn cách cô 3cm

Keng Đó là tiếng kim loại va vào nhau tạo nên một âm thanh chói tai. Hiểu Quỳnh giật mình mở to mắt. Một người con trai cao to, khuôn mặt anh tú đang từ từ xử đẹp từng tên một. Mỗi một nắm đâm xuống liền làm cho đối phương không thể đứng dậy được. Nam Dương khuôn mặt tức giận, ánh mắt nếu như có thể toé lửa thì chắc tất cả những tên này đều đã bị thiêu rụi. Dáng người to cao của Nam Dương tiến đến tên trước mặt, nắm tay hung hăng mà đáng xuống khuôn mặt có chút già dặn của tên áo đen.

Khư Nam Dương ôm lấy một bên vai bị tên đằng sau đánh lén. Hình như vết thương rất sâu khiến máu chảy ra rất nhiều. Hiểu Quỳnh một giây trước đó như chết lặng một giây sau liền hoảng hốt chạy tới đỡ lấy Nam Dương, khuôn mặt Hiểu Quỳnh sợ hãi tột cùng nhìn thẳng vào khuôn mặt đang không ngừng tiết mồ hôi của Nam Dương. Chắc chắn anh đang rất đau, anh cũng đang rất cố gắng chịu đựng.

-Anh! Không đánh nữa.....dừng lại đi...- Hiểu Quỳnh bật khóc giữ chặt cơ thể Nam Dương đang cố đứng lên không để anh đánh tiếp. Nam Dương vẫn rất vững chắc lấy tay gạt Hiểu Quỳnh sang một bên, đôi tay đưa lên phòng vệ. Lúc này bao nhiêu vệ sĩ của Hiểu Quỳnh cũng đã đến nơi đồng nghĩa với việc Nam Dương bắt đầu ngã gục xuống. Hiểu Quỳnh bật khóc chạy tới ôm lấy Nam Dương, miệng không ngừng kêu cấp cứu. Hiểu Quỳnh và một tên vệ sĩ nhanh chóng đưa Nam Dương tới bệnh viện, còn những người khác ở lại giải quyết việc còn lại, bằng mọi giá phải tra ra được tên đứng đằng sau. Nhưng trước hết phải chặt đứt cánh tay của tên đã chém vào cánh tay Nam Dương.

-Nam Dương....Anh không sao đâu....Anh nhanh chóng tỉnh lại đi rồi chúng ta sẽ cùng sống những ngày tháng vui vẻ như trước kia...em nhất định sẽ nghe lời anh, em sẽ không cãi anh nữa lời....mọi việc em đều nghe anh....vì vậy anh không được có chuyện gì hết....không được có chuyện gì- Hiểu Quỳnh bật khóc trên đường đẩy cabin vào phòng phẫu thuật, Hiểu Quỳnh nhìn Nam Dương bất tỉnh nằm trên ca bin mà chưa lúc nào cô sợ hãi như vậy. Cô còn nhớ rất rõ, cái ngày đó....mẹ cô cũng nằm trên ca bin, khuôn mặt dính đầy máu được đưa vào phòng phẫu thuật và rồi.....từ lúc đó cô không còn được gặp lại bà nữa. Giờ đối với Nam Dương cũng vậy, cô rất sợ...rất sợ Nam Dương cũng sẽ giống bà....vào rồi và sẽ không tỉnh lại nữa. Hiểu Quỳnh nhất quyết muốn vào trong cùng Nam Dương. Nói thế nào mãi cô mới chịu ngồi ngoài đợi. Trên người Hiểu Quỳnh như có hàng vạn con dao đâm vào vừa đau vừa buốt. Hiểu Quỳnh cứ thế hướng mắt nhìn cửa phòng phẫu thuật, cầu mong cái màu đỏ kia nhanh chóng tắt xuống và Nam Dương sẽ không sao, anh sẽ lại trở về bên cô. Mỗi một giây phút chờ đợi lại là một con dao đâm vào tim Hiểu Quỳnh. Cô ngồi đó nhip tim rối loạn, hơi thở cũng không được bình thường, khuôn mặt căng thẳng cực độ. Giây phút nào còn chưa phẫu thuật xong Hiểu Quỳnh vẫn còn trong tình trạng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Đừng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Ba Trung!

"Vết thương cậu ấy quá sâu đã ảnh hưởng tới xương nghiêm trọng, nếu không điều trị cẩn thận thì rất có khả năng cậu ta sẽ bị phế mất cánh tay trái suốt nửa đời còn lại. Mà nếu có thể hồi phục thì cũng không tránh khỏi để lại di chứng sau này" Hiểu Quỳnh đi dọc hành lang, trong đầu cô chỉ còn xuất hiện duy nhất câu nói vừa rồi của bác sĩ. Khuôn mặt thất thần không có chút sức sống. "Tại sao, tại sao ai ở cạnh mày cũng đều xui xẻo như vậy, có phải mày nên tránh xa họ đi hay không, những người ở cạnh mày nặng thì sẽ chết bằng không thì cũng tàn phế, mày nói xem mày còn đáng sống hay sao?" Hiểu Quỳnh đứng trượt theo bức tường ngồi bệt xuống, đầu gục xuống đầu gối bật khóc. Nếu như Nam Dương tỉnh dậy thì cô biết nói làm sao đây? Nếu anh biết chuyện này thì anh sẽ ra sao? Cô hận vì mình không thể thay anh mà chịu đựng.

-Anh!- Hiểu Quỳnh bước vào, khuôn mặt hoàn toàn khác với vẻ mặt thất thần lúc trước. Xem ra cô rất giỏi che giấu cảm xúc. Nam Dương đã tỉnh rất lâu rồi, anh cũng đã nghe thấy tiếng Hiểu Quỳnh nhưng lại không quan tâm, khuôn mặt vẫn hướng ra phía ngoài cửa sổ. Hiểu Quỳnh có chút nhói lòng nhưng vẫn tươi cười đi đến gần anh.

-Anh sao rồi?- Hiểu Quỳnh ngồi xuống nắm lấy bàn tay anh gượng cười. Nam Dương từ từ gạt tay Hiểu Quỳnh ra. Hiểu Quỳnh bỗng chốc cảm thấy tê tái, trái tim cô đang run lên từng nhip.

-Anh...sao Vậy?- Hiểu Quỳnh nhìn anh nói ngắt quãng.

-Em ra ngoài đi, anh không muốn nhìn thấy em- Khuôn mặt anh lạnh lẽo vô hồn. Hiểu Quỳnh vẫn ngồi đó nhìn anh mong tìm ra một kẽ hở nào đó trên khuôn mặt anh là muốn cô ở lại nhưng không, khuôn mặt đó hoàn toàn không muốn cô ở lại.

-Vậy em đi mua chút đồ cho anh- Hiểu Quỳnh đứng quay lưng đi ra ngoài.

-Em về lớp nhanh đi, anh không cần em chăm sóc- Giọng điệu trong câu nói của Nam Dương như đang có chút tức giận. Hiểu Quỳnh cũng không muốn làm phiền anh nữa, liền bỏ đi. Trong phòng chỉ còn lại mình Nam Dương cô độc lạnh lẽo.

-Cậu nói nhanh đi, có phải cậu đã nói với anh ấy chuyện tôi gặp nguy hiểm đúng không?- Hiểu Quỳnh sau khi rời bệnh viện liền phóng xe thẳng tới trường, trên người vẫn là chiếc áo dính đầy máu chưa kịp thay. Cô liền một mạch đi tới lớp mặc cho mọi người đang hoảng loạn nhìn cô, nhưng chủ yếu là nhìn vết máu trên áo cô. Hiểu Quỳnh đi thẳng tới bàn mà Khánh An đang ngồi, khuôn mặt đanh lại tra hỏi.

-Chúng ta ra ngoài nói chuyện- Khánh An vội kéo Hiểu Quỳnh đi vì ở đây đang có rất nhiều người nhìn như vậy nói chuyện sẽ không tiện.

-Đứng đây được rồi, giờ cậu nói đi- Hiểu Quỳnh vội hất tay ra khỏi tay Khánh An rồi trừng mắt nhìn cậu.

-Thực sự chính là tôi gọi cho anh ấy- Khánh An cúi đầu thừa nhận.

-Tôi muốn cậu gọi anh ấy tới cứu hay sao?- Hiểu Quỳnh sắc mặt có chút thay đổi nhưng giọng nói lại rất nhẹ nhàng.

-Con người cậu sao lại không nói lý lẽ như vậy?- Khánh An bắt đầu bực vì cách cư xử thiếu lý lẽ đó của Hiểu Quỳnh.

-Tôi nói cậu biết, tôi thà chết cũng sẽ không gọi anh ấy tới cứu, Tôi thà chết cũng sẽ không để ai làm cho anh ấy bị thương. Nhưng giờ thì sao? Vì cậu mà anh ấy có thể sẽ trở thành kẻ tàn phế. Cậu có biết tình trạng của tôi lúc này ra sao không? Nhìn anh ấy như vậy không khác gì tôi bị người khác rút hết gân hết thịt vậy, cảm giác rất đau, chỉ hận người nằm đó không phải tôi- Hiểu Quỳnh chút hết bao nhiêu nỗi lòng nói ra hết. Khánh An có chút bàng hoàng nhìn Hiểu Quỳnh. Cậu không ngờ vì cậu mà Nam Dương phải vào viện. Cậu lại càng không ngờ Hiểu Quỳnh lại yêu Nam Dương nhiều đến như vậy. Nhìn người con gái mình yêu đau khổ vì người con trai khác, người đau khổ nhất chính là cậu. Cậu vừa muốn ôm lấy Hiểu Quỳnh lại vừa không muốn chạm vào cô. Cậu rất sợ cô sẽ đẩy cậu ra. Hai người đứng im bất động nhìn nhau, mỗi người một ánh mắt, ánh mắt Hiểu Quỳnh đau lòng còn ánh mắt Khánh An lại chua xót. Buổi chiều sân trường chỉ còn lại một màu âm đạm, âm u.

Tối đến Hiểu Quỳnh lại trở về viện nhưng cô không dám vào, cô chỉ có thể đứng bên ngoài nhìn vào. Nam Dương đang ngủ, khuôn mặt hốc hác mệt mỏi. Nhưng cô vẫn không hiểu nguyên nhân vì sao anh giận cô.

-Cháu đến thăm Nam Dương sao?- Một giọng nói đục khàn phát ra phía sau cô. Hiểu Quỳnh nhanh chóng quay lại, khuôn mặt cô có chút thay đổi. Cảm xúc thực sự không thể kìm nén được nữa, cô bật khóc.

-Ba Trung!

Hai tiếng đó khiến cho người đàn ông giật mình, khuôn mặt co lại lộ ra một vài vết nhăn.

-Con!...Hiểu...Quỳnh- Ông vẫn không tin vào mắt mình, cô gái trước mắt đây có thực sự là Cô con gái nuôi của ông hay không?

Hiểu Quỳnh nhanh chóng chạy tới ôm trầm lấy ông. Ông Trung cũng theo vậy mà xúc động, tay đưa lên vuốt mái tóc cô vỗ về. Ông vẫn vậy, vẫn hiền từ như ngày nào. Vẫn dịu dàng như ngày đưa cô về nhà, ru cô ngủ, kể chuyện cho cô nghe, chăm sóc cô những khi cô bệnh. Chỉ nhớ tới đó thôi Hiểu Quỳnh đã cảm thấy những ngày tháng đó hạnh phúc biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Đúng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Hiểu Quỳnh! Em Thật Quá Đáng

-Vậy là hai đứa tìm được nhau lâu như vậy rồi nhưng lại không nói cho ta biết?- Ông Trung vẻ mặt thất vọng nhìn Hiểu Quỳnh.

-Không phải con không muốn nói, chỉ vì...-Hiểu Quỳnh ấp úng không biết nói sao.

-Thôi dù gì chuyện cũng qua rồi, không nhắc tới nữa. Dù sao ta cũng đã gặp lại được con. Biết con sống tốt như vậy ta cũng đã an lòng phần nào- Ông Trung thở dài như chút được đi gánh nặng năm nào. Hiểu Quỳnh ngồi im không lên tiếng.

-Nhưng sao lúc này con không vào trong mà lại đứng ngoài đó?

-Con và anh xảy ra chút chuyện- Hiểu Quỳnh cúi mặt ra vẻ tội lỗi.

-Có chuyện gì sao?- Ông Trung lo lắng nhìn Hiểu Quỳnh.

-Con nghĩ anh không muốn nhìn thấy con- Hiểu Quỳnh gượng cười chua xót mặt vẫn cúi xuống nhìn chân.

-Chuyện gì cũng có thể giải quyết được, chỉ cần con kiên trì- Ông Trung đứng lên vỗ vai Hiểu Quỳnh. Mặc dù đang buồn nhưng khi nghe được câu nói này của ông Trung tâm trạng Hiểu Quỳnh cũng đã tốt nên rất nhiều.

- Vậy thôi con đi trước, ba chắc vừa về nước hay không về nghỉ ngơi chút đi, Nam Dương để con chăm sóc được rồi- Hiểu Quỳnh đứng dậy mỉm cười.

- Vậy được, ba về nhà một chuyến- Ông Trung tươi cười đi ra ngoài. Ông vừa đi khuôn mặt Hiểu Quỳnh liền chùng xuống. Chắc chắn ông vẫn chưa biết được tình trạng bây giờ của Nam Dương. Nếu như ông biết, Hiểu Quỳnh sẽ không thể biết được ông sẽ lo lắng ra sao, thôi thì lúc này nên giữ bí mật đợi khi có cơ hội sẽ nói.

- Hiểu Quỳnh dạo bước trên hành lang, cô nhìn đồng hồ cũng đã 9h đêm nên liền đi thẳng xuống dưới mua chút đồ ăn cho Nam Dương. Cô đoán chắc giờ này anh đã tỉnh, cũng đoán chắc anh sẽ đói. Hiểu Quỳnh đi đến quán cháo cách bệnh viện 2km. Cô đi bộ, trên người vẫn là bộ đồng phục hồi sức chưa kịp thay gió đêm lùa vào khiến cô có chút lạnh. Đi bộ mãi mãi như chân cuối cùng cô cũng đem được chút cháo về cho Nam Dương. Trên mặt tằm tấp mồ hôi nhưng vẫn nở nụ cười rạng rỡ. Hiểu Quỳnh mở cửa phòng bước vào. Nam Dương vẫn nằm đó, đôi mắt nhắm hờ nhưng Hiểu Quỳnh biết anh đã dậy rất lâu rồi, chỉ là không muốn nhìn thấy cô mà thôi. Hiểu Quỳnh lặng lẽ múc cháo ra bát rồi để đấy.

- Em biết đêm anh đói bụng nên có mua chút cháo. Em cũng biết anh đang giận em nên em sẽ không ở đây quấy rầy anh. Em ra ngoài trước, cháo anh nhớ ăn hết nha- Hiểu Quỳnh nói xong hít một hơi thật dài rồi bỏ ra ngoài. Nam Dương từ từ mở mắt ra. Anh nhìn xung quanh rồi nhìn tô cháo bên cạnh. Anh có chút khó khăn ngồi dậy, định bụng đưa tay ra lấy tô cháo nhưng cánh tay lại cứng nhắc không cử động được. Anh vội chúi thẳm trong bụng. Đang định đi xuống lấy nhưng cánh tay lại dầy dầy truyền, Nam Dương bực tức quay trở về giường. Trong bụng không ngừng chúi rủa. Hiểu Quỳnh em thật quá đáng, biết tôi bị đau tay trái vậy mà còn để tô cháo phía bên trái. Biết tôi không thể đứng dậy vậy mà còn bỏ đi. Chỉ cần em ở lại, em nắn nì tôi một chút có phải tôi xuôi lòng rồi không? Sao lòng tự trọng em lại cao đến vậy, đồ ngốc. Nam Dương vậy là mất ngủ cả đêm vì đói bụng, anh cứ lật đi lật lại, nhìn tô cháo trước mặt thèm thuồng nhưng lại không thể ăn.

Mới sáng sớm Hiểu Quỳnh đã đến viện, trên tay còn cầm rất nhiều thức ăn lúc này nhờ người làm trong nhà nấu giúp, toàn những món rất ngon, rất thơm. Hiểu Quỳnh mở cửa bước vào nhìn thấy Nam Dương đang ngủ liên không lỡ đánh thức. Cô đi nhẹ nhàng đến chỗ chiếc bàn bên cạnh đặt đồ xuống rồi nhìn sang tô cháo bên cạnh... Vẫn còn nguyên chưa hề có ai đụng vào. Hiểu Quỳnh khuôn mặt đen lại tức giận quay qua nhìn Nam Dương đang ngủ thẳng chân đá một phát vào chân giường khiến chiếc giường lung lay. Nam Dương đang ngủ cũng phải giật mình tỉnh giấc vội quay qua nhìn cái con người đáng ghét bên cạnh. Anh chỉ mới vừa bắt đầu chợp mắt được một chút liền bị con người này phá đám. Mặt anh đen ngịt nhìn Hiểu Quỳnh căm giận.

- Anh nói đi, rốt cuộc em làm gì khiến anh phải giận dỗi như vậy? Chẳng lẽ đồ ăn em mua khiến anh ghê tởm không dám đụng vào hay sao? Hay là anh thù dỗi cũng sẽ không đụng vào đồ em mang đến- Hiểu Quỳnh uất hận mà mang hết bực tức trong lòng nói ra. Lúc này mặt Nam Dương đã đen lại càng đen hơn.

- Em muốn biết đúng không? Vậy được, anh nói. Em có phải thù chết cũng sẽ không để anh biết em đang gặp nguy hiểm đúng không? Em vốn không hề coi lời anh nói ra gì đúng không? Em coi thường anh không thể bảo vệ em sao? Còn nữa, anh không muốn đụng vào đồ của em sao? ,không phải là em không biết anh bị đau tay trái chứ? Vậy mà còn để tô cháo phía bên trái. Không phải em muốn chọc tức tôi hay sao?- Nam Dương cũng không phải dạng vừa, anh cũng vội phản bác lại, khuôn mặt giống như trẻ con tức giận vì bị véo má vậy.

- Vậy....sao...sao anh không giữ em lại- Hiểu Quỳnh biết mình có lỗi liền giọng cười đưa tay lên gỡ đầu.

- Em thử là anh lúc đó xem có còn muốn giữ em lại không?- Nam Dương cau gắt, khuôn mặt rất giống trẻ con.

-Ồ thì...- Hiểu Quỳnh thực sự không biết nói thế nào nữa bởi chính xác người sai là cô. Chỉ còn biết giọng cười cầu hòa.

- Chắc anh đói rồi, ăn chút gì đã rồi cái tiếp- Hiểu Quỳnh vội cười cầu hòa rồi đi tới bày đồ ăn ra, mùi thơm thật khiến người khác muốn lên con dỗi.

- Còn muốn cãi nữa sao?- Nam Dương chùng mắt nhìn Hiểu Quỳnh. Mặc dù đang giận nhưng ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức cũng liền hết giận. Vui vẻ nhìn bàn đầy thức ăn đang được Hiểu Quỳnh đưa đến. Hiểu Quỳnh hôm nay là ngày nghỉ nên thoải mái ngồi cười đùa với anh mà không cần phải để ý đến thời gian.

*****

-Ba....Có phải ba muốn ép con không? Sao ba lại làm thương anh ấy? Con đã chấp nhận ra nước ngoài rồi như vậy cũng chưa đủ hay sao?- Uyên Nhã điên loạn hét trong điện thoại.

-Mày nổi điên gì chứ? Là thằng đó tự chui đầu vào, là nó muốn cứu con nhỏ kia. Tao cũng không hề làm trái lời hứa với mày, chỉ là thằng đó ngu thôi- Ông Lâm nói, khuôn mặt hiện rõ những nét tàn độc. Trên miệng chỉ còn phát ra những lời nói tàn nhẫn giống như đối với ông ta mạng người không hề quan trọng.

-Ba đừng khiến đứa con gái này không nhận ba.

-Mày....- Ông Lâm tức giận hét vào điện thoại nhưng phía bên kia đã tắt máy. Ông Lâm điên người cầm tách trà trên tay ném mạnh xuống sàn. Đứa con gái này, uống công ông luôn lớn nó đến bây giờ để giờ nó quay lưng phản bội ông, khiến ông tức giận đến vậy? Nếu như có ngày nó phải bội ông thật thì dù có là con gái thì cũng đừng trách ông tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Đúng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Hi Vọng

Uyên Nhã từ lúc sang canada chỉ còn biết chìm đắm vào trong những quán bar, chìm đắm trong men rượu cùng những vũ điệu nóng bỏng. Trong lòng cô chỉ còn những oán hận. Cô hận ba cô, cô hận Nam Dương và đặc biệt người mà Uyên Nhã hận nhất chính là Hiểu Quỳnh. Chỉ vì Hiểu Quỳnh mà Uyên Nhã mất đi tất cả. Mất đi Nam Dương, mất đi sự nghiệp, bây giờ đến tình thương của ba cô cũng mất nốt. Nỗi hận này cô quyết phải trả.

*****

-Hiểu Quỳnh! Đã một tháng rồi tại sao tay anh vẫn k cầm đồ lên được- Nam Dương cố gắng nhấc cánh tay lên, vẻ mặt khó khăn, vừa được một chút liền hạ xuống.

- Bác sĩ nói do lâu ngày không vận động nên tạm thời tay anh rất yếu- Hiểu Quỳnh bưng thức ăn ra bàn nhìn Nam Dương nói, vẻ mặt có chút tội lỗi xen chút xót xa. Làm sao cô có thể nói với anh rằng tay anh có thể sẽ bị liệt. Chỉ có 10% phục hồi lại được. Suốt một tháng nay cô đều không ngừng tìm những bác sĩ giỏi nhất trong ngành nhưng kết quả chỉ còn là con số không.

-Chưa lúc nào anh thấy bất lực như vậy, nhìn em nấu ăn mà anh lại không thể giúp- Nam Dương nhìn Hiểu Quỳnh đau lòng.

-Anh chỉ việc ngồi đó, tất cả để em lo- Hiểu Quỳnh đưa tay bám lấy hai vai của anh, vẻ mặt tươi cười đầy sức sống. Nam Dương chỉ còn biết ngồi gượng cười" thực sự thức ăn em nấu rất khó nuốt. Hic" Anh chỉ còn biết gào thét trong lòng.

-Mà hôm nay ba không về sao?- Hiểu Quỳnh vừa xếp bát đĩa ra vừa ngó ra phía bên ngoài.

-Không, nãy ba gọi về nói hôm nay ba đi ăn cùng đồng nghiệp- Nam Dương nói rồi cầm đĩa lên vẻ mặt bất lực gấp thức ăn đưa vào miệng.

-Sao, tài nghệ nấu nướng của em có phải khá lên rất nhiều không?- Hiểu Quỳnh tò mò nhìn Nam Dương. Ánh mắt ôn nhu, tĩnh lặng nhìn anh.

-Đúng là...tiến bộ...Có...tiến bộ- Nam Dương gượng cười cố gắng nuốt xuống bụng, lòng tự nhủ là đang ăn một món ăn nào đó rất ngon.

-Vậy anh ăn nhiều vào- Hiểu Quỳnh hí hửng ngồi xuống bàn mức một bát com đầy đưa cho Nam Dương. Anh nuốt nước bọt cái "ực" rồi đỡ lấy bát com. Mím cười nhìn bát com khóc không ra nước mắt.

- Ngon...Rất dễ ăn- Nam Dương khen ngoài miệng nhưng trong lòng đang gào thét" sao đến com cũng khó nuốt đến vậy, cứng...Rất cứng".

Sau 15p cuối cùng Nam Dương cũng nuốt được hết bát com đó, khuôn mặt tái mét vội tìm có chuẩn về phòng. Hiểu Quỳnh nhắm mắt nhìn anh chạy bỏ mạng về phòng hoài nghi gấp một miếng thịt xào lên ném thử ngay lập tức nhả bỏ. Khuôn mặt nhăn nó đến mức cười.

-Chết cha! Cho nhầm muối thành đường rồi- Hiểu Quỳnh nhắm mắt rồi nhanh chóng ngẩng lên nhìn lên trên tầng bổng chốc cảm giác tội lỗi đầy mình.

-Hic! Em xin lỗi!

Hiểu Quỳnh nhanh chóng thu dọn rồi lấy thuốc đem lên cho Nam Dương. Nam Dương sau khi lết về đến phòng liền nằm lăn xuống đất ôm bụng. Nếu không nhầm thì là bị ngộ độc thực phẩm.

-Anh không sao chứ? Em xin lỗi!- Hiểu Quỳnh vội chạy tới đỡ Nam Dương về giường rồi đưa thuốc và nước cho anh. Nam Dương sau khi uống thuốc được một lúc liền ngủ thiếp đi. Hiểu Quỳnh uể oải đắp chăn lại cho anh rồi lặng lẽ đi ra ngoài nghe điện thoại.

-Alô!

-Hiểu Quỳnh! Có một bác sĩ nói cánh tay của Nam Dương có thể phục hồi được- Giọng nói này chính là của Anh Duy- trợ lý đắc lực của Hiểu Quỳnh.

-Sắp xếp cho em gặp mặt vị bác sĩ đó- Hiểu Quỳnh khuôn mặt rạng rỡ, giọng nói hấp tấp.

-Anh đã hẹn vị bác sĩ đó chiều nay 4h tại quán cafe đối diện bệnh viện X.

-Vậy được! Cảm ơn anh- Hiểu Quỳnh vui sướng tốt cùng, vừa nghe điện thoại vừa quay lại nhìn anh đang ngủ say sưa rồi bất giác mỉm cười.

-Không có gì! Nếu không có chuyện gì anh xin phép cúp máy.

Cúp Hiểu Quỳnh liền tắt máy nhìn Nam Dương đầy hạnh phúc. Dù chưa chắc là có thể chữa khỏi nhưng chỉ cần có dù chỉ là một chút hi vọng cũng đủ để khiến cô vui mừng tốt cùng.

-Nam Dương! Em hứa với anh, em sẽ không để anh trở thành một kẻ tàn phế. Hãy tin em, em có thể làm được.- Hiểu Quỳnh để lại một câu nói với Nam Dương nhưng rốt cuộc vẫn chỉ mình cô nghe thấy. Hiểu Quỳnh nhanh chóng đi sửa soạn mọi thứ và đến chỗ hẹn với vị bác sĩ bí ẩn kia.

Bạn đang đọc truyện *Đúng! Tôi Là Một Con Bé Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.